

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie C · núm. 277

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 15, dimecres 14 de desembre de 2016

Presidència de l'l. Sr. Jean Castel Sucarrat

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya per a explicar la proposta de directrius de treball de l'oficina per als propers anys 357-00332/11	3
Compareixença del secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern per a informar sobre el programa d'acció de govern 357-00150/11	27
Compareixences acumulades de Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern 357-00151/11 i 357-00268/11	30
Proposta de designació de candidats per a l'elecció de magistrats del Tribunal Constitucional 284-00013/11	55
Compareixences relatives al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (trasllat a ponència) 353-00247/11, 353-00248/11, 353-00253/11 i 353-00254/11	59

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 15 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat del vicepresident segon de la Mesa del Parlament, José María Espejo Saavedra Conesa; de la vicepresidenta, Anna Caula i Paretas; de la secretària, Neus Lloveras i Massana, i de les secretàries en funcions, Adriana Delgado i Herreros i Maria Senserrich i Guitart. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents els diputats Albert Batalla i Siscart, Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Lluís M. Corominas i Díaz, Gerard Gómez del Moral i Fuster, Lluís Guinó i Subirós, Fabian Mohedano Morales, Irene Rigau i Oliver, Jordi-Miquel Sendra Vellvè i Roger Torrent i Ramió, pel G. P. de Junts pel Sí; Carlos Carrizosa Torres, Joan García González i Sonia Sierra Infante, pel G. P. de Ciutadans; Ferran Pedret i Santos, David Pérez Ibáñez i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Josep Lluís Franco Rabell, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Esperanza García González, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel i Sabaté, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, Miguel Ángel Gimeno Jubero; el secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern, Víctor Cullell i Comellas, i el director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, Carles Viver i Pi-Sunyer.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya davant la Comissió d'Afers Institucionals per a explicar la proposta de directrius de treball de l'oficina per als propers anys (tram. 357-00332/11). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

2. Compareixença del secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre el programa d'acció de govern (tram. 357-00150/11). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

3. Compareixença de Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre el programa d'actuació de l'institut (tram. 357-00151/11). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

4. Compareixença de Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, davant la Comissió d'Afers Institucionals per a donar compte dels informes que li ha encomanat el Govern (tram. 357-00268/11). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

5. Proposta de designació de candidats per a l'elecció de magistrats del Tribunal Constitucional (tram. 284-00013/11). Senat. Presentades pel G. P. Socialista (reg. 44320).

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Bé, bon dia. Benvinguts a la Comissió d'Afers Institucionals, que avui en aquest primer punt presidiré jo, atès que el president ha d'intervenir en aquest punt.

Abans de començar, algun grup vol comunicar alguna substitució de portaveus? *(Pausa.)* Sí, senyora García?

Esperanza García González

Sí, senyor president. Substítueixo –Esperanza García González– l'Alejandro Fernández.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Molt bé. Algú més? *(Pausa.)* No?

Compareixença del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya per a explicar la proposta de directrius de treball de l'oficina per als propers anys

357-00332/11

Molt bé, doncs, passem al punt 1, que és la compareixença del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya davant la Comissió d'Afers Institucionals per a explicar la proposta de directrius de treball de l'oficina per als propers anys.

Donem la benvinguda, doncs, al senyor director de l'Oficina Antifrau, l'excel·lentíssim senyor Miguel Ángel Gimeno, que podrà fer la seva intervenció en un temps màxim

de trenta minuts, i després els portaveus de cada grup tindran un temps de deu minuts per a les seves intervencions.

Senyor Gimeno, quan vulgui pot començar.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (Miguel Àngel Gimeno Jubero)

Gràcies, president. Membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, quan vaig comparèixer la primera vegada davant d'aquesta comissió em vaig trobar en la situació o en la necessitat de dir-los que hi havia qüestions que vostès preguntaven a què no estava en condicions de respondre perquè, en fi, encara no coneixia per dintre exactament el que és l'oficina ni tampoc podia determinar exactament quines eren les directrius que s'havien de fer en aquell moment. Em vaig comprometre a fer un pla de directrius en un temps relativament curt, com crec que així s'ha fet, i avui estic ja en condicions d'expressar-los exactament quines seran aquestes directrius.

En aquest discurs que vull fer avui hi ha dos aspectes: per una banda, jo volia fer un balanç, també –d'alguna manera és per retre comptes–, de l'estat de l'Oficina Antifrau quan vaig assumir jo aquest encàrrec de dirigir-la, i per una altra banda, també, exposar-los aquestes directrius de treball per als propers anys. Anticipo que en tot cas no s'ha fet..., o jo vull fer, en fi, una proposta de treballs, de directrius en els propers anys, que ens hi hem plantejat un termini de cinc anys perquè ens sembla que és, fins i tot, més que raonable. Després veuran vostès que hi ha establert un calendari, en la majoria de les propostes, però que aquest calendari tampoc pot ser tan a llarg termini, que efectivament seria, senzillament, per posar-hi alguna cosa però no seria efectiu de veritat.

En aquest exercici, també, he comptat amb la implicació –i ho puc dir, i a més és important que vostès ho sàpiguen– de tot el personal de l'oficina, perquè un dels criteris d'elaboració d'aquestes directrius de treball era conèixer exactament quina era l'opinió d'aquells que han estat treballant durant tot el temps dins de l'oficina. I, per tant, d'aquesta manera aconseguir, perquè és un bon personal, el que tenim, i uns bons responsables, que sigui una oficina que sigui, en fi, veritablement independent, eficient i transparent, que és el que en definitiva volem aconseguir perquè aquesta tingui una actuació en matèria d'investigació i en matèria de prevenció de la corrupció que sigui realment efectiva.

Algunes mesures eren urgents: algunes es van prendre de manera immediata. Vostès coneixen alguna d'aquestes, com va ser la modificació immediata de l'acceptació de les denúncies anònimes, amb tot l'inconvenient... I evidentment, no hem acabat el treball en aquesta feina, perquè, com veuran en l'exposició que jo faré, hi ha moltes més coses, però en tot cas sí que hi hauria... En fi, aquesta va ser alguna de les mesures que vam prendre de manera immediata. Unes altres necessàriament s'allarguen en el temps, i unes altres necessitaran segurament modificacions normatives que, en tot cas, veurem més endavant exactament; comencem amb les normes que tenim, aprofitant, amb una interpretació raonable d'aquestes normes, per fer tot el que es pugui, i després anirem modificant, en el seu cas, les que calguin.

Aquest balanç del primer trimestre jo l'he articulat sobre, diguem-ne, quatre punts, que serien el funcionament intern, les investigacions –el que és l'àrea d'investigacions–, l'àrea de prevenció i l'encaix institucional. Estic fent una crítica del funcionament de l'oficina, en aquests moments, no estic donant encara les directrius, tot i que aquest és el punt, diria, que és com els passos enrere per agafar força i començar a donar, doncs, el cop a la pilota o el salt, o el que vostès vulguin, per anar endavant.

En primer lloc, el funcionament intern, com s'assegura la integritat de l'organització. Nosaltres pensem que hi havia dèficits de control, i el primer que ens vam plantejar va ser que els criteris que s'utilitzin o que es donin en matèria d'administració per part de l'auditoria o l'oidora d'aquest Parlament es seguiran, en fi, de manera absoluta i intentarem complir-los de manera molt eficient, ràpida –tot el que s'hi pugui fer. I també..., això ja es va fer, això es va expressar de manera directa també a l'oidora, que és la persona del Parlament que ve a fer aquesta fiscalització, però en tot cas aplaudim també l'acció que farà la Sindicatura de Comptes, que ja farà una fiscalització sobre l'any 2015, i que ho farà de manera immediata; de fet, ja s'han demanat documentacions que nosaltres hem estat aportant. Però, en tot cas, la sindicatura...

Bé, en la diagnosi interna, el que nosaltres vam veure és que en l'àmbit –ho subdivideixo en la cultura ètica de l'organització–..., del primer que ens vam adonar és que els estàndards de la conducta que s'espera dels funcionaris que estan dintre de la nos-

tra organització, com de qualsevol altra, no estaven molt clars, no estaven molt explícits, i, per tant, aquí hi ha una mancança que nosaltres haurem de modificar. Després, ens hauria ajudat molt el codi ètic, codi ètic que està aquí al Parlament i que encara no està aprovat, i que, per tant, necessitaríem: ens hauria ajudat força en aquest traspàs; bé, «traspàs» no, canvi de situació de l'etapa anterior a aquesta que nosaltres volem que sigui una nova etapa.

I evidentment hi havia una qüestió que era una debilitat que es plantejava en l'àmbit del lideratge per totes les circumstàncies que vostès coneixen perfectament i que, per tant, no és necessari que jo ho plantegi.

La segona qüestió que volia abordar era que una oficina d'aquest caire ha de ser professional, i aquesta professionalitat, doncs..., s'hi detectaven també dèficits en l'aplicació dels principis de publicitat, mèrit, capacitat pel fet que la selecció de personal que podia acudir... És veritat que les places ja estaven pràcticament totes cobertes i les que estaven sense cobrir eren places, de fet, que són discrecionals, però, bé, en principi els criteris que hi havia del perquè s'havia seleccionat..., aquest era un dèficit. Igual que no hi havia els mecanismes per avaluar el compliment dels objectius, el compliment de les persones que estaven allà, fins i tot la determinació de les responsabilitats que se'ls podien demanar.

Hi havia molt marge per millorar en l'àmbit de la transparència, perquè s'han constatat irregularitats, dintre; en tot cas, si hi hagués hagut més transparència segurament no s'haurien produït. Hi ha alguns criteris d'assignació de recursos que no s'expliquen *en plan* criteris objectius, i, per tant, això també és una de les coses que nosaltres hem de modificar.

I després, que, a la vista de les disfuncions detectades, nosaltres ja decidim que..., l'àrea del que són els recursos a l'equip d'administració, de recursos humans, doncs, hem procedit a redefinir-la sota la direcció directa del director adjunt, que ha rebut el meu encàrrec d'estar a sobre d'aquesta qüestió per intentar endreçar perfectament aquesta qüestió conforme als criteris de l'estricta legalitat que nosaltres volem complir.

A l'àrea de gestió de funcions i serveis públics, segurament el dèficit que trobàvem era en la fixació d'objectius institucionals i de planificació estratègica. No dic que no es fessin coses, sinó que no responien a un pla predeterminat i, per tant, segurament..., bé, no «segurament», segur que nosaltres hem de fer modificacions en aquest aspecte.

En transparència i publicitat, la comunicació interna... I aquí tenim un veritable problema: l'estructura material de l'edifici on està la seu no ens permet una comunicació fluida entre nosaltres, perquè són... I això és un inconvenient, segurament no és l'inconvenient de fons, ni molt menys, però en tot cas tu no et trobes moltes persones si no vas a veure aquestes persones. I, per tant, això és un inconvenient que es planteja moltes vegades per a l'acte de comunicació; l'acte de comunicació interna ha de ser una cosa preparada, predeterminada, i no es facilita per l'estructura de convivència. Per tant, hem de fer alguna cosa perquè en això puguem avançar tenint aquests inconvenients materials que es plantegen en aquest cas.

L'activitat d'investigació i de prevenció s'havia de coordinar. Hem de saber aprofitar els efectes d'una investigació per prevenir després allò que..., o les actuacions de prevenció que s'han de fer posteriorment. I la valoració dels resultats era un altre dels dèficits que nosaltres ens trobàvem: fèiem coses, però després no sabíem exactament si això et donava l'efectivitat que nosaltres volíem aconseguir o no volíem aconseguir, i això també és un dels dèficits que es plantegen.

En l'àmbit intern –i ara estic parlant en l'àmbit intern–, en el que és la prevenció de la corrupció, hi ha una mancança de gestió en l'àmbit de situacions de riscos per a la integritat dels funcionaris. Bé, i en això també hem de prendre alguna mesura al respecte. Bàsicament, poder el més rellevant que en aquest aspecte volia dir és que l'oficina, per decisió del director –és a dir, meva–, va acordar una investigació interna amb relació, en fi, al que tenia a veure amb l'eventual revelació de secrets que s'havia produït en l'anterior direcció, per analitzar aquesta situació. Bé, no tant perquè nosaltres ho volguéssim qualificar jurídicament, perquè això ja estava en mans de l'Administració de justícia, de la fiscalia, sinó perquè nosaltres volíem saber si dintre de l'oficina s'havien utilitzat els recursos de l'oficina com un instrument per pervertir la funció de l'oficina. Perquè una cosa és que hi hagi una revelació de secrets d'alguna cosa que un coneix per raons del seu càrrec, i una altra cosa molt diferent és que s'utilitzi tot un..., en fi, una ofi-

cina, una eina, un instrument, una institució per trobar punts que puguin perjudicar o que no siguin els que estan predeterminats per les funcions d'aquesta oficina.

El que puc dir en aquest moment és que l'encàrrec que es va rebre –o una instrucció d'escatiment de fets sense cap altra intenció en aquell moment–..., i, en conseqüència, és que en aquest moment aquesta investigació està ben bé terminada, terminada perquè hi ha l'informe de l'instructor. En tot cas, depèn ja de la resolució que prengui el director, és a dir, que prengui jo, però això ha estat tan immediat que encara no es pot fer. I al que jo puc donar publicitat sense explicar, sense dir gaires coses més perquè no pugui anar més endavant, és que podem afirmar, o puc afirmar amb rotunditat, que el personal de l'oficina que encara està a l'oficina –dels que estan fora de l'oficina no podem escatir més coses– no està implicat absolutament –de manera rotunda ho puc afirmar– en cap, en fi, perversió de les seves funcions que hi havia allà. Per tant, hi podem comptar.

En el cas que hi ha hagut revelació de secrets, la conclusió és que efectivament hi ha informació que ha sortit de l'oficina, que ha estat la funció que s'hi ha donat publicitat, i aquesta..., en tot cas, el plantejament que es pot determinar és que objectivament són els mateixos fets que va veure aquesta comissió i que després va resoldre el Ple d'aquest Parlament per prendre les mesures. No hi ha fets diferents, en principi, dels que nosaltres hem trobat, amb les conseqüències jurídiques que això pot comportar.

Pel que fa a les investigacions: a l'Àrea d'Investigacions, el problema que ens vam trobar –que ja era un problema que es coneixia des de l'estiu– era que hi havia una pila, un total de noranta-sis expedients que estaven en la direcció d'investigacions que no s'havien tramitat, que estaven allà parats però, en fi, sense tràmit. S'hi van prendre, ja, mesures, de manera immediata, i en aquests moments estem ja per solucionar aquesta situació. Que, això, l'únic que fa és..., o és una manifestació d'un altre efecte que també està a l'oficina i que també les directrius de treball ja aborden, que és que hi ha més assumptes..., nosaltres tenim, allà, un tap. I hem de resoldre aquest tap, perquè no som capaços de ser més eficients i hem de trobar alguns instruments i alguna organització que sigui capaç de treure més assumptes dels que nosaltres..., perquè els assumptes que rebem sempre se'ns acumulen, si no som capaços d'augmentar el ritme de sortida, i «de sortida» en termes de raonabilitat, no «de sortida» de qualsevol manera, que és el que, en definitiva, nosaltres també pretenem.

En l'àmbit de la prevenció, que és un altre dels temes, com he dit abans, importants dintre de l'oficina, el que sí que vam..., o que vaig detectar és que hi ha molt bones persones que hi treballen, amb gran coneixement, però que, en tot cas, el que mancava era una planificació estratègica al respecte: es feien coses però no dintre d'un pla estratègic. Deuen haver vist que aquesta és una afirmació que ja he repetit dues o tres vegades en la breu intervenció que encara estic tenint. I, després, hi havia una altra qüestió... Bé, i els resultats d'aquesta Àrea de Prevenció tampoc eren visibles i això era una conseqüència de l'altra. Per tant, tot això s'ha de modificar.

En l'encaix institucional: home, la necessitat de consolidar l'espai competencial que té aquesta oficina, perquè ens trobem, en alguns aspectes, que compartim amb altres institucions, amb altres, en fi, institucions, com poden ser les sindicatures, que, efectivament, podem tenir algun..., no «conflicte», perquè no hem tingut conflicte, però, en tot cas, que el repartiment de competències quedi molt clar en cada cas per no fer dues vegades el mateix. I aquesta seria la qüestió.

Bé, si em permeten, dintre de les directrius de treball hi ha un doble propòsit: per una banda, establir els objectius del nou mandat al capdavant d'aquesta oficina, i el segon –el segon– o, d'altra banda, llistar i fer un calendari de les accions indispensables, i això ho plantejaré jo ara. No m'hi estendré gaire per no fer-ho més llarg: vostès tenen, tots, el document, diguem-ne, amb tota la descripció dels assumptes, i jo hi passaré una mica per sobre; si volen, després, a les preguntes ho podem fer, més endavant.

En un aspecte com és un millor disseny organitzatiu, que l'oficina sigui més visible, més accessible i permeable als controls, que s'impulsi la prevenció de la corrupció i que sigui més eficaç en matèria d'investigacions. De fet, és molt senzill perquè és el mateix que el que s'ha vist als dèficits, no és que estiguem, en aquests moments, imaginant..., res a veure.

Pel que es refereix al pla per millorar el disseny organitzatiu, s'ha d'enfortir la integritat institucional. Si vostès saben el temps que jo..., he dit aquí, fa uns moments, quins

n'eren els problemes. Tot això s'ha d'enfortir, s'ha d'implementar un programa de millora, entre altres mesures, que..., pels estàndards de conducta que s'espera de l'oficina: garantir, de manera immediata i cap al futur, la provisió de llocs de treball de funcionaris de l'oficina, que es farà d'acord amb els principis de publicitat, mèrit, capacitat, etcètera. Elaborar un estudi inicial de regulació en matèria de recursos humans, que, en principi, s'hauria de fer per una nova definició dels llocs de treball i, després, una relació de llocs de treball que siguin; segurament, posteriorment, les normes de règim intern també s'hauran de modificar, però això ja és normatiu i trigaria una mica més. Adequar les retribucions, inclosos els complements de qualsevol naturalesa –triennis, productivitat, etcètera– als criteris d'estricta legalitat i d'integritat, i això ja es fa de manera immediata, ara; si vostès volen, després ja en parlarem, d'aquest tema. I donar màxima publicitat a tots aquests aspectes retributius, o de normativa de personal o d'informes de control extern que nosaltres podem fer. Mesurar l'activitat i l'impacte aconseguit són altres dels aspectes que se'ns plantegen dintre d'aquesta millora del disseny organitzatiu i són accions encaminades a disposar d'un quadre de comandament amb un sistema d'indicadors estructurat. En aquests moments, no tenim aquest quadre d'indicadors estructurat i, per tant, ho hem d'establir, no?

Volíem fer una oficina més visible, accessible i permeable als controls –era una altra de les línies–, i aquesta es farà, o cal facilitar-ho, amb atenció a les limitacions derivades de l'obligació de confidencialitat. És a dir, la transparència l'hem d'aconseguir trobant el punt d'equilibri entre el que és la normativa de la nostra llei, la 14/2008, i la Llei de transparència: donar la màxima informació possible sobre la pròpia dinàmica organitzativa i sobre l'activitat duta a terme dintre de l'oficina. Proposem com a accions: publicitar a la pàgina web informes definitius de control extern i d'informació disponible sobre desplaçaments, retribucions –això és en l'àmbit, diguem-ne, intern, perquè encara estem dintre de la millora del disseny organitzatiu–; establir criteris d'accés a la informació de les persones concernides en aquells aspectes, perquè també trobem que és important.

El segon punt que nosaltres proposàvem per fer una oficina més visible, accessible i permeable. Aquí hi ha diferents qüestions: s'ha d'enfortir el control de l'activitat de l'oficina per part del Parlament –en fi, repeteixo el que he dit unes altres vegades quan jo he comparegut en aquesta o en unes altres comissions–, també per la ciutadania i també pels mitjans de comunicació. O sigui, nosaltres hem de ser una oficina que sigui molt, molt transparent en aquest aspecte, no?, i que en fem el retiment de comptes de les maneres diferents que es fan, efectivament.

Les accions vinculades són: adequar la data de presentació de la memòria... Aquesta ja l'hem feta, ara; endarrerir una mica la data..., ho hem proposat amb la llei d'acompanyament amb els pressupostos, perquè si no l'oïdora no podia examinar els comptes, no podia fiscalitzar els comptes, si ho presentàvem en la data..., l'hem fet coincidir –modificant-ne la data i endarrerint-ho– amb la data que s'estableix per la Sindicatura de Comptes i pel Síndic de Greuges. Realment sembla que no és important però sí, efectivament, té la seva importància perquè pugui fer la seva funció.

Implantar un nou sistema de comptabilitat i una reforma de contractació electrònica, cosa que no hi havia –això ho farem al més ràpidament que puguem–; redefinir –en aquest Parlament, en aquesta comissió, si cal–, exactament, quin és el règim de..., en tot cas, de control, de compareixences de la direcció o davant de..., en fi, o l'especialització del control, en tot cas, si hi ha alguns aspectes que es volen retocar.

S'ha de revisar la política de comunicació, com he dit abans, i cal difondre una visió de l'OAC que sigui coherent amb la realitat de l'oficina com un òrgan de control extern complementari d'uns altres òrgans de control.

L'habilitació d'una seu electrònica que permeti als ciutadans mantenir la relació amb els mitjans exclusivament electrònics, que és important. És important perquè puguin denunciar, però és important també perquè tothom ho conegui. I s'ha de fer una revisió de la nostra pàgina web, que, efectivament, és molt..., en fi, s'ha d'adaptar, efectivament, i orientar la incorporació de recursos en línia per millorar l'accessibilitat del ciutadà i la interoperativitat amb la presentació de denúncies, i amb confidencialitat. Comptin que nosaltres hem plantejat una denúncia anònima però, en aquests moments, si es fa, s'ha de fer per paper, perquè si es fa per correu electrònic hi ha un rastre i no

tenim un altre mecanisme al web que permeti superar totes aquestes coses. Ho farem, però en tot cas això exigeix també una disposició tècnica..., que ja ho farem.

Impulsar la prevenció, que és un altre dels aspectes que nosaltres pensem que s'hi ha d'actuar. I dintre d'aquest apartat, doncs, s'ha d'obrir l'oficina a la societat: hem de transferir el coneixement de l'oficina, el coneixement que l'oficina acumula i que és propi, i algun que és aliè. És posar a disposició de les institucions, de les entitats, guies –que nosaltres elaborarem–, models, eines, en definitiva, per millorar la integritat en el si de les organitzacions. Nosaltres, tot això, ho posarem a disposició del ciutadà.

Hem de construir –una altra, en fi, de les línies– una oficina antifrau que sigui un referent en el foment de la integritat i de la lluita contra la corrupció. I per això cal que l'oficina sigui activa, que pugui oferir respostes i formular recomanacions a aquest Parlament, al Govern –al Govern de la Generalitat– i als òrgans de l'Administració, en l'àmbit, evidentment, de la lluita contra la corrupció. I aquesta contribució, que sigui essencial a l'hora de definir i prioritzar l'agenda de reformes que, en aquest sentit, caldria fer. Nosaltres posarem l'èmfasi en les estratègies, en aquelles que considerem que són més urgents i sensibles; després, vostès decidiran, o en tot cas el responsable decidirà, però nosaltres ho direm, eh? I des d'una perspectiva de gestió de riscos: nosaltres no discutirem el fons de com s'interpreta una norma jurídica, de contingut, de si la contractació ha de ser d'aquesta o d'aquesta manera; nosaltres el que determinarem és on estan els riscos de corrupció si es fa d'una manera o es fa d'una altra de diferent.

Les accions que nosaltres proposem són: elaborar un informe recopilatori de treball dut a terme com a observadors de la Cemcord, la comissió que s'ha fet d'estudi en aquest respecte, que inclogui el posicionament de l'oficina, dintre dels àmbits de treball i seguiment de recomanacions del dictamen de la comissió que es va fer d'investigació del frau. En un elevat percentatge va acceptar les propostes que feia l'oficina, per tant, això cal integrar-ho i tirar-ho endavant.

Proposar i impulsar canvis en les lleis vigents i elaborar uns principis generals per regular la protecció dels alertadors. Aquesta és una qüestió que, en fi, ens preocupa molt, a l'oficina, perquè algun cas ja hem tingut en què nosaltres donem confidencialitat, nosaltres diem a la gent que denunciï, però, després, si es troba en una situació, diguem-ne, de cert risc, no tenim ni les eines jurídiques, ni, nosaltres, les eines jurídiques, tampoc, per poder donar-li la protecció que correspongui; no sabem, exactament... Què li hem de donar? Copets a l'esquena? No es tracta d'això, es tracta de fer alguna feina en aquest sentit.

Dur a terme jornades de reflexió amb accions divulgatives, promoure la protecció dels alertadors, que seria un complement de l'anterior; elaborar un informe monogràfic sobre contractació pública que analitzi els riscos en els concrets àmbits de l'Administració, de l'actuació administrativa i faci propostes per a la seva identificació i gestió –no entrem en la llei pròpiament d'administració, sinó en els riscos que es donen–, i volem revisar el contingut de la memòria anual per tal d'incloure una panoràmica de l'estat de la corrupció a Catalunya, cada vegada que presentem la memòria, de la qual resultin els eixos de la política d'anticorrupció. En tot cas, nosaltres fem la proposta, una agenda de reformes, a partir de les reflexions que fa l'oficina, i les recomanacions adreçades al Parlament o adreçades al Govern i al Parlament. Això ja ho farem a la propera..., a la del 2017 –no a la del 2016, que ja s'està acabant, sinó a la del 2017–, per tant, presentada el 2018, canviant-ho una mica i afegint-hi alguns aspectes.

Vetllar per la transparència de la normativa i de les recomanacions d'anticorrupció internacionals al nostre ordenament. Moltes vegades ens fa la impressió que la normativa internacional va per un cantó i nosaltres anem per un altre cantó, i el que hem de fer és fer aquí que siguem molt conscients de quina és aquesta normativa i que, efectivament, nosaltres siguem proactius –tot i que no ens correspon a nosaltres– a proposar que, en tot cas, aquesta sigui integrada a la legalitat nostra. Difondre, per tant, via web, la normativa i les recomanacions internacionals per la prevenció i la lluita contra la corrupció; això es farà ja de manera immediata, és qüestió material de fer-ho. Elaborar informes, guies, propostes, normatives, útils a la transposició d'aquesta normativa; dur a terme unes jornades..., aquesta ja es farà, ja s'estan preparant, sobre el tema d'un informe sobre la gestió de conflictes d'interès en l'àmbit de la Unió Europea, que es farà, segurament..., no, «segurament» no, segur, el segon trimestre del 2017, amb la participació de representants de tots els membres de la Unió i sota la direcció, la preparació que

ha fet l'oficina, que està fent ja l'oficina. Generalitzar i desplegar els serveis de l'Oficina Antifrau que ofereix com a prevenció de la corrupció d'organismes públics.

Vull matisar-ho: quan nosaltres diem aquí que volem potenciar la tasca d'assessorament no estem dient «assessorament jurídic» en el sentit estricte, estem dient «assessorament», bé, «jurídic», si es vol, però, en tot cas, referit als riscos que es poden donar, a les maneres com ha d'anar, al que és integritat, al que és la nostra competència. Hi insisteixo i ho he repetit moltes vegades: no volem substituir el legislador ni les càtedres de dret administratiu amb interpretacions i tal; no: nosaltres volem quedar-nos dintre del nostre àmbit, i el nostre àmbit..., però, nosaltres sí que volem assessorar en aquest aspecte, fomentar, generalitzar consultes no vinculants, que és el que es fa, moltes vegades, amb les institucions; els ens, sobretot els locals, tenen certes dificultats per identificar, i nosaltres ajudem a identificar, i ens fan consultes..., les podem fer. I això ho hem de flexibilitzar.

Elaborar un curs bàsic de sensibilització en línia en matèria de gestió de riscos, organitzar jornades de sensibilització –bé, això en són quasi conseqüències clares–, col·laborar amb les universitats per generar programes d'anticorrupció per a estudis de màster i postgrau.

Enfortir el rebuig social. Pensem que també és una de les nostres competències, de les nostres obligacions, i no podem renunciar a fer-ho en un àmbit de l'educació dels joves. Sabem que això queda una mica lluny de l'àmbit del que és públic, però si no comencem d'aquesta manera, difícilment ho podrem fer, no? És l'objectiu principal de l'oficina, però no pot quedar fora d'aquesta. Per tant, organitzar jornades i dissenyar campanyes d'acció de sensibilització via xarxes socials, entre d'altres, dels canals que siguin, i sobre aspectes que siguin atractius per als joves, posem per cas esport, posem per cas cinema, posem per cas música o aspectes d'aquesta naturalesa. És evident que nosaltres hem de fer aquí..., i ho hem de fer amb col·laboracions amb els educadors, que són les persones que estan dia a dia amb aquests que..., que es plantegen als joves, a qui nosaltres volem arribar.

Però d'altra banda, la percepció que té la ciutadania. Nosaltres volem insistir en el baròmetre, que ho fem ara una vegada a l'any; ara ho volem fer, almenys, dues vegades l'any. Està ja de manera immediata: la setmana que ve nosaltres treballarem aquest baròmetre i farem les nostres consideracions al respecte, i per tant ja estarà.

I com una cosa interessant que jo volia aportar-los és el compromís de lluitar també en l'àmbit de la corrupció en l'àmbit del sector privat. I en un dels exemples que jo ja poso..., en fi, en el que són les pimes –la petita i mitjana empresa–, nosaltres ja hi hem tingut alguna entrevista, perquè ells ens han demanat que les formem en integritat, i a més a més perquè són perjudicats en la majoria dels casos en tant que petites empreses. Per tant, crearem grups de treball per determinar quins són els aspectes d'integritat en la contractació que ells han de saber, i ells es volen convertir també en uns canals de denúncies si troben assumptes que ells s'hi sentin perjudicats. Crec que és una bona voluntat i és una mesura que és important.

Eficàcia, guanyar eficàcia –i ja termino amb aquest aspecte. Que sí, que és l'evidència total: si no guanyem eficàcia en aquesta lluita, en el que és la investigació, realment, aleshores, perdriem una part essencial del que és l'oficina. S'ha d'agilitzar la tramitació de les investigacions, i cal rebaixar els terminis i corregir els que tenim ara –acumulació d'expedients– per pal·liar-los. doncs, el pla operatiu que nosaltres proposem és: redistribució d'efectius amb reassignació de funcionals, amb la dotació pressupostària que tinguem; revisar els processos i les pautes de tramitació amb protocols específics; revisar la durada dels terminis i les seves pròrrogues –ara m'estendré, en tot cas, si hi ha alguna cosa en aquest aspecte–; estudiar una major presència en territori mitjançant requeriments en lloc de fer-los per escrit..., de presencials, que això pot ser més ràpid, tot i que per nosaltres és més esforç.

Potenciar la denúncia. Clar, sí que la podem..., ja ho hem dit, no?: hem d'intensificar-ne l'admissió i la tramitació. Com ho farem? Doncs, establint protocols d'admissió de denúncies que incorporin criteris objectius d'admissió preferent; publicitar les resolucions que fixin els criteris d'admissibilitat, perquè la gent ho sàpiga exactament. Ens arriben assumptes que no tenen res a veure amb corrupció, o almenys que és un àmbit privat i que volen que sigui l'oficina, que es converteixi en una mica d'investigació de caràcter general, i tot això ens pertorba. Canalitzar les denúncies de col·lectius estratè-

gics, com és el CSITAL –els secretaris i els interventors–, o com he parlat abans de la petita empresa, o l'Observatori Ciutadà Contra la Corrupció, Xnet, a la bústia ciutadana o altres d'aquest tipus; nosaltres ja hi hem establert una relació, perquè en tot cas siguin canals per on ens arribin les denúncies.

Publicar a la pàgina web corporativa pautes i recomanacions per denunciar, incorporar un formulari, establir un criteri operatiu d'admissibilitat de denúncies anònimes, implementar solucions tecnològiques per a la presentació de denúncies en línia amb la garantia de confidencialitat, i estudiar aquestes mesures sobre l'alertador, que jo ja els les he plantejat abans, que ens preocupen bastant.

La millora d'accés a les fonts d'informació és un tema important i crec que s'ha d'establir un contacte amb les institucions per obtenir informació rellevant, perquè és el que ens ajuda a nosaltres en les nostres investigacions i en els nostres paràmetres de prevenció. Disposar d'uns plans d'actuació d'investigació d'acord amb les àrees de risc detectades; fins ara nosaltres depenem molt de la denúncia, però si nosaltres detectem àrees de risc, nosaltres podríem fer d'ofici investigacions en aquestes àrees de risc, donar-los una preferència, i per això elaborarem un pla d'investigació vinculat al resultat de l'informe sobre la contractació. I hem de conèixer els efectes de les investigacions.

També hem d'enfortir la resposta a la manca de col·laboració que en tot cas tenim algunes vegades, i delimitar, com he dit abans, l'espai de competència nostra. Incloure l'oficina en reunions periòdiques, que ja les fem, amb les altres institucions de sindicatura –Síndic de Greuges, SCC–, o revisar la col·laboració bilateral amb elles pels supòsits que siguin, o presentar propostes a la comissió parlamentària, a la Cemcord, per l'articulació..., ja deuen veure que moltes d'aquestes són conseqüència de la primera que havia dit de les mancances. I fer un seguiment de les iniciatives del Pacte social contra la corrupció i l'observatori que aplega les entitats socials com també altres actors ciutadans.

Ho tenen amb més detall dintre del document que jo els vaig aportar, i en tot cas estic a la seva disposició en les preguntes.

Moltes gràcies per l'atenció.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara els grups, seguint el torn habitual, de major a menor acabant pel Grup de Junts pel Sí, disposaran d'un temps de deu minuts per fer les seves intervencions, començant pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom, el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Moltes gràcies, president. En primer lloc, benvingut, nou director. Aquesta visió ja d'entrada que vostè, en clau d'autocrítica..., i hi vull posar l'accent: amb l'autocrítica, tal com l'ha plantejat des que vàreu entrar com a nou director de l'Oficina Antifrau, el que hi veiem és una evolució. I des d'aquest grup parlamentari el que volem fer ja d'entrada és felicitar-lo per la tasca que heu portat a terme: comencem a veure pautes enriquidores en base a l'autocrítica, que era fonamental i necessària, i que ens aportaran i ens reportaran els canvis obligats, diria, des d'aquest grup parlamentari, que una oficina antifrau ha de tenir.

Vull remarcar –quan heu fet el balanç inicial d'aquesta nova oficina– la reestructuració d'aquesta nova oficina, aquest canvi d'imatge a la nova oficina d'antifrau. També, per posar-ho en valor, heu dit aquell treball que s'ha fet dintre del personal de la mateixa oficina, en un moment donat de la vostra intervenció, en què heu constatat que la gent que continua treballant i està incorporada en aquest departament és plenament transparent, traient tot deix de dubte o de foscor que un anteriorment hi veia, en l'Oficina Antifrau..., ens la va deixar com una imatge negativa. El volem felicitar, també, perquè ha sabut en pocs mesos reconduir una situació, tornar a posar la dignitat oportuna a un departament, i als seus funcionaris i a tots els membres que l'incorporen.

Però el que volem destacar, també, són les garanties que ens reportarà saber que comencem en el bon camí: tenim una oficina que vol, d'alguna manera, massificar tot aquell esforç, tota aquella inversió que podem fer en aquesta oficina, rendibilitzar el retorn que també ha de tenir a la nostra ciutadania com una eina per combatre el frau, la corrupció, i donar, i aportar i reportar més transparència no només a la institució, sinó a tot l'entorn, que ens veiem abocats a una ciutadania..., perquè, al final, la institució som

els representants, inclús els departaments que treballen per a aquesta institució estan treballant directament o indirectament també per a la nostra ciutadania.

La conducta ètica, la millor comunicació, com i de quina manera s'explica que optimitzarem aquells recursos que ja tenim, aportant i reportant també, poder, millores d'enriquiment intern, i també d'optimitzar un recurs que és de tots. Pensem que tot val diners, en aquesta vida: aquest departament també ens comporta una inversió, i veure que aquesta nova Oficina Antifrau comença amb una línia de treball exhaustiu, intentant massificar tot allò que podia haver fet i no va fer en el seu dia, i que veiem que aquesta nova oficina sí que ho farà.

I posar l'accent també en la prevenció. Quan parlem de la prevenció..., de vegades les polítiques de prevenció, o accions des d'una oficina antifrau en clau a la prevenció, ens ajudaran, també, a posar aquelles eines i aquelles claus que la corrupció i la lluita contra aquesta necessiten en molts casos: més transparència, més lluita contra la corrupció...

Li vull posar en valor, també, com establim els nous objectius, entenent que provocaran canvis que haurem de començar també a visualitzar en un futur poder no gaire llunyà, en què també aquesta nova oficina i aquests nous criteris, també, poder, demanaran més inversió. Però des d'aquest grup parlamentari ja li volem avançar una cosa: per nosaltres tota inversió de millora a l'Administració pública que ens reporti una millora també en l'àmbit global de la visió ciutadana, i que ens reporti també una millora en tot allò que en un altre moment marxava i no sabíem on havia anat, i que ara podem identificar i demanar que es retorni, això també ens reportarà un retorn dintre d'aquest àmbit, i això ho hem de posar molt en valor. I entenem que noves reestructuracions poder vindran donades, també, per enriquir aquesta oficina amb més eines o amb les que ja ens ha abocat dintre d'aquest primer projecte.

Que sàpiga que nosaltres continuarem estant molt amatents. Nosaltres donem un gran vot de confiança perquè no només el canvi de dinàmica i el projecte ja ens donen aquesta imatge de canvi. Però també hi volem estar al cantó: treballant conjuntament des d'aquesta comissió al cantó de l'Oficina Antifrau, al cantó de la feina que fa i posant en valor, també, els objectius que estic convençut –i el meu grup parlamentari n'està convençut– que assolirem amb aquests canvis, que no només ens els ha explicat, sinó que també hem de veure en un futur immediat, aquesta posada en marxa, no?, aquesta adequació, aquesta millora, això que ens reportarà?

Ens ha agradat molt, també, quan parlem de la Cemcord, que es parla d'una cosa que ha sigut bandera d'aquest grup parlamentari, que és la regeneració democràtica. Evidentment, també dintre de la tasca d'aquesta oficina, la regeneració democràtica ha de ser la gran bandera també de canvi, de manera diferent d'entendre i de, poder, també abocar als ciutadans que hi ha una altra manera de fer i entendre la política, i el control –el control– que necessita, també, la institució i la mateixa política.

Li vull dir que ens ha agradat molt quan parlem dels joves, no? Aquesta pedagogia, aquests programes de treball que han de fer envers els joves. Els joves són les futures generacions, i evidentment el treball educacional en aquesta primera singladura que ells comencen a fer, a nivell educacional poder transmetre valors en base a la transparència, a la corrupció. Seran les grans bases, també, de noves generacions al futur, que no tindran dubtes en el que s'ha de fer; poder ja visualitzaran eines que, també, noves generacions, dintre l'evolució obligada que té la raça humana, veurem millorades en futures generacions. Però hem d'assentar aquelles bases, evidentment en el moment en què vivim, en el temps en què toca viure, i optimitzar-ho al màxim perquè noves generacions també que, poder, pugin amb aquesta essència molt impregnada dintre de la seva persona, i també ajudin a continuar treballant i fomentant, i que poder temps més foscos, o temps de corrupció de l'arca pública quedin en aquell passat llunyà i en generacions futures puguin fer una lectura d'on ens havíem equivocat i per sort com ho vàrem reconduir.

Dit això, vostè ha parlat de com enfortir les estructures internes. Ens agrada molt aquest canvi ja d'imatge en la reestructuració inicial que hem vist dintre, també, dels membres d'aquest departament. Hem vist canvis, canvis de manera urgent, que també posem molt en valor, perquè enteníem també que podien portar o reportar-nos dubtes. Enteníem que aquesta nova oficina havia de néixer sense dubte, sense foscor.

I li torno a dir el que li he dit al començament: felicitar-lo, no només per aquest projecte inicial, que entenem que és un decàleg de grans intencions. I li ho torno a dir: a

aquest grup parlamentari el tindrà al cantó, no només per desenvolupar això, sinó per al que ens pugui venir després d'implantar totes aquestes accions i convertir-les en realitat, veient-ne també els resultats en aquelles memòries anuals que la mateixa oficina també presenta, on veurem els resultats que ens aportarà aquest canvi d'imatge, aquest canvi d'acció des de la mateixa oficina i aquest canvi de tarannà, entenem, quan parlem de la investigació interna i els recursos de l'oficina.

Vostè ha parlat de la investigació interna i jo vull posar... I permetin que hi faci una petita pinzellada. Vostè ho ha sectoritzat molt bé, no?: ha parlat de la revelació de secrets, que poder és un pas en aquest passat immediat que tenim que vàrem viure, però també ha parlat dels recursos de l'oficina per si s'havien utilitzat malament en aquell procés fosc. És digne, i li volem posar en valor com ha sabut també segregar, en aquest aspecte, posar-hi llum i començar també amb aquesta nova dinàmica d'una nova oficina antifrau. Ha comentat també –i jo ja li'n feia un comentari a l'inici– com i de quina manera tot aquest personal que incorpora el departament ens dóna plena garantia, ens dóna plena garantia perquè veiem que l'estructura comença bé, comença a treballar.

I, per últim, li ho torno a repetir: compti amb aquest grup parlamentari perquè puguem treballar conjuntament dintre d'aquesta comissió, i per tot allò que puguem aportar i que ens reporti en el bé comú garanties, millores, adequacions i també retorns.

Gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Moltes gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president, i gràcies també, senyor Gimeno, per la seva compareixença avui aquí i per l'exposició que ha fet d'aquestes directrius de treball, que, de manera potser menys entusiasta que el meu predecessor en l'ús de la paraula, també la hi he de celebrar, perquè efectivament, en la primera ocasió en què vam tenir ocasió de parlar és evident que no estava en condicions, ja, de donar aquestes línies, que hem de dir que també celebrem que s'hagin fet en un procés en què s'ha tingut en compte l'opinió del personal de l'OAC, i ens semblen, en termes generals, ben orientades; és a dir, no podem fer altra cosa que coincidir en la intenció que intuïm darrere del conjunt de directrius que aquí es proposen.

Sens dubte, també és digne de mencionar l'exercici de revisió crítica de la situació en què es trobava l'Oficina Antifrau, amb què ha començat la seva intervenció, perquè sense aquesta diagnosi, sense aquesta anàlisi de la situació, doncs, efectivament hauria estat segurament coixa a qualsevol proposta de millora de l'actuació de l'Oficina Antifrau. I, en aquest sentit, s'ha d'agrair també l'exercici de transparència, de comunicar on, en la seva opinió i en l'opinió de l'oficina en aquest moment, es trobaven els punts febles de l'oficina en l'etapa anterior.

De fet, en realitat el que celebrem és que hi hagi aquesta voluntat d'obrir una nova etapa diferent, no només en l'actuació sinó també en la relació de l'Oficina Antifrau amb el Parlament i amb la resta d'organismes independents, com ara la Sindicatura de Comptes, sindicatura de greuges, etcètera. Creiem que era molt, molt necessari, tenint en compte, doncs, la situació de què veníem, que hi hagués aquesta cesura, no?, i aquest intent d'obrir una nova etapa.

Hi ha algunes qüestions que ens semblen, diguem-ne, rellevants i que, com és natural, en la seva intervenció, doncs, ha hagut de referir-s'hi potser només per sobre, en les quals ens agradaria que aprofundís. Quan parla de la qüestió de facilitar la denúncia anònima, ens agradaria que hi aprofundís una miqueta, perquè ens sembla, diguem-ne, interessant, però també ens sembla que caldria explicar què és el que no ha funcionat potser fins ara de les denúncies que es feien, no anònimes sinó amb garantia de confidencialitat de la identitat del denunciant; és a dir, per què necessitem crear aquest canal nou, per dir-ho així, si és que hi havia deficiències en el que teníem, que és aquest..., amb garantia de confidencialitat.

Ens sembla també interessant que parlin de la necessitat d'augmentar la informació facilitada al denunciant sobre l'estat i el resultat de la denúncia. Sens dubte, ens sembla

molt interessant, i en línia amb altres debats que aquest Parlament però també altres parlaments estan tenint, amb relació a la protecció dels alertadors de la corrupció.

Però també igualment interessant ens sembla que hi hagi una menció –una de sola, hem trobat, però ens sembla interessant– a la necessitat d'augmentar o reforçar la informació i les garanties de les persones concernides. Crec que també està bé que tinguem en compte la necessitat de tenir una tramitació de les denúncies que, en la mesura del possible i sense afectar l'efectivitat de la investigació, sigui al més garantista possible, perquè quan parlem d'aquestes coses, com quan es té qualsevol debat sobre qüestions, diguem-ne, penals en general, tendim a tenir la perspectiva del denunciador i sovint perdem la perspectiva de la persona denunciada, que de vegades deu haver comès algun il·lícit o haurà tingut alguna actitud irregular però no necessàriament és així, i, en qualsevol dels casos, sempre mereix un procediment amb totes les garanties. Per tant, ens agradaria també que s'estengués en aquesta voluntat, també amb relació a l'augment de les garanties respecte a les persones concernides.

Ens sembla bé el que comenta respecte a l'endarreriment de la data de presentació de la memòria, ens sembla que també aquesta voluntat de, diguem-ne, augmentar la informació sobre la fiscalització dels comptes de l'oficina, doncs, també està molt bé.

Ens ha preocupat una mica, però en part ens alleuja que hagi detectat la qüestió i que tinguin intenció de corregir-la, la qüestió dels expedients aturats sense que estiguin en tràmit, no? Ha parlat que se n'havien trobat noranta-cinc. No és una xifra menor i ens agradaria saber, des del seu punt de vista, si el que estimen és que és un problema de manca de personal o és un problema bàsicament organitzatiu, diguem-ne; és a dir, de l'establiment –també n'ha parlat, eh?– d'uns criteris objectius per l'admissió a tràmit o, diguem-ne, de la gestió dels fluxos de treball dins de l'oficina, etcètera, perquè si fos que hi ha una mancança de personal a l'Oficina Antifrau, especialment tenint en compte que aquestes directrius de treball semblen mostrar una voluntat d'intensificar l'activitat de l'Oficina Antifrau, doncs, caldria que ho coneguéssim i, a més, aquest és un bon moment en termes relatius, perquè estem precisament en el moment de tramitació dels pressupostos.

I, per últim, vostè ha parlat d'una qüestió que és l'origen de tot plegat, que és la investigació que va encarregar obrir internament sobre la possible revelació de secrets o si s'havia usat l'oficina per a finalitats diferents de les que té assignades. I ha llançat un missatge fins a cert punt tranquil·litzador, en el sentit que ens confirma que no han descobert fets nous, diferents dels ja coneguts i que van motivar l'actuació d'aquest Parlament. El que li demanaria –si es pot compartir, perquè ha dit «fins aquí puc explicar», no?– és si s'ha arribat a alguna conclusió respecte a millores a introduir per fer impossible, en un món ideal, que situacions com aquestes, o semblants a aquestes –ja no li faltó al respecte dient-li «com aquestes», no?: similars a aquestes–, es puguin reproduir en el futur, perquè entenem que això també és molt necessari: saber si hi ha propostes o mesures que es puguin implementar per evitar qualsevol situació similar a les que hem conegut fins al moment.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, president. Molt bon dia. Moltes gràcies, per la vostra intervenció, senyor Gimeno, i d'entrada felicitar-vos i dir-vos que a nosaltres també ens sona molt bé la música que sentim, eh? Hem estat llegint, mentre exposàveu, l'orientació que voleu imprimir a l'oficina, les directrius de treball, i ens semblen coherents i ens semblen convincents, i ens sembla un bon plantejament, que correspon, a més a més –jo crec que ho comparteixo amb els diputats que m'han precedit–, amb l'esperit de les discussions, de les reflexions i de l'esforç que va fer el Parlament i que va fer aquesta comissió davant d'una situació crítica que ha necessitat, doncs, els canvis que tots coneixem i amb el caràcter d'urgència que vam haver d'imprimir-hi.

Permeti'm repassar tres, quatre qüestions, probablement, i demanar-li algunes precisions dins de l'opinió globalment favorable al plantejament i a l'estructura de les vostres directrius de treball.

La primera és una qüestió a ressaltar, eh? –ressaltar algunes qüestions. La primera és un tema que sí que us demanaria si ens en podeu fer cinc cèntims, perquè no és menor. Heu esmentat la necessitat de tenir indicadors que us permetin avaluar els resultats dels treballs de l'oficina. Penso que això és un element important, no només..., per dues raons lògiques i evidents, gairebé: una d'estructural i l'altra gairebé, podríem dir, de sobrevinguda. «Estructural» perquè, efectivament, per poder ser eficient en l'actuació cal tenir uns elements que permetin referenciar els resultats del treball. I d'una altra banda, també, perquè atès que estem en una fase en què l'oficina ha de recuperar el seu paper i la seva autoritat moral també a nivell social, és important que pugui retre comptes i que l'eficiència del seu treball pugui projectar-se en l'opinió pública. Aquest és un element important, ja sé que és difícil i que, de vegades, quan tractem temàtiques com les que aborda l'Oficina Antifrau, escolteu, no és com una cadena de producció, en què podem determinar tantes peces en tant de temps: estem parlant de temes, d'expedients, que tenen cadascun la seva dinàmica, la seva complexitat, probablement diferent, i els seus ritmes de tractament. Per tant, dels indicadors, interessaria parlar-ne i poder-los avaluar.

Segona cosa que voldríem posar en valor i que ens ha agradat molt, justament per això a què em referia, aquesta necessitat de projectar aquest aspecte exemplificador, també, de l'oficina a nivell de l'opinió pública: aquest aspecte de proactivitat que heu assenyalat, eh? És a dir que l'oficina no és només un ens receptor passiu de denúncies o de problemàtiques que li arriben, i que, a partir d'aquí, inicia les investigacions pertinents, sinó que incideix, a través de campanyes, a través de diferents intervencions en diferents àmbits, fins i tot heu parlat de l'àmbit educatiu, per generar una cultura democràtica que insereixi l'exigència de transparència i que inoculi, per dir-ho d'alguna manera, una actitud ferma d'intolerància cap a la corrupció en el cos social. Des d'aquest punt de vista, doncs, també, ja ha apuntat algunes coses, però ens sembla un element important, que no tinguem només allò que en les pel·lícules apareix una mica com a «asuntos internos», no: una oficina antifrau que també té una projecció i que entén que finalment l'eficiència no depèn estrictament de la vàlua i de la capacitat d'un cos de funcionaris, d'un equip, sinó de l'entorn social, de la capacitat de l'entorn social per ser intolerant respecte a pràctiques que no són admissibles.

Tercer element en què ens agradaria també demanar-li alguna precisió. Ja sabem que tampoc es tracta d'exhaurir..., no podem exhaurir el tema, però que ens sembla que és una dada important perquè ho vam remarcar des del principi, quan li vam demanar en la primera compareixença la delimitació de l'actuació de l'oficina amb relació a altres institucions, eh? Recordo que en aquell moment vam parlar de la relació amb fiscalia. Però aquí jo crec que, de manera molt interessant en les directrius, apunteu a la relació amb les sindicatures, que em sembla molt important, i senzillament saber si ja heu començat a tenir aquesta relació fluida, a parlar d'aquests convenis que s'apunten aquí, i que donen tot el seu sentit a l'entramat, diguem-ne, de l'oficina i de la seva relació amb el conjunt institucional.

I afegir-me a dues qüestions últimes, per no allargar-m'hi més, en l'interès que han mostrat altres, aquí, companys que m'han precedit. Hi ha un tema, que és la facilitació de la denúncia, que jo crec que això és important, tant en l'àmbit de la protecció de la persona que aporta informacions que permeten detectar situacions irregulars o de corrupció, com en el rigor del tractament de la denúncia. Perquè aquí també tenim..., n'heu fet un esment: saber quins són els filtres a través dels quals tracta amb rigor i no admet qualsevol cosa, sinó que verifica i en fa el seguiment, l'oficina, d'allò que li arriba, eh? Perquè tan important és l'acció enèrgica i decidida, per investigar casos de corrupció, com el fet que això es veuria malmès, o la credibilitat es veuria malmesa, si no anés acompanyat –lògicament, sembla evident– d'un rigor en el tractament de la informació.

I, finalment, doncs, també esmentava el diputat Pedret una última cosa que m'havia apuntat, també: noranta-cinc o noranta-sis expedients que estan en..., diguem-ne, que cal agilitzar. Si hi teniu algun element més, perquè, clar, el volum és una xifra que no dóna molt..., és difícil fer-se la idea de què tenim entrebancat, quina naturalesa de temes tenim entrebancats i que convé agilitzar.

Res més. Afegir-me als encoratjaments. I jo crec que després dels debats que ha tingut aquesta comissió, l'oficina pot comptar amb una connivència del Parlament de Ca-

talunya en aquesta nova etapa. Jo crec que això és així, i que des d'aquest punt de vista hi podeu comptar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, senyor Gimeno, jo començaré per les coses bones –ja sap com sóc i ens hem trobat ja moltes vegades. I jo crec que sí que hi ha una part molt bona en aquest document que ens ha portat, que és el pla de treball i les directrius que seguirà l'oficina, perquè s'ha de tenir en compte que vostè va prendre possessió al setembre. Llavors, de les coses que ens ha explicat i que a més també consten dins d'aquest informe, ens alegra bastant veure que aquesta voluntat d'enfortir la institució també comporta mesures com millorar el retiment de comptes; com impulsar la prevenció –això és essencial–; millorar els sistemes, els mecanismes de presentació de denúncies, i fins i tot els sistemes informatius sobre quin és l'estat d'investigació després d'haver presentat una denúncia; establir plans d'actuació previs, és a dir, ja treballar amb una pauta ordenada i que no sigui sobre la marxa –crec que és molt bo, i més per àrees–; enfortir el rebuig social també crec que és una cosa bona, perquè al final en la corrupció no només es tracta de prendre mesures un cop s'ha produït el fet delictiu sinó fins i tot abans, no?: que hi hagi tant de rebuig social que no només sigui la pena de després de cometre el delictes sinó fins i tot, el fet d'intentar-ho, que sigui dissuasiu per a la gent que fa servir, doncs, la seva posició preeminent per enriquir-se personalment o per cometre delictes.

I també l'última part, que jo crec que, després d'uns mesos de treball a la comissió sobre corrupció, és bona, i és que vostès participin més proactivament de la comissió sobre la corrupció. Per què? Perquè portem molts mesos..., i és veritat que la institució s'ha de mantenir, diguem-ne, neutral respecte de determinades compareixences, però jo crec que és molt positiu que vostès entomin la possibilitat de presentar propostes, no només respecte de la protecció de denunciants, sinó respecte d'altres coses que hem parlat a la comissió. Jo crec que es poden millorar fins i tot dintre del nostre marc legal, que ja no només és el nacional, sinó que també és l'europeu, i on tenim un marge d'actuació bastant ampli, no?

Però, clar, encara no ens hem contagiats de l'esperit nadalenc, i és veritat que veiem coses bones, i en aquest pla de treball ho veiem, però també n'hi han de dolentes, i que no són dins d'aquest informe, i tampoc ens l'ha explicat vostè en la primera intervenció, com és normal, no?

I a què em refereixo? Que vostè, quan va prendre possessió del càrrec, va dir –una de les coses, eh?–: «Faré forta la institució.» Això, ja li ho he dit, que perfecte. Segon: «Donaré un reforç d'imparcialitat a la institució.» Molt bé. I tercer: «Serem més transparents que mai.» La transparència és importantíssima, i, per una banda, a aquest informe de treball vostè assenyala, doncs, la transparència amb relació a retiments de comptes, etcètera, però resulta que fa cinc dies ens hem trobat amb una convocatòria de plaça publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, que és exactament una plaça per cobrir el cap d'àrea de legislació i assumptes jurídics. I amb aquest anunci ens trobem que –aquesta voluntat de transparència i ser absolutament escrupolosos, objectius i transparents en la selecció de personal, que vostè ja em diu, o ens ha explicat, que pràcticament ja estava coberta– no sembla que puguin seguir aquesta línia. Per què? Perquè hi han una sèrie de requisits en aquesta convocatòria de plaça que ens assenyalen que transparent transparent no ho és, com a mínim.

Primer, no es diu quines persones són les encarregades de valorar els candidats que es presentin a aquesta convocatòria de plaça de cap d'àrea de legislació –això no apareix. Tampoc es diu..., es parla del fet que es farà una entrevista, com una condició, també, per accedir a aquesta plaça, però es diu: «Si es considera convenient.» Això és un criteri molt subjectiu. Quan es considera convenient o no fer una entrevista? En una convocatòria de plaça pública s'ha de posar exactament quins són els requisits per accedir a la plaça i com és el procediment de selecció, i en això no ho veiem.

Després també hi ha una tercera menció, que m'agradaria que ens l'expliqués, que és: «Es valorarà molt, dintre de les competències del candidat, que hi hagi tolerància a la pressió.» Què vol dir això de la «tolerància a la pressió»? Si ens ho pot explicar i ens pot donar més compte de què és això, i com es mesura?, com es mesura la tolerància a la pressió? Això és un criteri objectiu per seleccionar el personal? Nosaltres considerem que no, però si vostè ens ho explica, doncs, potser amb més explicacions podrem canviar d'opinió.

Per altra banda, també ens hem trobat amb una reconfirmació d'una designació feta al passat, d'una lliure designació, d'una senyora, també, que era excandidata a les darreres eleccions europees de Convergència i Unió. Veiem que seguim cometent els mateixos errors. Per una banda, hi ha una millora, però per l'altra, sembla que les coses no hagin canviat gaire, i a nosaltres això ens agradaria que ens ho expliqués.

I ens agradaria també que ens expliqués una cosa que ens ha explicat ara vostè, a la seva primera exposició, sobre contractació electrònica. No sé si ho he entès bé –si no ho he entès bé, aclareixi-m'ho, si us plau–: vostè ha parlat que es volia implementar també un sistema de contractació via electrònica en el cas que es necessitin cobrir determinades places. (*Veus de fons.*) Jo he entès això; si no ho he entès bé, aclareixi-m'ho –jo he entès això. M'agradaria, si no és així, que m'ho digui, i si és així, com es fa això i com es garanteix el criteri d'objectivitat, imparcialitat i lliure concurrència en una convocatòria feta així.

Gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Hola, molt bon dia. Per anar una mica al terreny de la concreció, i vagin per endavant, doncs, les reiteracions d'agraïment per haver comparegut vostè, gent de l'equip de l'oficina, coses concretes.

Si no hem entès malament, l'informe d'instrucció amb relació al cas del director que el va precedir està finit. M'agradaria que ampliés una mica més en quin moment es troba el cas per part de la fiscalia; quin és aquest..., és a dir, entenc que el paper del personal de l'Oficina Antifrau comandat per vostè en aquest moment s'ha acabat; entenc també que vostè diu que no en pot facilitar més informació. Per tant, m'agradaria un aclariment del mapa d'actuacions judicials, internes de l'oficina, amb relació a aquesta qüestió. I també m'agradaria saber si en, per exemple, comissió de secrets i per tant, si s'escau, sense gravació d'imatge ni de so, vostè podria ampliar una mica més la informació.

I per què dic això? Perquè a nosaltres sí que ens inquieta una mica com es tanca l'anterior etapa, no?, i no ens tranquil·litza el fet que socialitzem el concepte «anterior etapa», com si fos una cosa, doncs, que forma part del passat, que ara se'ns aporta un pla de treball que òbviament té moltíssimes coses positives, i que després ja es dirimirà, en tot cas, en els jutjats. D'alguna manera el senyor De Alfonso continua en actiu, treballant i impartint justícia, alerta, eh?, que no és poca cosa, diguéssim, eh?

L'oficina, doncs, segueix treballant; hi ha una persona que sí que va ser destituïda, i ja està, no ha passat res més. Ni tan sols en la web de l'oficina trobem una nota alertant de la gravetat dels fets que van succeir, per posar un exemple concret d'alguna cosa que podrien fer per emetre un senyal inequívoc que posarem tots els recursos perquè això no es torni a produir.

Ho deia el diputat del PSC: hi ha no sé si noranta-cinc o noranta-sis expedients que es van trobar encallats, semblaria, en alguna taula –no ho acabem de saber. Qui en té responsabilitat concreta? O era només responsabilitat del senyor De Alfonso, que això no tirés endavant?

Què passava a l'Oficina Antifrau? És a dir, hi havia una persona i una adjunta –una «mà dreta», com se l'ha anomenat– que tenia atemorits els treballadors? Què passava que fes que fins ara no ens plantejem uns objectius que són d'absolut sentit comú? És a dir, que a aquestes alçades hàgim de dir: «Establirem un protocol per canalitzar les denúncies, per detectar les que són d'especial rellevància...» Però què hi fèiem fins ara? I com que no vull dubtar de cap de les treballadores, i vostè de fet ratificava amb molta

contundència i vehemència que podem afirmar que cap altra persona de l'oficina tenia cap mena de responsabilitat en el que feia el senyor De Alfonso i, potser, la seva mà dreta, doncs, necessitem explicacions de saber què passava.

Per què? Perquè no es torni a reproduir. I perquè no ens trobem d'aquí a uns mesos que hàgim de dir que vostè i la seva mà dreta –o esquerra, és igual–, doncs, també tenia potser atemorits, paralizats expedients. Jo ho dic perquè quan compareixia el senyor De Alfonso, «brillant» és poc: la seva capacitat d'oratòria era absoluta; la seva capacitat de convèncer que estava dirigint l'oficina de la millor manera era clara, i, per tant, jo no tinc per què pressuposar que amb una redefinició d'objectius i una capacitat també bona d'oratòria en tenim prou.

I vagi per davant que això no és per dubtar de ningú a nivell personal, però jo crec que hem d'exercir la nostra responsabilitat, i la nostra responsabilitat és posar totes les garanties de no-repetició del que va passar a l'oficina. I per nosaltres no n'hi ha prou amb redefinició d'objectius; són molt importants, però necessitem saber què ha passat fins ara que fes que això no fos possible. Qui controla el controlador? És a dir, qui controlarà el director de l'Oficina Antifrau a partir d'ara?, a vostè i la seva mà dreta, o com en vulgui dir. I jo crec que això, hi insisteixo, si cal ho treballem en l'àmbit que s'escaigui, el que sigui més pertinent, el que sigui més convenient, però jo crec que necessitem aprofundir una mica més en tota aquesta qüestió.

També hi ha..., no hem tingut temps d'analitzar amb prou deteniment l'informe de l'Oïdoria de Comptes, però hi havia també algun tema de retribucions o de política de compensacions, o com se'n vulgui dir, de l'antic director, que vostè ja va dir que hi renunciava, però també ens agradaria aprofundir una mica més en el fet de si hi ha algun canvi efectiu en la política de retribucions.

I, per acabar, insistir en aquesta qüestió: nosaltres no ens volem penedir de la confiança dipositada, nosaltres no ens volem penedir de res amb relació a la lluita contra el frau. I, per tant, l'emplacem que decidim de forma conjunta quin podria ser l'espai que donés continuïtat a aquests treballs; com podem conèixer millor la informació del que vosaltres heu auditat i el que vostès han detectat de l'antic director. I si no es pot respondre aquí públicament, on s'escaigui, què passava a l'Oficina Antifrau perquè tota la plantilla de treballadors no pogués tirar endavant uns expedients, uns objectius que són de sentit comú, i, per tant, necessitem posar els instruments perquè això no torni a passar.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Donar la benvinguda al director, i entenem una mica aquesta compareixença com el plantejament dels seus objectius de futur. Jo penso que també es respira una miqueta, doncs, que tanquem un cicle de l'Oficina Antifrau que ens ha deixat a tots, diguem-ne, que molt mal gust de boca, i que realment hi ha la il·lusió que això sigui el principi d'un nou camí.

Ens deia en la seva presentació en la CAI, el 27 de juliol, no fa gaire, que afrontava el repte de posar-se al davant d'una institució que ha patit una situació que efectivament la posava en cert dubte. I que ho afrontava amb l'objectiu de recuperar la confiança en les nostres institucions, i que l'Oficina Antifrau ha d'estar per sobre o al marge de qual·sevol entrebanc o debat de caràcter polític i evidentment no podia estar instrumentalitzada de cap manera.

Compartim, de totes totes, que la independència política hauria de ser un dels pilars bàsics, perquè volem una institució capdavantera per prestigiar i regenerar el nostre sistema democràtic, per ajudar a construir un nou país més net, o més saludable, com últimament parlem aquí al Parlament. I estem satisfets de constatar que tot el que ens ha expressat fins ara entenem que va en aquesta línia.

Parlàvem..., o a vegades preparant la compareixença et preguntes: «L'OAC és una bona eina per dur a terme totes aquestes tasques?» Sentíem ara, doncs, les respostes o compareixences d'algun dels companys, i t'acabes preguntant..., probablement l'eina sí que és bona; qui l'acaba fent bona o dolenta és qui està al capdavant. Penso que al final de tot acaba revertint en les persones que estan a davant dels projectes i el treball del seu

equip. Qui ho fa i com ho dirigeix? Jo penso que som aquí per voler o per apostar per una oficina antifrau que probablement canviï el mal gust que ens va quedar a tots de les últimes compareixences, sobretot pel to, per la manera, per l'última compareixença que vam viure en aquesta sala, que jo penso que és poc digna d'una institució com aquesta.

I jo el que faria és posar en valor, doncs, el que hem vist una mica fins ara: pressuposant la professionalitat i el bon currículum, el servei d'una bona pràctica –entenc que és el que ens va presentar–, posar en valor l'actitud, el perfil i el tarannà que hem vist fins ara. I jo aplaudiria fins aquest moment el que hem vist de vostè: l'actitud, les formes i els fons, que penso que han de ser tres pilars bàsics per avançar en aquesta línia.

També agrair el document que ens ha adjuntat, perquè ens facilita la tasca, no? Jo penso que ens dota d'uns objectius molt clars, vinculats a quines accions vostè vol dur a terme i alhora temporalitzades. Per tant, penso que és el que posa sobre la taula la manera fàcil que properament, quan vostè comparegui, sigui fàcil poder-li exigir sobre el que vostè ens ha proposat.

També ens satisfà escoltar, com ha comentat el representant de Ciutadans, que, un cop acabada la instrucció de la investigació després dels afers que tots coneixem –n'hem estat testimonis en aquesta comissió–, sentir que es certifica que el personal actual no estigui implicat en relació amb la difusió o filtració de secrets, i que no s'hagin produït fets com els que ja s'estan investigant.

També entenem que probablement avui ens ha avançat una miqueta, doncs, o una pinzellada del que l'oficina fins ara està elaborant o aquest informe que probablement amb posterioritat n'hauríem de rebre una informació més profunda.

També ens ha agradat veure que, a partir dels punts que ens ha exposat o els que hem llegit, el pes on posa la importància: veiem com potser aquesta balança canvia cap a la prevenció, cap a mesures i actuacions proactives, que era una demanda de ja fa temps, i de formació de manera activa i dinàmica. Ens parlava d'assessorament, de consultes àgils, de flexibilitat, que a vegades també és una paraula que potser en relació amb alguns estaments, doncs, s'agraeix per qui hi ha de tractar o gestionar. I també un altre punt important, que és guanyar eficàcia, penso que en aquest tipus d'estaments com el que parlem probablement es podria fer un pas en aquest sentit.

Transmetre-li també la nostra preocupació o voluntat del fet que cada vegada siguin més objectius els criteris de contractació. Veure que sigui un adjectiu explícit en la seva exposició per fer un pas endavant en aquesta àrea ens satisfà, respectant els principis de publicitat, que entenem que en el moment actual té un cert marge de millora, tenint en compte també els de mèrit i els de capacitat.

A partir d'aquí també li voldríem demanar la seva opinió sobre un altre aspecte: des del Parlament s'està impulsant un mecanisme de coordinació de les diferents institucions i organismes de prevenció de la corrupció i la transparència. El Parlament i el Govern, a partir de diferents activitats que hi ha hagut al Parlament, impulsarà aquest mecanisme per anar més enllà d'on som ara i tenir una eina per compartir informació, bàsicament amb els objectius de coordinar les línies d'actuació de diferents estaments –molts dels quals vostè ja ha contemplat, i probablement en aquesta taula se'n podrien afegir d'altres–, compartir informació, fer que això sigui més transparent i fluid, i alhora que tot això acabi en un bon procés d'avaluació. Ens agradaria que ens en fes una valoració.

En un altre punt estem completament d'acord amb vostè: s'ha de regular la figura dels alertadors. Voldríem saber la seva opinió sobre si aquesta regulació la podem fer amb les actuals competències legislatives que tenim al Parlament de Catalunya, o bé hauríem d'instar modificacions de lleis estatals començant pel Codi penal. I, lligant aquest punt amb l'anterior, li demanaríem quina eina..., o com ho veu vostè: com articular o coordinar amb aquest nou mecanisme de coordinació futur per tenir cobert..., que probablement entre tots fóssim capaços de fixar d'una manera conjunta quins criteris de corrupció i que aquests fossin únics per tothom, que també ens dotés d'eines per analitzar i establir com valorem i redirigim qualsevol expedient o cas que ens arribi, que no sigui que, com ens comentava abans, no pertoca a l'Oficina Antifrau i es queda, doncs, probablement en terreny de ningú, no?, sinó que aquesta taula valorés a qui pertoca, com es gestiona, i que al final trobéssim el camí a la solució per cada tema plantejat.

I també analitzar de fer-ho senzill, de no marejar el ciutadà: si pot haver-hi una eina, una finestra única per temes competencials per tal que tots els organismes implicats

–OAC, Sindicatura de Comptes i de greuges, fiscalia, judicatura– tinguin una coordinació eficaç perquè les denúncies acabin on cal que acabin, i es pugui instruir la millor manera per fer la feina.

Per acabar, senzillament jo penso que encoratjar-lo a seguir treballant en aquesta línia. Conscients que recull el testimoni en un moment molt delicat i amb el llistó molt alt respecte a les tasques a exercir i l'excel·lència en el desenvolupament per recuperar el prestigi de l'Oficina Antifrau.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. Ara és el torn de resposta del compareixent per un temps màxim, en principi, de deu minuts, però ateses les circumstàncies i el gran nombre de preguntes, doncs, serem flexibles.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Gràcies, president. Bé, intentaré..., seguiré l'ordre de les seves intervencions però en alguns dels aspectes que tenen diferents vessants, doncs, els tocaré tots seguits i llavors no hi haurà la resposta individualitzada.

Senyor Castel... Bé, primer, gràcies per les seves apreciacions. I gràcies per estar assegut avui aquí, d'alguna manera, perquè això és que... en fi, l'interès que ha despertat també dintre del que és el president d'aquesta comissió la meua presència.

Miri, la veritat és que jo no vull –i amb això faig la resposta també a la senyora Gabriel– que confiïn més del que és normal de qualsevol persona en mi. Però, clar, jo he dit, repetit, i avui he dit una altra vegada, que el que em fiscalitzarà a mi serà aquest Parlament. Per tant, si no ho fan bé és cosa seva, eh? (*Rialles.*)

Per tant, jo m'he posat a la seva disposició en el que puc posar-me a la seva disposició. Si em pregunten d'un assumpte..., li diré: «No.» Per què? Perquè en aquest assumpte l'oficina és independent i el director..., en fi, en el que és la investigació; en tota la resta, que és el que hem fet aquí més o menys, evidentment, i subjecte a les crítiques. Crítiques que em molestaran però que en tot cas després me n'aniré a mirar si ho hem fet bé, i en tot cas ho corregiré si no està fet d'aquesta manera.

I això és com un contracte, també, senyors. Senyor Castel, senyora Gabriel, miri, jo aquí he fet la meua proposta de treball per als propers..., hi he posat «cinc anys», però això és una mica aleatori –podem pensar que podem acabar abans. I segurament, si això funciona, hi haurà més modificacions, i n'hi haurà que en tot cas es presentarien també al Parlament –això és dinàmic, no és una cosa que sigui ja fixa. Però és un contracte, i dic «contracte sinal·lagmàtic», eh?, d'obligacions per a dues parts; «dues parts» vol dir que jo els plantejo això, i si vostès ho accepten, ho accepten i em posaran... I per això li agraeixo, i li ho dic jo ara..., és a dir, bé, i els que ho han fet, doncs, també tenen les funcions de recolzament en aquest aspecte.

I no es refiïn més d'aquí. Vostès cada any que jo passi, i totes les vegades que vostès em cridin, o que jo suggereixi que em poden cridar –perquè, siguem clars, moltes vegades deia: «Escolta, interessa dir-ho, és el moment», i llavors el president decideix, de la manera que és habitual i jurídicament correcta, doncs, fer-ho–, doncs, ho farem. Per tant, això vol dir que és entre tots dos. Vostès me poden exigir i hi haurà un moment que segurament diran: «Escolti, miri, aquí mancava això, que això ja no és competència o és una competència normativa.»

Jo d'entrada he dit que hi ha moltes coses d'aquestes..., o en la majoria d'aquestes coses, bé, de les accions que hem proposat, no necessitem un canvi normatiu. Podem interpretar de manera efectivament una mica racional i fins i tot extensiva d'aspectes, però amb el major sentit comú que es poden interpretar d'aquesta manera i es faran d'aquesta manera. Després ja vindran..., perquè jo sé que les reformes normatives són complicades i a més sabem on entrem i després no sabem exactament com sortim, i, a més a més, estan totes les, en fi, vicissituds que es donen dintre del que és la vida parlamentària i la vida política en general. Per tant, l'oficina ha de funcionar: amb Parlament, en període de vacances parlamentàries, ha de funcionar sempre. Per tant, això, ho repeteixo, és un aspecte de contracte.

En l'àmbit de... Si em permeten, després el tema de la investigació interna ja el tocarem una altra vegada. Facilitar les denúncies anònimes i totes. És evident que hem de fa-

cilitar-les totes, i és evident que aquí ens manca una cosa, que és l'eina informàtica, l'eina de pàgina que pugui ser interactiva. El senyor Pedret hi plantejava un cert problema, que nosaltres també hi hem reflexionat i hem pensat: «Home, la denúncia anònima al final cal que tinguem després uns criteris de selecció perquè el denunciat també ho ha de tenir en compte.» Sí, sí, i tant, això ens preocupa molt. Per això cada vegada que parlem amb..., el que, bé, he pogut definir amb totes les institucions de societat civil que ens volen transmetre les coses a nosaltres, una cosa que demanem sempre és que vostès han de ser filtradors, que no ens arribin coses absolutament esbojarrades, i no perquè nosaltres després els donem contingut, sinó que per esbrinar si això té contingut de competència nostra o no té contingut, hem d'investigar. I si hem d'investigar, tenim uns recursos que els estem fificant en aquest aspecte i no estan en un altre, i els recursos són escassos.

Sí, sí. El tema de l'anonimat no és gaire..., la veritat és que no és tan rellevant com es pot pensar, perquè en definitiva el judici de versemblança, si és anònim, ja comença a un esglaó inferior, vull dir que ja comença una mica més a baix; per tant, ha de donar més dades, han de ser..., més possibilitats i, per tant, d'aquesta manera es pot aconseguir.

La protecció del denunciant i del denunciat: és evident. I el denunciat ens preocupa, també; el denunciant, ho hem dit, i de l'alertador també en farà alguna expressió o una manifestació expressa en aquest tema, però el denunciat sí que ens preocupa. De fet, això està dintre de les modificacions, si ho han vist vostès: en eficàcia, es parla de modificacions dels protocols. En el que és la llei, és veritat que..., i a més a més, en aquest tipus de denúncies que arriben que són contra institucions no contra persones, a vegades també, però darrere de les institucions, al final, el «govern de tal» o el «departament de tal» hi ha unes persones, però a vegades l'atribució de responsabilitats no és exactament personal, sinó que és més per..., o pot ser més plural o més col·lectiva. I això ens preocupa en el protocol.

El que nosaltres volíem modificar, i de fet ens ho estem plantejant en aquest aspecte, és que tingui l'oportunitat... Això no és un procés; si no està reglat, aquest procediment. Però nosaltres el que volem és garantir –garantir– aquells principis bàsics que té el nostre ordenament jurídic. És a dir, a tothom se l'ha de sentir, o a tothom se li ha de donar la possibilitat que s'expressi, no després del fet que ja li fem la imputació concreta o el que sigui, tot i que estem, aquí, ens movem nosaltres sempre en un àmbit administratiu, però en tot cas sempre serà, d'aquesta manera, intentar avançar aquest moment. És a dir, en el moment que tinguem una denúncia i que hi donem *verosimilitud*, hi donem versemblança, doncs, llavors, a continuació, diem: «Bé, sobre aquest tema, vostè té aquesta documentació; si vol aportar alguna... Expliqui, senzillament expliqui.»

Però tinguin en compte una cosa: que la percepció social que hi ha moltes vegades del que és l'oficina..., ho ha dit molt bé el senyor Rabell, sembla que és allò dels *asuntos internos*, eh?, que fa molta por. Però, fixin-s'hi vostès: quan parlem dels ens locals, nosaltres *examinem*; no diu, la llei, «investiguem». Perquè el Consell de Garanties Estatutàries ho va dir el 2006, i després ho va ratificar quan se li va passar amb el que és la llei, el 2008; va dir: «Compte, que vostès han de respectar l'autonomia local.» Per tant, què és el que fem nosaltres? El que fem nosaltres és establir on trobem nosaltres els punts d'errada, de fallida, de..., si és penal, ho passem al fiscal, i aquí s'ha acabat tota la qüestió. Però si estem, ens movem, en un àmbit administratiu, nosaltres el que fem finalment és dir al govern municipal, o al secretari o a qui sigui: «Actuï vostè d'aquesta manera, d'aquesta...», i tal; normalment també fem: «Investigui vostè», o «aclareixi vostè», o «miri si aquest contracte és nul i ho fa amb la nul·litat...»

El problema és que, darrere d'això, sempre, sobretot en els ajuntaments i tal, hi ha un debat polític, com és natural; el debat polític entre un govern i una oposició. I això s'instrumentalitza com s'instrumentalitza, però això no és raó nostra, això no és el nostre problema; nosaltres no, aquí... El que nosaltres fem és posar el dit, assenyalarem exactament aquells aspectes, al nostre parer –que no és infal·lible, però al nostre parer–, on s'han ficat aquestes qüestions. Per tant, sí que intentem...

Ara, amb aquest protocol, el que volem és donar les possibilitats a tothom. I moltes vegades comprenem la situació de l'altre, sobretot amb els ens, amb els ajuntaments petits, que sembla... Comprenem la situació. Per què no ho han fet? Perquè, doncs, no arriben a més. I no és un problema de mala fe o de *dolo*, en el sentit..., o d'intencionalitat, sinó que a vegades la negligència ve perquè, amb els recursos que tenen i amb la

formació que pot tenir un electe que no té una formació específica..., home, si qualsevol de nosaltres ens poséssim a l'altre lloc, veuríem què faríem, també; o sigui, en això, també hem de ser responsables.

Nosaltres ho sabem, però nosaltres assenyalem. A partir d'aquí, allà hi ha... I per això nosaltres intentem..., i veuran que una de les coses que hi ha aquí és canviar el to en aquest aspecte. Si vostè necessita que nosaltres li diguem, li donem algunes pautes de comportament en aquest aspecte, sí; el que no podem fer és substituir-los. Alguns ens demanen: «Escolti, doncs, vingui un de vostès perquè aquesta contractació es faci bé.» No, home, nosaltres no podem estar anant... I, a més a més, fins i tot això no donaria la garantia absoluta que, després, en un recurs contenciós administratiu, es pogués modificar aquesta situació. Hi insisteixo: sí que es... I, en investigació, al protocol, si s'hi fixa, hi hem posat una modificació, i és una de les coses que ens importa, que ens importa molt, eh?

Els expedients saturats, que això s'ha plantejat de manera recurrent. A veure, fins i tot després ja de ser nomenat pel Parlament, però abans de prendre possessió, a mi, per la directora adjunta, ja se'm va informar que s'havia trobat a la direcció d'investigació, que era una plaça –el director d'investigació, una de les funcions que té és el repartiment dels assumptes als altres–..., doncs, que havien trobat a l'oficina de l'ordre de noranta-sis –no noranta-cinc: noranta-sis– amb els que..., doncs, que estaven allà. I tampoc se sabia ben bé què és el que estava passant.

Clar, el problema..., hi ha un problema de terminis, que és una altra cosa de les qüestions que també han sortit aquí, que és que la llei parla d'investigació durant sis mesos. Bé, hi podem afegir trenta dies més, que és el temps que hi ha per investigar la versemblança, del temps d'anàlisi, però allà ens quedem. En la majoria..., en molts havia transcorregut aquest termini, i en altres estava a punt, no hi havia temps. Bé, als que encara estaven en situació..., se'ls va donar prioritat perquè no caduquessin, i els que havien caducat, d'ofici..., es van tancar aquells assumptes, però d'ofici, per instruccions, es van passar una altra vegada, com si comencessin. Per què? Perquè analitzessin si encara tenia objecte, aquesta investigació, o sigui, el dret que estava lesionat encara no havia prescrit, en fi, o no hi havia caducitats, entre altres coses, i que s'examinessin una altra vegada.

A mi una de les coses que em va preocupar molt –i amb això li dono resposta específica– és que en aquest assumpte hi hagués aquí una retenció d'expedients que tinguessin algun tipus de rellevància social o que fossin..., en fi, amb un cert biaix, no?, amb aquest tipus. No. Hi havia assumptes que eren veritables..., bé, ximpleries mai ho són, perquè sempre hi ha una persona, el que hi ha darrere d'aquest assumpte, però no tenien gaire importància, que eren unes coses molt simples, i, a més, molt simples de solucionar. Per tant, el problema venia per una altra part.

No puc deixar de dir, ara, perquè ho saben, perquè, en fi, a més aquí ho compartim, i, a més a més, nosaltres ho hem dit expressament, que nosaltres..., l'índex de resolució d'assumptes mai ens arriba al d'ingrés d'assumptes; o sigui, no traïem els que ens entren. I això és un problema, però això és un problema que jo plantejo ja en alguna de les propostes. I, fins i tot, en l'àmbit pressupostari jo he proposat un increment pressupostari perquè hi hagi alguna persona..., perquè les places que hi ha dintre de la..., que estan previstes ja legalment, eh?, no estan cobertes totes. N'hi ha vuit que no solament no estan cobertes: no estan cobertes i no estan pressupostades. I hem plantejat que, d'aquestes vuit, almenys que en quatre –perquè no volem tampoc que es faci una despesa massa rellevant– es poguessin..., per reforçar, precisament, en les àrees que tenen major dificultat a fer la seva funció.

Per tant, aquest és un problema que en som molt conscients i intentarem solucionar-lo. I si no el sabem solucionar, ho vindrem a dir aquí, i direm: «No ho sabem solucionar d'aquesta manera i hem de trobar un altre sistema.» Però, de moment, aquest any vinent, 2017, el canvi estructural –que vostè m'ho havia demanat, senyor Rabell, ja li ho responc–..., ja es fa un canvi estructural.

Amb la NRI, que són les normes de règim intern, es planteja que les competències que té l'àrea..., bé, l'«àrea»: la funció d'anàlisi. Entre les..., n'hi ha una que és el judici de versemblança. Quan el judici de versemblança conclou que s'ha de continuar la investigació, ho passa a l'altra secció, a l'altra funció. Ens han preguntat: «Per què?» Per què el mateix que fa el judici de versemblança...? Si decideix que allò no s'ha de tancar, doncs, que continuï, que és el que fa qualsevol jutge, qualsevol fiscal de qualsevol país del món,

en aquest sentit –una altra cosa és que faci judici–; doncs, que ho faci. Per tant, d'entrada ja tenim el doble –el doble– de personal; bé, el «doble», no, perquè no estan equilibrades, exactament; però bé, ja tenim més personal per resoldre els mateixos assumptes.

I, a més a més, una cosa, una cosa important, que és: el que fa un judici de versemblança i que continuï, ho ha de continuar ell, i, per tant, s'ho mirarà bé. Perquè hi ha molts assumptes que, si es miren bé el primer dia –el primer dia–, s'hi podria, amb una breu investigació, donar una solució, i no fer esperar el ciutadà, o la persona que ha fet la denúncia, i tal. Per tant, això són recursos organitzatius interns.

Després n'hi ha uns altres. Hem proposat aquí àrees, veure exactament quines són els que hi ha. El que passa és que el que no podem evitar de cap manera..., perquè és que aquest Parlament va decidir que el nucli dels assumptes que entraven a l'Oficina Antifrau era per la via de la denúncia, i, això, qualsevol ciutadà fa la denúncia, i, per tant... I està bé que sigui així, el que passa és que el problema de la denúncia individual és que es planteja de mil maneres, i fins que tu esbrines exactament quin n'és el contingut, doncs, té el seu temps, i això és complicat.

I em permeto senzillament una pinzellada al tema del temps. Clar, la llei parla de sis mesos; més tres, demanava al Parlament. Això no és operatiu, que jo vingui aquí a demanar tres mesos més per un... Llavors, acaba continuant, com passa sempre en tots els sistemes processals, fent interpretacions *ad hoc*. Aquesta interpretació en principi és que la investigació sí que comporta els sis mesos, o dintre dels sis mesos, però després l'informe escrit, que al final és el que hi ha, doncs, triga més, perquè això costa molt elaborar-ho. No aportes més documents ni més dades a la investigació, però encara no fas la resolució. Això no hauria de ser d'aquesta manera, s'hauria d'aconseguir que tot fos en el mateix.

Bé, em permeto també recomanar que..., si vostès poden llegir alguna de les resolucions que es fan, i sobretot alguns dels informes, són realment exhaustius, i, des d'un punt de vista administratiu, realment són veritables investigacions exhaustives. I, a vegades, arribes a la conclusió que «quina pena que per...», però això no... –no. S'ha de fer d'aquesta manera. En aquest assumpte, els recursos que hi ha dedicat l'oficina són molts.

Per tant...

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Senyor Gimeno.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Sí?

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Només per avisar-lo...

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Sí, d'acord.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

...que ja portem disset minuts.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Disset minuts, bé. Però hi torno, eh? Delimitació de competències, perquè això era un aspecte important. Mirin, en el tema de..., per una banda tenim la fiscalia, la justícia penal. En justícia penal, no sempre comparteixo, jo –i hi tinc experiència, li ho puc assegurar–, exactament els criteris que poden tenir ells, però, en tot cas, són les seves competències, i, per tant, jo no les discutiré. El que sí que puc dir és que nosaltres intentem que, si en l'àmbit administratiu tenim marge, el continuem. Aquí hi ha, doncs, des d'una inspecció general, hi ha una autoritat de competències. Si aquestes coses s'han fet malament, nosaltres anem allà i nosaltres diem si s'ha de..., la nul·litat.

Per no deixar-ho... Senyora García, no, no... A veure, primer, quan parlem de la selecció del personal: el tema de la resistència, o de la tolerància o intolerància, aquest és un criteri que és generalitzat. La nostra resolució no dic que estigui copiada, perquè no és veritat que estigui copiada, però és exactament igual a qualsevol convocatòria de la

mateixa plaça en qualsevol lloc d'Espanya; li ho puc assegurar –li ho puc assegurar–: compleix exactament els mateixos requisits. O sigui, no... Re.

I en l'àmbit de la contractació, s'estava referint –s'estava referint– a la contractació de béns, no a la contractació de..., o sigui, no personals –de béns. No sé si em deixo alguna cosa de les que vostè m'ha demanat, però...

I per arrodonir, ja per tancar –perquè, si no, estic aquí, en fi, abusant de la tolerància del president de la taula–, en l'àmbit de la investigació. Miri, una de les coses importants a delimitar és si l'oficina ha estat un instrument de creació d'aspectes, d'alguns fets, més reals o menys reals, o, encara que fossin reals, però amb una finalitat de donar-los una resolució diferent de la que és la naturalesa pròpia de l'oficina, és a dir, que és sancionar..., bé, «sancionar» no té, l'oficina..., però bé, denunciar davant de l'autoritat que sigui, etcètera. Això és el que podem afirmar de manera rotunda que no.

El que no podem afirmar, al contrari –es pot dir «al contrari» perquè això és una cosa evident i això ho ha resolt aquesta comissió també–, és el coneixement que té una persona amb un càrrec determinat de dades que ha de tenir, com a conseqüència. En aquests moments, clar que jo sé moltes..., bé, «moltes»: teòricament les hauria de saber totes, el que passa, que no me'n recordo, de tots els expedients, ni molt menys; però, en tot cas, és una informació que tinc jo. Si jo sóc infidel amb el deure que tinc, sóc jo el que ha comès la infidelitat. I en això sí que no li puc donar garanties de..., li puc donar garanties personals, però no li puc donar un altre tipus de garantia.

De totes maneres, al plantejament que nosaltres fem de les directrius de treball sí que veuran que nosaltres, al reforçar l'ètica interna –interna–, nosaltres ja prenem mesures. Hi ha una proposta que jo no he explicat i que, de fet, és que era complicat de, en aquest moment, desenvolupar-la, i tampoc és que estigui desenvolupada aquí, però que es vol fer: és crear una mena de comissió interna que faci valoracions sobre aspectes que es donaran allà. Fins a on es pot arribar, no ho sé, sobre els regals; o sigui, alguna... No ho sé, aquest Nadal, doncs, arriba una cosa que l'hem hagut..., que l'hem tornat, que tampoc és que fos... A vegades la gent pensa: «Escolti, que no, que jo no vull res, i tal.» Però bé, nosaltres hem d'estar un esglaó més del que seria natural, i, per tant, aquestes coses es fan d'aquesta manera. Per tant, tot aquest tipus de coses, perquè, en definitiva, nosaltres siguem els primers que complim el codi ètic, i tinguem algun sistema de vigilància o de control intern sobre el nostre propi codi ètic, que, en tot cas, encara que no estigui aprovat, l'estem intentant seguir amb tota naturalesa.

Suposo que s'han quedat moltes coses... Perdonin si no he sabut respondre a tots amb aquest temps.

Però, en tot cas, gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, senyor Gimeno. Existeix la possibilitat d'un torn de repregunta per un temps màxim de dos minuts, si algun grup ho sollicita. *(Pausa.)* El Grup de Ciutadans? *(Pausa.)* I després tindrà el senyor Gimeno la possibilitat de respondre, per un temps de cinc minuts; aquí sí que serem estrictes.

El senyor Castel.

Jean Castel Sucarrat

Moltes gràcies, president. Seré molt breu, senyor Gimeno. Tornem a dir... Com a prèvia li diré que jo, quan parlava de la confiança en el decàleg d'intencions, tot, evidentment, ho he acompanyat dient: «Serem molt amatents i estarem molt observants a com es desenvolupa.» I també he parlat de la memòria aquella que haurà de venir al cap d'un any, on també veurem el que hem obtingut amb tots aquests canvis i les millores que hem obtingut, eh? Això com a prèvia.

I molt ràpidament: parlava d'aquests noranta-sis expedients que quedaven pendants, i una humil..., no li vull dir «recomanació», però poder observació –i li ho remarco, eh?: molt humil–, entenent que és una compareixença on ve a explicar un projecte: sí que nosaltres, com a grup parlamentari, hem tractat amb diferents col·lectius i amb persones individuals que inclús venien a parlar d'altres temes amb el nostre grup parlamentari, i sí que ens havia sobtat en alguns casos que havíem presentat sol·licitud a l'Oficina Anti-frau..., i em sembla que ho vàrem fer arribar en el seu dia.

I el que ens agradarà molt, també, és que dintre d'aquells projectes de difusió, comunicació d'aquest nou aspecte de l'oficina i tot allò que podem fer amb aquesta nova oficina, també poder hi hagi una comunicació amb totes aquelles persones que en el seu dia havien presentat una sol·licitud, o una observació, o una denúncia –a vegades eren observacions, també ho vull recordar– a l'Oficina Antifrau, i per un problema que vostè n'ha fet esment en la seva intervenció, que eren els «tempos»..., quan no arribaven per, poder, una mala organització, o poder una manca de personal, o una manca, en molts casos, també, d'optimitzar quan arribava molta feina de cop, doncs, el que podem veure també és una comunicació a totes aquelles persones que en el seu dia no varen poder donar tràmit per un tema de temps, com deia, de falta d'organització o de persones que estaven en aquest departament, i poder transmetre a aquestes persones que ara tenen l'oportunitat de tornar a representar allò que en el seu dia no se'ls va tramitar.

Jo crec que seria també, dintre de totes aquestes iniciatives d'innovació d'aquesta nova oficina, un gran pas ja inicial, també, i també per posar en valor i per respecte a totes aquelles persones que reclamaven una acció per part de l'oficina d'aquell dia, que siguin ateses quan en el seu moment, per diferents motius, no ho varen ser.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat. Algun altre grup vol intervenir? Sí, la senyora Gabriel, en nom de la CUP - Crida Constituent. Té dos minuts. Ai, perdó –perdó. (*Veus de fons.*) No, no: primer el senyor Pedret, per ordre de... Senyor Pedret, en nom del Grup Socialista.

Ferran Pedret i Santos

No hi ha cap problema. Moltes gràcies. No, senzillament dues coses: una que és estrictament repregunta i l'altra que és potser quelcom que havia quedat al tinter.

Respecte a la qüestió de les denúncies anònimes, no tinc més preocupacions que les que hagin pogut vostès reflexionar, i em sembla molt interessant el que m'ha traslladat al respecte. El que preguntàvem, més aviat, és si la introducció d'aquesta fórmula de la denúncia anònima era perquè s'havien detectat problemes amb la garantia de confidencialitat en les denúncies que fins ara s'estaven rebent. Si és que això ho tenen detectat, si és que hi ha hagut algun problema específic que els hagi portat a la reflexió respecte a la qüestió de les denúncies anònimes.

La qüestió que m'havia quedat al tinter és potser una mica més delicada, i li pot semblar un xic enrevessat, però ja sé per què li ho pregunto, diguem-ne. Sovint es poden trobar, en les seves investigacions, que hi hagi l'indici d'alguna responsabilitat penal, i aleshores, com és de rebut, doncs, vostès ho traslladen a qui ha de fer la seva tasca en aquest àmbit. Però quina seria l'actitud de l'Oficina Antifrau –i pregunto l'opinió del director– en el cas que aquests indicis de responsabilitat penal hagin acabat, per exemple, amb l'arxivament d'una denúncia o en una sentència que no aprecia responsabilitat penal? Es podria, diguem-ne, donar el cas en què l'oficina decidís ampliar la investigació, requerir més documentació a la institució que en el seu moment havia estat investigada per aprofundir en això?

Perquè ens consta que hi ha hagut algun cas en què s'ha produït això, i resulta fins a cert punt sorprenent, si és que no ens pot oferir vostè una explicació per la qual això podria ser una política a seguir per part de l'Oficina Antifrau. Perquè entenem que, si s'ha realitzat una investigació, diguem-ne, en els sis mesos que corresponen i s'ha requerit tota la documentació, i a això s'ha donat trasllat, doncs, a la justícia penal i ha acabat sense apreciar responsabilitats penals, fins a cert punt per les persones o les institucions concernides és motiu de preocupació que això pugui donar peu a un cicle, no?, que no se n'aprecia el final, de requerir més documentació i aprofundir. Si vostè considera que això és un mecanisme que ha de ser habitual, li n'agrairia les explicacions; si considera que això no hauria de ser el que es produís, també li agrairia la seva opinió al respecte.

Gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat. Senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. Jo entenc, per tant, que d'alguna manera la tesi que sustentem és: és responsabilitat individual de l'antic director de l'oficina qualsevol índex de delictes o delictes que es pugui comprovar que va cometre. En tot cas, no va posar al servei de la comissió de l'eventual delictes l'estructura de l'oficina, sinó que utilitzava informació de què ell disposava. Podem estar tranquils, per tant, que l'oficina queda preservada, no?, d'aquest engranatge que facilitava l'eventual comissió de delictes.

Però no ens tranquil·litza aquesta versió, perquè per nosaltres la corrupció, el frau, no hauríem de reservar-lo només a la dimensió interna de l'individu, i faríem bé d'atendre que és el sistema i com els engranatges del sistema faciliten que això es produeixi, no?, i aniríem a lectures més globals. I amb això no vull dir socialització de responsabilitats quan aquestes no hi són, eh? Vull dir intentar garantir que el sistema l'articulem d'una manera que impedeixi al màxim possible que l'individu pugui cometre frau, corrupció, el delictes que sigui. I en aquest sentit fem la intervenció d'abans; potser no s'ha acabat d'entendre.

Potser l'antic director no prioritzava suficientment que els objectius de l'oficina es complissin. Potser per això teníem expedients encallats, potser per això no hi havia el personal allà on tocava, no? I això és el que nosaltres hem de mirar de polir i per això crec que és oportú que nosaltres, que tenim aquesta responsabilitat altíssima de fiscalitzar-lo a vostè i de veure si es van complint els objectius, tinguem tots els instruments que necessitem per fer-ho bé, perquè el senyor De Alfonso jo vull recordar que el destituïm perquè hi ha unes filtracions a un mitjà de comunicació. És que això no ve d'aquest Parlament, que hauria tingut la capacitat de detectar el que estava succeint. doncs, a mi això em preocupa moltíssim, perquè jo no vull reservar les filtracions telefòniques..., la seva destitució, que espero que no es produeixi, eh? –m'entén en els termes que m'estic expressant.

Per tant, vaig a la qüestió concreta. Ens podem emplaçar a una sessió de treball –i ho dic perquè vostè posava èmfasi en aquest codi d'alts càrrecs que nosaltres tenim el deure d'aprovar– del codi dels alts càrrecs perquè veiem si l'esborrany és el que hi ha o convé modificar-lo, i que no ho parlem només amb vostè ni amb la seva mà dreta –mira que l'expressió «mà dreta» és lletja, eh?, però...–, amb altre personal de l'oficina que podem comparar, que podem corroborar què hi hem de posar, en aquest codi? Podem incorporar en aquesta sessió de treball la informació de la investigació que s'ha fet sobre què va passar durant el mandat del senyor De Alfonso?

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. Ara la senyora Caula, en nom de Junts pel Sí.

Anna Caula i Paretas

Re, molt concret. Només senzillament poder saber, encara que fos una pinzellada, el que li comentàvem sobre aquest..., aquesta creació d'aquest mecanisme de futur, de coordinació, de diferents estaments, i com des de la seva perspectiva veu que hauria de funcionar o quins criteris prioritaris hauria de tenir, i tanmateix si veu viable o possible, doncs, aquesta finestra única que també potser gestionés o facilités tots aquests tràmits.

Gràcies.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, senyora Caula. Per respondre a les intervencions, té la paraula el compareixent per un temps màxim de cinc minuts.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Sí, senyor president. Seré molt telegràfic, en aquest cas. Senyora García, abans no li he respost a dues qüestions, no perquè les estigui eludint. Vostè ha parlat d'una persona (*veus de fons*) –sí, em refereixo..., ja sé que vostè no ha intervingut, però, en tot cas, que me n'he oblidat abans– que se l'havia ratificat en determinades circumstàncies. Miri, aquest director, jo –i assumeixo tota la crítica que calgui, però valorin-ho vostès–, podia fer dues coses amb personal eventual fent unes funcions que no es corresponien amb aquesta –és el que jo em vaig trobar–...: o cesso la persona, perquè és eventual i llavors «eventuava», i es paralitza més aquella secció; no solament aquesta persona, més persones, perquè n'hi havia, en aquesta circumstància. Per això jo m'he estat referint que

l'estructura de recursos humans allà és molt complicada, està..., bé, i no és un problema ni d'un director i tal, és un problema que ve de la seva estructura inicial que hi havia.

I la segona qüestió telegràfica que jo també volia dir-li per donar-li explicacions. Vostè diu: «Home, és que en aquesta convocatòria que s'ha fet es parla amb una entrevista.» És que és un càrrec de lliure designació, i hem posat al més eficient..., o sigui, igual que ara, quan nosaltres estem plantejant-nos posar un càrrec de director d'investigacions, no fem un concurs públic, perquè la naturalesa del càrrec exigeix una confiança i una identificació que no es pot fer d'aquesta manera, es fa d'una altra manera. Es podria modificar? Sí, però en aquests moments les eines que tenim, i fins a on arribem i fins on ho fem... Bé, dono explicació i després en tot cas..., perquè no volia eludir-ho de cap manera.

Senyor Pedret, no sé exactament..., a veure, en l'àmbit, com vostè sap, perquè és jurista..., clar, ens plantegem moltes vegades allà els fets, la identitat dels fets i les responsabilitats. No sempre, primer, els fets penals són fets que administrativament siguin exactament els mateixos, i després és possible que no hi hagi responsabilitat penal però que sí que hi hagi responsabilitat administrativa. Per tant, quan es tanca..., perquè nosaltres enviem un procediment, quan intuïm..., «intuïm» no, perquè no és una intuïció; quan nosaltres apreciem indicis de responsabilitat penal, ho enviem a la fiscalia. Alguna vegada, o moltes vegades, la fiscalia acaba conclouent que «no, que allà no hi ha responsabilitat perquè falta l'element subjectiu. Miri, que això té poc a veure...» Però nosaltres podem continuar després en l'àmbit administratiu si cal –si cal. Ara, obrir una altra vegada un altre període pels mateixos fets? No m'atreveixo a fer una afirmació rotunda, però jo, així d'entrada, i amb la meva experiència i amb la meva formació jurídica, diria que no, que no es pot retornar; es pot continuar la investigació que es va deixar, el que no es pot..., això no és una investigació de caràcter general ni una prospecció de caràcter general. Almenys, l'oficina no s'ha definit com una oficina que tingui capacitat de fer instruccions generals, una altra cosa és que es decideixi que sigui d'aquesta manera.

La comissió de treball, que..., bé, efectivament, sí, sí, en la que està de coordinació, aquí hi ha una qüestió. No sé si realment una oficina única o no, però a vegades sí que ens donen competències. De moment, ho estem solucionant per la via de convenis, sobretot amb el Síndic de Greuges i amb la Sindicatura de Comptes, per la via de dir: «Bé, quan això és competència d'Administració...» Se'ns dona el problema, moltes vegades, i això és un criteri, amb ens quan el que es denuncia no té..., efectivament és el mal funcionament d'una administració, d'un ajuntament, perquè hi ha un veí que veu que hi ha molta brutícia al carrer i que ha trucat a l'ajuntament i no li han fet cas. I, llavors, arriba Oficina Antifrau. Miri, l'Oficina Antifrau..., no és la seva competència; ara bé, dir-li que no hi té competència i que l'Oficina Antifrau remet la denúncia i la seva opinió, en tot cas, a l'ajuntament, i que a partir d'aquí hi hagin les responsabilitats.

Altres de les qüestions que tampoc són, i per això és delimitar competències... A vegades és el mateix ajuntament que ell ha contractat una obra, no la hi han fet bé, i ens l'envia a nosaltres. Home, faci vostè..., perquè la conclusió de l'Oficina Antifrau, si s'ha fet malament l'obra, serà dir-li: «Escolti, investigui vostè aquest assumpte i demani les responsabilitats que calgui», i que ho facin d'aquesta manera. Per tant, la coordinació efectivament és necessària, i segurament en l'àmbit de transparència, que és a on se'ns dona més..., sobretot perquè el Síndic de Greuges..., tenim competències, i la nostra oficina té competències, home, determinades en el nostre àmbit d'actuació. La transparència en l'àmbit d'actuació que té a veure amb la funció pública, amb l'àmbit dels cabals públics i amb la integritat dels funcionaris, sí; en altres qüestions, hauria de ser un altre. Però en tot això, efectivament, hi ha zones grises, i aquesta és més difícil.

Per acabar, senyora Gabriel, efectivament, hi estem disposats. Bé, nosaltres volem que..., el codi, volem que surti i volem treballar tot el que calgui en aquesta qüestió. Jo el que volia..., i l'entenc. El que volia dir és que en els aspectes en què nosaltres, amb un codi, amb un control intern, amb un control extern, es pugui fer, que es faci, que..., ho farem. El que passa, que és difícil, per no dir impossible, evitar que una persona que té dades per raons del seu càrrec, i ja no em refereixo solament al director, em puc referir a uns altres, fa una filtració. Això ja és un tema que afecta... Home, hi ha un contracte de confidencialitat, hi ha una obligació del càrrec, com seria en aquest cas la meua, que si jo incompleixo ha de tenir la resposta adequada aquest incompliment que s'ha fet, això és evident, però és difícil trobar eines de control d'aquest tipus de conducta d'una perso-

na que té coneixement, i a més a més perquè afecti el col·lectiu, l'oficina, que és una de les coses que ens preocupava més, eh? –que ens preocupava més.

Coneixement, debatre amb el codi ètic i, dintre del debat, que sorgeixin alguns aspectes amb els quals es farà tota l'abstracció que calgui en el seu cas, evidentment que sí, clar que sí –clar que sí.

No sé si m'he deixat res més.

El vicepresident segon de la Mesa del Parlament

Molt bé, moltes gràcies, senyor Gimeno, i moltes gràcies per la seva compareixença, que donem per finalitzada.

I suspenem la sessió per cinc minuts, que després reprendrem.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de dotze i set minuts.

El president

Bé, reprenem la sessió.

Demanaria als diferents grups parlamentaris l'assentiment per poder substanciar els punts 2, 3 i 4 conjuntament. *(Pausa.)*

Compareixença del secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern per a informar sobre el programa d'acció de govern

357-00150/11

Doncs, si no hi ha cap comentari al respecte, passàriem a substanciar conjuntament els punts 2, 3 i 4. I donar la benvinguda a la Mesa, en nom de la Mesa i en nom de la mateixa comissió, al senyor Víctor Cullell i Cornellàs (*veus de fons*)..., i Comellas –que m'ho han escrit malament i hem rectificat sobre la marxa–, secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern, i al senyor Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern. Hem plantejat que, al ser tres punts conjuntament, hi haurà un temps d'intervenció per ambdues parts d'uns quaranta minuts conjuntament, i els diferents grups parlamentaris, entenent també que és una compareixença conjunta on aglutinem tres punts, hem acordat uns quinze minuts per cada grup parlamentari. Hi haurà també un segon torn de repreguntes, si fos necessari, i també de contestació.

Per no allargar-nos i poder ja donar pas, començaríem, doncs, donant la paraula al senyor Víctor Cullell i Cornellàs..., i Comellas, perdó –tornem amb la rectificació–, i al senyor Carles Viver i Pi-Sunyer. Tenen la paraula.

El secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern (Víctor Cullell i Comellas)

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Faig aquesta compareixença avui en seu parlamentària per tal de donar compte i informar sobre el programa d'acció de govern de la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern, de la qual en sóc titular.

El Govern de la Generalitat de Catalunya va aprovar el passat mes de març l'estructura que li ha de permetre desenvolupar l'autogovern de Catalunya d'acord amb les competències que li atorga l'Estatut. El pes d'aquesta estructura recau principalment en els departaments de la Presidència i el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda, però compta amb el suport i la feina transversal de tots els departaments del Govern, i de manera especial en allò relatiu a les comissions Generalitat-Estat, amb el Departament d'Afers i Relacions Institucionals i Exteriors i Transparència.

En aquesta línia, el Govern va aprovar la reestructuració d'aquests departaments per encabir-hi els òrgans que han de treballar coordinadament per tal de desenvolupar l'autogovern de Catalunya, d'acord, sempre, amb el marc legal vigent; «autogovern» que, com bé saben, és la capacitat de Catalunya per governar-se per si mateixa, i es tradueix en la capacitat que té el Govern per desenvolupar les seves competències. Concretament, i pel que fa al Departament de la Presidència, l'Institut d'Estudis de l'Autogovern –llavors Institut d'Estudis Autonòmics–, que encapçala el doctor Viver va prendre aquesta nova denominació i es va crear la Secretaria per al Desenvolupament de l'Auto-

govern, que va assumir algunes de les funcions que ja desenvolupava la llavors Oficina per al Desenvolupament de l'Autogovern, adscrita en la legislatura anterior en el que era llavors el departament de governació i relacions institucionals.

La Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern proposa i impulsa les iniciatives i la planificació de les actuacions relacionades amb l'aprofundiment, el desenvolupament i l'evolució de l'autogovern de Catalunya i les seves institucions, de manera coordinada amb l'Institut d'Estudis de l'Autogovern. Més concretament, el Decret 201/2016, d'1 de març, de modificació del Decret 28/2016, de reestructuració del Departament de la Presidència, estableix que a la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern li correspon, entre altres, proposar i impulsar les iniciatives i la planificació de les actuacions relacionades amb l'aprofundiment, el desenvolupament i l'evolució de l'autogovern de Catalunya i les seves institucions, de manera coordinada amb l'institut; donar suport als diferents departaments de la Generalitat i als organismes, empreses i entitats que s'hi adscriuen o s'hi relacionen, en la preparació de les mesures referides anteriorment; col·laborar amb l'institut en l'exercici de les funcions d'assessorament i proposta de les directrius polítiques generals de l'acció de govern en relació amb el desenvolupament de l'autogovern i les seves institucions així com la planificació, definició i impuls de les actuacions dels departaments de la Generalitat en matèria de desenvolupament de l'autogovern, i participar en el desplegament de les relacions institucionals de Catalunya per tal de garantir aquest autogovern, sens perjudici de les competències i funcions del departament competent en matèria de relacions institucionals i d'aquells altres òrgans competents en aquesta matèria.

En el marc, precisament, de la primera de les funcions que els acabo d'esmentar, una de les principals actuacions que ha dut a terme la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern és la d'identificar algunes de les mesures o actuacions que els informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional recomanaven impulsar al Govern per al desenvolupament de l'autogovern català. Per citar-ne alguns exemples, estaríem parlant de mesures com ara la creació de l'Agència Catalana de Protecció Social o el desplegament de l'Administració tributària catalana, ambdues, per cert, sotmeses a processos de tramitació en aquesta cambra parlamentària; o d'altres exemples en l'àmbit de les telecomunicacions, adscrit actualment al Departament de la Presidència: l'impuls de mesures recollides en els esmentats informes, com ara la creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya, un ens que ha de donar resposta a algunes qüestions com són la protecció de les comunicacions del Govern o vetllar i garantir la seguretat de les xarxes de comunicacions electròniques i els sistemes d'informació en l'àmbit de la Generalitat i tot el seu sector públic. En tot cas, em consta que els senyors diputats i diputades en deuen ser ja coneixedors, atès que el secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital ja va tenir l'oportunitat de comparèixer en aquesta mateixa comissió ja fa unes quantes setmanes per informar d'aquestes i altres qüestions relatives a l'acció de govern de la seva secretaria.

I finalment, per acabar citant exemples, recordar també les mesures que es recollien amb relació a l'acció exterior de govern, o el reforçament o potenciament de les seves estructures administratives, per tal d'incrementar la capacitat d'autogovern en diversos àmbits, com per exemple l'energètic o en el d'acció empresarial, amb l'objectiu, sempre, de protegir i millorar la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya.

Permetin-me, però, que aprofiti també el marc d'aquesta compareixença per explicitar i fer notar com aquesta capacitat d'autogovern s'ha vist, i de fet es veu a dia d'avui, manllevada i retallada en els darrers temps pel que podríem considerar una ofensiva judicial de l'Estat espanyol contra la Generalitat de Catalunya. Aquesta afirmació, que potser a oïdes d'algun diputat o diputada pot sonar contundent, és només una constatació d'una realitat que afecta, sens dubte, l'estatus polític de Catalunya; una realitat que objectivament es tradueix, per exemple, en vint-i-set conflictes de competències, o els divuit recursos d'inconstitucionalitat amb la seva consegüent suspensió contra normes catalanes, entre les quals, algunes de ben significatives, com ara l'impost sobre els pisos buits o la normativa de la pobresa energètica. Un fet, en aquest darrer cas, que posa de manifest la manca de respecte institucional per part del Govern de l'Estat a les competències de la Generalitat en l'àmbit d'assistència social, consum i energia, i que no té

prou en compte la problemàtica social que suposa la pobresa energètica i la qual intenta combatre legítimament la llei aprovada per aquest Parlament.

I és que tot i l'elevat nombre d'assumpes que l'Estat porta als tribunals, cal recordar que el mateix Govern espanyol incompleix sistemàticament sentències fermes en qüestions com ara, per exemple, les subvencions. De fet, des de l'any 2011 la Generalitat ha hagut d'interposar cinquanta-sis recursos contenciosos administratius contra l'Administració de l'Estat per invasió en matèria d'aquesta competència. Sense anar més lluny, el passat 18 de novembre el Tribunal Superior de Justícia de Madrid va declarar nul·les tres convocatòries estatals d'ajudes per a la integració de persones immigrades, i no són les primeres sentències en aquest sentit. Fins i tot, després de les primeres resolucions favorables als arguments de la Generalitat, que daten de l'any 2013, l'Estat ha seguit publicant convocatòries en els anys posteriors.

En la mateixa línia, fa més de vint anys que l'Estat incompleix la llei en matèria de beques a l'estudi i no n'ha traspassat la titularitat a la Generalitat, tal com reconeixen els tribunals. De fet, a l'última sentència del Tribunal Constitucional del 19 de febrer del 2015 el mateix tribunal considera injustificable diferir el traspàs de ple exercici de les competències en matèria de beques a les comunitats autònomes.

De forma similar, també els vull recordar que fa més de quinze anys que l'Estat incompleix les sentències del Tribunal Constitucional favorables a la gestió territorial del 0,7 per cent de l'IRPF destinat a finalitats socials, una reivindicació constant que ha fet aquest Govern des de l'any 1998 i que implica que les entitats socials catalanes deixin de rebre més de 20 milions d'euros recaptats a Catalunya.

Trobaríem altres casos, com els fons propis de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, els «papers de Salamanca», el repartiment de fons en matèries de turisme, etcètera, però que no exemplificaré per no allargar excessivament la meua intervenció i perquè segurament de sobres molts de vostès ja els coneixen.

La secretaria centra part del seu treball a detectar, analitzar i fer el seguiment de les actuacions que el Govern de l'Estat ha dut i du a terme en el marc de l'anomenada «reforma de l'Administració pública» –allò conegut popularment com «l'informe Cora»–, i els informes de la Subcomissió de Duplicitats Administratives i la Subcomissió de Simplificació Administrativa. Aquest treball posa de manifest les contínues polítiques recentralitzadores adoptades o impulsades per l'Estat espanyol que afecten competències de la Generalitat. El Govern es veu en l'obligació d'estudiar i detectar aquests incompliments i aquesta ofensiva recentralitzadora en tant que afecta el benestar del conjunt de ciutadans de Catalunya. A tall d'exemple es pot destacar el dèficit estructural de finançament del sistema públic de salut i les decisions del Govern espanyol que han incrementat la despesa o impugnat mesures que haurien contribuït a ajustar-la.

Així, doncs, s'ha aprofundit en l'anàlisi, també, de les retallades en polítiques socials o el finançament insuficient, per exemple, de la Llei de dependència. També s'ha analitzat l'anteriorment esmentada normativa relativa a la lluita contra la pobresa energètica, amb els entrebancs, les iniciatives impulsades pel Govern o l'acolliment de refugiats.

Aquest treball ens porta també a concloure que l'objectiu de dèficit per al 2016 és una imposició desproporcionada i injusta, i amb la necessitat de denunciar un model de finançament que és del tot discriminatori. La secretaria analitza les limitacions que ha imposat l'Estat a les mesures tributàries impulsades per la Generalitat per augmentar els ingressos, que han provocat a hores d'ara unes pèrdues quantificades de 842 milions d'euros.

Altres incompliments de l'Estat dels quals s'haurà de fer seguiment i veure com es concreten són, per exemple, la manca de respecte al model de l'escola catalana, les limitacions i les traves en l'acció exterior de la Generalitat, els impediments per a la creació del consell de justícia de Catalunya que contempla l'Estatut, la conflictivitat institucional, els traspàsos pendents i els 532 milions d'euros que l'Estat deu a Catalunya per al finançament de la policia catalana, així com la subinversió en infraestructures i l'incompliment de la ja famosa, tristament, disposició addicional tercera de l'Estatut, que es xifra en 3.811 milions. Pel que fa a infraestructures, cal detallar la manca d'inversions en el Corredor Mediterrani o la xarxa de rodalies i regionals, el model de ports i aeroports, i el Pla hidrològic.

Aquesta anàlisi de les actuacions de l'Estat per implementar mesures de recentralització i reforma de l'Administració pública ha permès comprovar la pèrdua de decisió

de la Generalitat davant les polítiques estatals i la retallada en la capacitat d'autogovern que ha suposat per al Govern de la Generalitat, a la qual ja m'he referit amb anterioritat.

Amb relació al que els acabo d'explicar, cal recordar, precisament, que el president de la Generalitat va lliurar el darrer mes d'abril al president del Govern espanyol un document que denunciava i posava de manifest algunes de les qüestions exposades i que es concretava llavors en quaranta-sis punts –que ja els avanço que han anat creixent– que demanden o posen de manifest la necessitat, a grans trets, primer, d'actuacions concretes per a la garantia dels drets socials, és a dir, actuacions concretes en matèria de política social, política fiscal i política financera; segon, posar de manifest, també, els incompliments de l'Estat espanyol a Catalunya, la invasió de les competències i les interferències en l'acció del Govern; tercer, evitar judicialitzar aspectes de caire polític relatius al compliment legítim del mandat democràtic per part de càrrecs electes d'aquest país; i, finalment i quart, donar una resposta política al mandat democràtic sorgit de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre sobre la relació entre Catalunya i Espanya.

Una resposta que, com bé recull el document lliurat al president espanyol, ha de tenir en compte el mandat d'una majoria parlamentària de setanta-dos diputats, i que és favorable a la creació d'un nou estat per a Catalunya. Aquest mandat expressa una voluntat democràtica dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que confereix legitimitat a l'acció política d'aquest Govern i parlamentària dels seus representants. És obligació, per tant, dels demòcrates buscar les vies de negociació i diàleg que possibilitin donar sortida a les aspiracions democràtiques de la majoria, que pot incloure, com a mínim, la celebració d'un referèndum vinculant sobre el futur polític de Catalunya. Perquè, acabant ja, el referèndum, el *refero* en llatí, vol dir etimològicament «tornar a dur», tornar al punt de partida inicial, un punt de partida que no és altre que el de tornar al poble de Catalunya, l'únic dipositari de la sobirania, la veu i el poder de decisió sobre allò que li pertany, que no és altra cosa que el seu futur.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies.

**Compareixences acumulades de Carles Viver i Pi-Sunyer,
director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern**

357-00151/11 i 357-00268/11

Té el torn i la paraula el senyor Carles Viver i Pi-Sunyer.

El director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern (Carles Viver i Pi-Sunyer)

Bon dia. Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats, per l'oportunitat que em donen d'explicar-los el programa d'activitats de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern i els informes que ens ha encarregat el Govern des de la seva constitució ara fa onze mesos.

L'IEA –l'Institut d'Estudis de l'Autogovern– des de fa dues dècades té legalment atribuïdes dues grans funcions: d'una banda, la funció de recerca en l'àmbit de l'organització territorial del poder estatal, i d'altra banda, l'assessorament al president, al Govern i als departaments en matèria de desenvolupament de l'autogovern de Catalunya. Per això l'institut tradicionalment s'ha estructurat sempre en dues àrees: l'àrea de recerca i l'àrea d'assessorament.

Pel que fa a l'activitat de recerca, està centrada, també des de fa temps, en quatre línies principals d'investigació. En primer lloc, l'autogovern de Catalunya; en segon lloc, l'estat autonòmic; en tercer lloc, l'autonomia de Catalunya en el context europeu, i, per finalitzar, l'estudi més teòric i més comparat sobre els models d'estructura territorial de l'estat existents al món, des dels models d'estat unitari amb descentralització política, els models d'estat federal, els models d'estat confederals i també els processos d'autodeterminació i de secessió.

Aquestes tres línies de recerca continuaran vertebrant l'activitat de l'institut al llarg de l'any 2017, si així ho aprova el consell rector de l'institut a proposta meua en la reunió anual que solem tenir al voltant del mes de febrer per tal d'aprovar les memòries de

les activitats dutes a terme l'any anterior i fixar quines són les activitats que es faran realitzar l'any següent. Els vull recordar que el consell rector de l'institut és un consell potent: està format pel president de la Generalitat; pel vicepresident i conseller d'Economia; pels titulars dels departaments de la Presidència, d'Empresa i Coneixement, i de Justícia; la directora del Gabinet Jurídic de la Generalitat; el president de la Comissió Jurídica Assessora; representants de les deu universitats públiques de Catalunya, i tres experts internacionals.

Bé, l'institut porta a terme, d'una banda, recerca pròpia, i d'altra banda també promou i ajuda a difondre la recerca aliena, sempre en l'àmbit d'estructura territorial del poder, la recerca que porten a terme especialment les universitats catalanes.

Les activitats programades en l'àmbit de la recerca es poden agrupar en quatre grans blocs. El primer d'aquests blocs és l'organització de seminaris, de conferències i taules rodones. Per a l'any que ve tenim previst organitzar, com és habitual, uns deu actes d'aquesta mena, sempre relacionats amb les quatre línies de recerca d'investigació que jo els esmentava abans. Els actes d'aquesta mena, eh?, que hem realitzat els poden trobar a la pàgina web de l'institut.

El segon bloc d'activitats que continuem fent serà la publicació de llibres en les tres col·leccions que avui té l'Institut d'Estudis Autonòmics: la col·lecció «IEA», la col·lecció «Clàssics del Federalisme» i la col·lecció «IEA-Recerca». Solem publicar al llarg de l'any una desena de llibres i esperem poder continuar fent-ho també l'any 2017. També continuarem publicant la *Revista d'Estudis Autonòmics i Federals*, que enguany celebra ja el dotzè aniversari.

El tercer bloc d'activitats en aquest àmbit consisteix en l'atorgament de beques i ajuts a la recerca. Convoquem cinc modalitats diferents de beques i d'ajuts. En primer lloc, les beques adreçades a promoure l'estada en universitats estrangeres de docents i recercadors de les universitats catalanes, preferentment de recercadors joves d'aquestes universitats. En segon lloc, les beques destinades a promoure la realització de tesis doctorals i de màsters en temes d'organització territorial del poder. En tercer lloc, les beques individuals per a treballs de recerca de professors i recercadors –en aquest cas, doctors. En quart lloc, ajuts i projectes de recerca de grups consolidats. I, finalment, des de fa uns quants anys estem atorgant també beques per finançar estades de recercadors estrangers de prestigi perquè s'integrin en grups consolidats de recerca de les universitats catalanes, per donar a conèixer el nostre autogovern. Les beques tenen un pressupost..., normalment no arriben als cent mil euros anuals, aquestes cinc diferents modalitats.

La recerca pròpia dels membres de l'Institut d'Estudis Autonòmics es plasma, com sol ser tradicional, en llibres o capítols de llibres, en articles publicats en revistes estrangeres de prestigi, i també en la presentació de ponències en congressos internacionals. Aquí, l'institut intenta ser actiu per donar a conèixer els nostres plantejaments arreu. Continuarem aquesta tasca durant l'any proper, si així ho aprova el consell rector.

I continuarem també la tasca de cooperació internacional. L'IEA és membre actiu de les més importants organitzacions internacionals en el nostre àmbit d'estudi, com ara, per exemple, l'Associació Internacional de Centres d'Estudis de Federalisme, o, per exemple, també hem treballat, i continuarem treballant, amb el Forum of Federations. I jo mateix, per exemple, sóc membre del Comitè Científic de l'Acadèmia Europea de Bolzano, concretament de l'Institut d'Estudis Federals i Regionals.

Bé, pel que fa a la tasca d'assessorament al president, al Govern i als departaments, doncs, continuarem preparant els estudis, els informes, les notes o els reports verbals que ens sol·licitin. I, per altra banda, també, com és habitual, continuarem realitzant aquests informes, aquests estudis, a iniciativa pròpia quan l'institut consideri que hi han temes rellevants, a fi de millorar i ampliar l'autogovern de Catalunya.

Així, per exemple, continuarem fent i penjant al web de l'institut els informes quadrimestrals de seguiment de la legislació estatal i catalana, i de la jurisprudència del Tribunal Constitucional que afecten l'autogovern; aquí pararem especial atenció al procés de recentralització de l'Estat i al nivell d'intervenció econòmica i de tutela financera i pressupostària que l'Estat està exercint sobre les comunitats autònomes en general i la Generalitat en particular.

També continuarem el seguiment i l'avaluació dels resultats de les comissions bilaterals, de l'article 33.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional –recordin, aquelles

comissions adreçades a evitar la interposició de recursos d'inconstitucionalitat. Aquesta informació, que fa anys que donem, i aquesta avaluació, la tenim permanentment actualitzada a la nostra pàgina web. Seguirem també les iniciatives de la normativa europea i dels organismes internacionals que poden afectar les competències de la Generalitat.

I, per fi, continuarem també la recerca pròpia de l'institut, que portem a terme des de fa temps, en la línia de treball que té per objecte determinar, davant de les polítiques normatives de l'Estat, quin és el marge d'actuació que resta a la Generalitat per establir polítiques pròpies en els àmbits materials en què té atribuïdes competències, o, dit d'una altra manera, quin és el grau efectiu d'autonomia política i administrativa que té avui la Generalitat de Catalunya. De moment, hem analitzat les matèries d'educació, de medi ambient, de comerç interior, i hem iniciat també ja l'anàlisi de la matèria de transports. Tots els documents aquests estan penjants també a la web. Aquests informes demostren el que molts de nosaltres ja intuïem: el migradíssim poder polític que té la comunitat autònoma, les limitadíssimes capacitats que té per fixar polítiques pròpies dotades d'una certa capacitat de transformar la realitat política, econòmica i social; fins i tot –fins i tot–, l'autonomia administrativa també resulta notablement reduïda.

Finalment, pel que fa a la tasca d'assessorament, cal destacar que amb el nou Govern, el sorgit de les eleccions del 27 de setembre, i a l'empara de dos decrets, del gener i un altre de juliol del 2016, l'institut ha continuat assessorant la presidència de la Generalitat en les seves funcions de fixació de les directrius polítiques generals de l'acció del Govern en tot allò que està relacionat amb la millora de l'autogovern de Catalunya, i també assessorant els departaments i els organismes que depenen d'aquests departaments. Es tracta, en aquest darrer cas, segons diuen explícitament aquests decrets, de coadjuvar en la definició, planificació i impuls de les actuacions dels departaments adreçades a millorar les institucions d'autogovern, tant pel que fa a l'exercici de les funcions que ara ja tenen aquestes institucions, com també –i jo hi diria: «i sobretot actualment»– per tal que estiguin preparades per assumir les noves funcions que haurien d'exercir en cas que Catalunya esdevingués un estat independent com propugnen el Govern de la Generalitat i els partits que hi donen suport.

Com va afirmar el president de la Generalitat en el debat de la qüestió de confiança, es tracta de garantir, fins on sigui possible, que la Generalitat estarà preparada per fer el trànsit cap a l'estat independent de manera ordenada, sense salts al buit, i amb garanties no solament de fer-ho amb seguretat jurídica, sinó també amb garanties de viabilitat econòmica del nou estat i de continuïtat de les prestacions socials i dels serveis públics propis d'un estat del benestar. «Seria una greu irresponsabilitat» –va dir el president de la Generalitat en aquest debat– «proposar la creació d'un estat propi i no preparar amb la màxima cura aquesta creació i el seu hipotètic funcionament inicial.»

Continuarem, doncs, fent aquestes tasques d'assessorament en la redacció dels esborranys de textos normatius que en el seu moment, qui sigui competent, haurà d'aprovar. Continuarem també fent assessorament en la previsió dels recursos humans, materials i pressupostaris necessaris i en la previsió de les actuacions que caldria realitzar en una eventual etapa fundacional del nou estat. Aquestes activitats d'assessorament les porta a terme l'institut, com ja s'ha dit abans, en col·laboració amb l'Oficina per a la Millora de les Institucions d'Autogovern, del Departament de la Vicepresidència, amb la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern del Departament de la Presidència, i sempre són validades –són validades– per la comissió interdepartamental de millora de l'autogovern, que presideix el vicepresident de la Generalitat.

Bé, pel que fa a la segona de les qüestions objecte d'aquesta compareixença, els informes i, més en general, l'assessorament que el president i el Govern han requerit de l'institut d'ençà de la seva constitució, fa onze mesos, són els següents:

El primer d'aquesta nota, d'aquest informe, es va produir el mes de febrer, que ens van demanar la nostra opinió sobre la providència del Tribunal Constitucional de suspensió de determinats articles dels decrets reguladors del Departament d'Afers Exteriors i Relacions Institucionals i Transparència. Jo mateix, a partir d'un simple guió, vaig exposar verbalment al secretari del Govern quins eren els efectes d'aquesta suspensió –per exemple, si afectava o no l'estructura de la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea– i quines eren les vies per poder exercir les funcions suspeses respectant la suspensió.

En segon lloc, el mes d'abril se'ns va demanar un informe sobre un eventual referèndum sobre la independència de Catalunya d'acord amb l'Estat. En la nota, que venia a ser una actualització de l'informe que havia fet el Consell Assessor per a la Transició Nacional, s'analitzaven les qüestions més rellevants que caldria tenir en compte a l'hora de cercar aquest acord: s'hi analitzava la formulació de la pregunta, els cridats a votar, els terminis per convocar el referèndum, les dates, la compatibilitat amb la no-interrupció del procés, la gestió jurídica i política dels resultats d'aquest hipotètic referèndum, tant en supòsits de victòria del sí com en supòsits de victòria del no, i també s'hi analitzava l'escull de la més que probable exigència d'una reforma constitucional prèvia a la celebració d'aquest referèndum.

El mes de juny, a instàncies del Govern, vàrem lliurar una nota sobre les competències de la Generalitat en l'àmbit de la formació professional i amb relació a la creació d'una agència de formació professional. En la nota es conclouia que en el marc actualment vigent –ens centràvem en aquest marc– la Generalitat té les potestats normatives amb relació a la formació professional inicial, i aquí s'hi pot incloure la formació de funcionaris i de personal estatutari –personal docent o personal sanitari–, mentre que en la formació professional per a l'ocupació la competència és únicament de caràcter executiu.

El mes de setembre passat –i ja vaig acabant– el Govern també ens va sol·licitar l'opinió –l'opinió de l'institut– sobre els procediments a través dels quals la ciutadania de Catalunya podria manifestar la seva voluntat sobre la creació d'un estat independent. En aquest cas, jo mateix vaig assessorar verbalment el president a partir d'un simple esquema o esborrany inicial. Amb relació a aquest tema, vaig recordar els informes que ja havia elaborat el CATN i el mateix Institut d'Estudis Autonòmics, alguns dels quals penjants al web. I em vaig centrar sobretot en l'anàlisi dels pros i els contres de les diverses opcions existents, essencialment de la celebració d'un referèndum previ o posterior a la creació formal del nou estat, i també a les eleccions parlamentàries prèvies o posteriors a la creació d'aquest nou estat.

I, finalment, el mes de novembre se'ns va sol·licitar una nota sobre les conseqüències o les vies que eventualment podria obrir el fet que el Govern de l'Estat no hagués interposat l'incident d'execució de sentència amb relació a la Resolució 306/XI del Parlament, la que va seguir al debat de política general d'enguany, sobretot els apartats que feien referència a la celebració del referèndum i que, en principi, no havien estat objecte, segons la nota que es va donar per part de Moncloa, d'aquest incident d'execució, no?

Resumint molt la nota, aquí el que es deia és que, si efectivament es confirmava la no-impugnació, això podia posar de manifest una actitud, podríem dir, una mica més oberta i tolerant per part de l'Estat, i que la no-suspensió podria reforçar la legitimitat jurídica d'algunes de les actuacions d'implementació d'aquestes resolucions, d'aquests apartats no impugnats. Tot i això, s'advertia que el fet que no s'hagués impugnat no volia dir que no es pogués impugnar amb posterioritat; en primer lloc, perquè tot el que feia referèndum no havia sigut objecte de la sentència –em sembla que és la 259 del 2015– i, en conseqüència, no podia ser objecte d'execució d'aquesta sentència, no? A banda que també s'advertia que això podia ser objecte d'un recurs posterior, en cadascun dels actes concrets que es poguessin realitzar a l'hora d'implementar aquesta resolució.

I també es posava de manifest que calia tenir present que, d'acord amb les últimes sentències del Tribunal Constitucional –em sembla que són la 31, la 32 i la 138 del 2015–, amb tota probabilitat, la convocatòria d'un referèndum d'aquesta mena exigiria la prèvia reforma de la Constitució; prèvia reforma de la Constitució d'èxit improbable, atès que, com és conegut, tres dels quatre grans partits d'àmbit estatal ja han manifestat, unilateralment, que no entraran a fer aquesta negociació amb l'argument que només es negociarà dintre de la legalitat, com si la reforma de les lleis no estigués dintre de la legalitat, també, no?

Bé, aquests són els informes o les notes que ens han sol·licitat enguany. Els informes realitzats a iniciativa pròpia ja els he esmentat abans, no?

En canvi, si em permeten una postilla, enfront del que s'ha publicat en algun mitjà de comunicació, el que no se'ns ha sol·licitat mai, ni hem fet mai a iniciativa pròpia és cap informe ni cap nota, escrita ni verbal, sobre un hipotètic document nacional d'identitat català.

I això és tot per part meua. Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies per les intervencions. I donaríem pas ja a les intervencions dels diferents grups parlamentaris. Començaríem, doncs, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Buenos días, señor Viver; buenos días, señor Cullell. Bueno, lo primero que debo hacer es felicitarles por su intervención, ya que ya conocíamos, por algunos medios..., se había publicado que en su intervención ambos directivos tenían la intención de «mantenir un “perfil baix” en les explicacions». Y yo les felicito, porque han cubierto plenamente sus intenciones: ha sido un perfil bajo, el de su intervención, bajo o muy bajo, con lo cual han cumplido perfectísimamente con lo que ya conocíamos por los medios, titulado: «Els arquitectes de la desconexió s'estrenen al Parlament.»

Y así les llaman a ustedes: «arquitectes de la desconexió». Pues, por algo será. Han venido ustedes aquí explicándonos, de forma, digamos, suavizada, cuáles son los cometidos que desempeñan ustedes: uno, en la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern, y otro, en el Institut d'Estudis de l'Autogovern, del que es director. Ustedes dos vienen, ambos, del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que formó el presidente Mas; ahora están en estos organismos de la Generalitat. El Institut d'Estudis de l'Autogovern i la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern dependen del Departament de la Presidència, de Convergència –«de Convergència» porque el presidente lo es–, y tienen ustedes otra oficina, para la *millora de les institucions d'autogovern*, que depende de la conselleria d'Economia, que es de Esquerra Republicana porque depende del *president* Junqueras.

Y, entonces, entre Presidencia, de Convergència, y Economía y Hacienda, el señor Junqueras, forman estas secretarías y estos institutos que se juntan, ambos, en la Comissió Interdepartamental per al Desenvolupament de l'Autogovern. Todo tiene mucho nombre de *millora d'institucions d'autogovern, desenvolupament d'autogovern, estudis d'autogovern, interdepartamental per al desenvolupament de tal*; al final, todos hacen lo mismo pero se reparten, por partidos, los cometidos: cada uno pone a la persona de su confianza y entonces allá tenemos el *xup-xup* procesista, está hirviendo allí, a fuego lento, con gente que está cobrando del dinero de todos los catalanes para preparar unas estructuras de estado –para preparar unas estructuras de estado– antes, siquiera, de que la mayoría de la población catalana diga que quiere tener un estado nuevo. Pero ustedes ya lo preparan.

El señor Carles Viver i Pi-Sunyer, insigne constitucionalista, nos dirá –seguro que lo sabe– en qué otros países del mundo se ha procedido a preparar las estructuras de estado antes de que la gente de su país, de ese país, diga que quiere ser independiente. Díganoslo, porque para el derecho constitucional comparado debe ser un dato muy interesante.

Yo lo que sé de momento es que el señor Carles Viver i Pi-Sunyer cobra 109.341 euros, que es lo mismo que cobra un *conseller* –es lo mismo que cobra un *conseller*, lo mismo–, y es totalmente atípico que alguien que está al servicio de un *conseller* cobre lo mismo que un *conseller*. No sé por qué será eso. El señor Víctor Cullell cobra 84.919 euros, básicamente es el rango de un director general. Entre los dos cobran unos doscientos mil euros.

No sé lo que cobrarán el señor Renui, en la secretaría que depende de Economía i Hisenda; no sé cuánto cobrarán quienes estén en la Comissió Interdepartamental per al Desenvolupament de l'Autogovern, pero es un dispendio de personas, de medios, de dinero que pagamos todos para que ustedes jueguen a construir el nuevo país que nadie les ha dado orden de que construyan.

Y además es que es muy llamativo que usted nos diga aquí que está haciendo informes y notas verbales para decir cómo se tiene que hacer un referéndum. Pues, si ese referéndum no se ha hecho y usted está diciendo cómo se tiene que hacer, ¿por qué están creando ya las estructuras y están gastando el dinero de todos para hacer algo que los catalanes no les han facultado a ustedes porque no tienen competencia para hacerlo?

Ustedes están drenando los recursos públicos y lo están haciendo sin mandato para ello, solamente con la aquiescencia de otros políticos que han decidido que van a vivir de esto, y ustedes están, actualmente, viviendo de esto.

Mire, señor Viver, tenía por aquí yo..., miré su currículum para preparar la comparecencia y vi –lo que todo el mundo sabe– que es que usted ha sido magistrado del Tribunal Constitucional durante nueve años. Ha sido magistrado del Constitucional; tiene, usted, además..., pues, mire, tiene, usted..., ha sido magistrado durante nueve años, expresidente del Consell Assessor per a la Transició Nacional, excomisionado para la transición nacional, que esto se nos olvidaba.

A usted le nombraron *comissionat per a la transició nacional*, pero usted, que asesora constitucionalmente, resulta que no previó que le iba a suspender, el Constitucional, el cargo, y usted ya no ha podido ser *comissionat* porque asesoró tan bien que resultó que el Tribunal Constitucional suspendió ese cargo y se tuvieron que inventar otra cosa. Y entonces se fue al Institut d'Estudis Autònoms, al que ahora llaman «d'Autogovern», que era un sitio donde se hacía labor de investigación jurídica –muy meritoria y muy buena, ¿eh?, como existe en el Estado, también, un instituto de este tipo. Pero a usted, ahora, se lo reconvierten: le pagan 109.000 euros y lo ponen en ese chiringuito, que reconvierten para que usted juegue a construir estados.

Y está así porque usted era el comisionado..., pero está suspendido por sus excompañeros del Tribunal Constitucional porque usted asesoró tan bien para la creación de su comisionado, que resulta que su comisionado era inconstitucional y se lo han suspendido. Pero, bueno, todo el mundo se equivoca, no está mal; bueno, usted lo intentó, hizo bien, como está intentando muchas cosas. Y, oiga, ¿sabe que hoy, ya, el Constitucional ha declarado también..., ha suspendido, hoy, la última hoja de ruta del Govern, esta última que aprobaron, que incluía este referéndum, que ustedes no sabían si hacer el referéndum, o hacer unas plebiscitarias o hacer unas constituyentes, y todos estos líos que van armando con su hoja de ruta. La verdad es que, al final, bajo su asesoría, tan importante, pues, van acabando todos de la misma forma.

Y lo que quería decirle también respecto a su currículum, porque esto verdaderamente llama la atención, es que, después de comisionado *per a la transició nacional*, usted es el actual presidente del Institut d'Estudis de l'Autogovern. Pero una cosa que es bonita de saber..., y yo le he llamado a usted «señor Carles Viver» y le tendría que haber llamado «excelentísimo señor Carles Viver», porque ha sido usted distinguido con la Orden del Mérito Constitucional, usted tiene la Orden del Mérito Constitucional. Lo siento, porque se acabarán de enterar, supongo, los compañeros de la CUP, que queman constituciones, y se habrán enterado que usted tiene una medalla de mérito constitucional y, a lo mejor, se la quieren quemar; no la saque usted aquí porque corre peligro. (*Rialles.*)

Esta medalla es una medalla que se otorga, pues, por los méritos y los servicios... Mire, se lo voy a leer: «Actividades relevantes al servicio de la Constitución y de los valores y principios en ella establecidos.» No me he enterado cuándo renunció usted a esta medalla, si lo ha hecho, o si tiene emolumentos adicionales. Usted, como funcionario..., creo que estas distinciones honoríficas muchas veces llevan aparejadas retribuciones. Si no las tiene, pues, nada; si las tiene, debería usted renunciar, porque usted no está promoviendo la reforma de la Constitución: se está escondiendo en unas oficinas para, por la puerta de atrás, vulnerarla, sortear la Constitución, burlar a sus compañeros del Tribunal Constitucional e instaurar aquí lo que ustedes estén preparando, el engendro jurídico que ustedes estén preparando.

Mire, yo esto no me lo invento. En el día 21 de junio del 2016 hubo un acto electoral con el señor Quico Homs –y usted fue allí–, y dijo: «El director del Instituto de Estudios del Autogobierno de la Generalitat, Carles Viver i Pi-Sunyer, ha señalado hoy que sería un suicidio explicar actualmente el contenido de los trabajos que elabora la Generalitat para iniciar la independencia de Cataluña ante el temor de que el Tribunal Constitucional paralizara estos documentos. Por eso ha señalado que “la desobediencia” –abre comillas– “se ha de hacer de una sola vez y de forma total, y que se producirá en breve”.»

Excelentísimo señor Carles Viver i Pi-Sunyer, distinguido con la Orden del Mérito Constitucional, creo que debería usted renunciar a esta distinción. Usted no está actuando con lealtad para todos los españoles que votaron esa constitución, para el 90 por ciento de catalanes que votaron esa constitución, para todos los ciudadanos que le pusieron a usted de guardián de una norma, de una carta magna, que protege los derechos de todas las personas. El señor Cullerell hará lo que sea, tendrá la idea que sea, pero no es un exmagistrado del Tribunal Constitucional que intenta burlar al Tribunal Consti-

tucional, y que lo intenta hacer de tapadillo, escondiéndose, diciendo que lo va a hacer de una sola vez y que lo hará en breve, y que van a tener muchísima discreción y mucho cuidado para que no se entere nadie. Pues, oiga, no les está saliendo bien: el Tribunal Constitucional lo está anulando todo –lo está anulando todo.

Bueno... Ah, también tenía usted otra distinción, que esta seguro que les encanta saberla a todos: usted tiene la Gran Cruz de la Orden de Isabel la Católica. Y, ¿sabe?, los méritos de esta distinción son premiar la «lealtad acrisolada» a España. ¿Usted cree que tiene una «lealtad acrisolada» a España y a los españoles? Yo no digo «España», porque lo de España y lo de la traición a la patria y estas cosas es un vocabulario que es muy típicamente nacionalista y que a usted no le debe ser ajeno, pero para mí sí que lo es. Y yo creo que esto, pues, no es lealtad a tus conciudadanos, no es lealtad a aquellos que confiaron en una persona para que desempeñara determinadas funciones.

Y mire, yo voy a acabar, porque quiero..., ya le he dicho, ya ve usted cuál es la opinión..., que yo creo que en sus círculos no sé si le dicen normalmente estas cosas, porque yo creo que ustedes están en una especie de burbuja que no acaban de ver las consecuencias de los actos que llevan a cabo. Pero, mire, yo le voy a decir lo siguiente: le voy a hacer unas preguntas que usted tiene la obligación de contestar –tiene la obligación–, porque quien se las hace es un representante de 750.000 personas que votaron a Ciudadans y, además, es un representante porque así lo dice el Reglamento de la cámara de todo el pueblo catalán, de ese pueblo catalán que no le ha dicho a usted ni le ha dado ningún mandato directo para que usted esté creando unas estructuras de estado, porque usted mismo está pensando a ver si les va a dar palabra o no para crear ese estado, porque usted todavía no está pensando..., el Constitucional está diciendo que no.

Por cierto, al señor Cullell..., le están cayendo a usted todas las observaciones, pero al señor Cullell le quiero decir que usted ha innovado aquí –texto constitucional, como sabe muy bien el señor Viver i Pi-Sunyer–..., usted ha dicho que la soberanía recae en el pueblo de Cataluña, que no hay más titular de soberanía que el pueblo de Cataluña. Dígame que no, señor Viver i Pi-Sunyer; dígame dónde está la soberanía nacional según nuestra Constitución, explíquese, porque su pupilo no lo sabe.

Bueno, pues mire, ¿cuánta gente...? En los presupuestos hemos intentado ver el presupuesto del Institut d'Estudis, de la *secretaria del desenvolupament* y tal, el dinero que mueven, en definitiva. Sabemos que ustedes aquí, dos, valen doscientos mil euros anuales, pero no sabemos el resto de personas que trabajan allí cuánto dinero están drenando de todos los catalanes, cuánto les estamos pagando, con cuánta gente cuentan, qué estructura tienen. Eso no sale en los presupuestos.

Le vamos a pedir las actas de las reuniones que dicen..., en las noticias en las que he aludido, ustedes mantienen..., usted..., dicen en estas noticias que mantiene reuniones con los números 2 de cada departamento para elaborar sus informes. Si quiere usted, le digo donde lo pone: «Pi-Sunyer ja fiscalitza les conselleries per fer viable la desconexió» –*Nació Digital*. «Les reunions que manté el president de l'IEA amb els números 2 de cada conselleria s'anomenen, segons els consultats, “reunions per a la millora de l'autogovern”.» Si estas las hacen, díganos...

El president

Diputat, ha exhaurit el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...por favor... Voy acabando ya, señor presidente, acabo enseguida. Querría ver esas actas, los documentos, todos los que usted haya redactado que justifiquen esa oficina, porque usted nos ha dicho cuatro cosas aquí, muchas de ellas notas verbales; nos ha dicho cuatro cosas y, si quiere, se las enumero, y queremos saber qué otras cosas hace, todo este departamento del que usted se ocupa. Y también el plan de trabajo para el 2017. Y, por último, si a usted en el 2013, en marzo, le encargan todo el follón este de estos estudios y usted saca un montón de...

El president

Diputat, ha exhaurit el temps.

Carlos Carrizosa Torres

Acabo.

El president

I acabi.

Carlos Carrizosa Torres

Usted sacó todos estos informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional y está haciendo otros más. ¿Cuándo acaba? ¿Cuánto tiempo más le tenemos que seguir pagando? –¿cuánto tiempo más?, ¿cuándo acaban?

Gracias.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies, diputat. Demanaria silenci a la resta de diputats quan intervingui qualsevol dels grups parlamentaris, perquè el respecte mutu és un valor afegit en aquesta comissió, no?

Dit això, donaríem pas al segon grup parlamentari. I, en el nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. I també gràcies al senyor Cullell i al senyor Viver i Pi-Sunyer per la seva compareixença avui aquí, i per la seva intervenció, el contingut de la seva intervenció. El cert és que aquest agraïment evidentment no obsta de fer alguna observació respecte als continguts de la intervenció.

Deixi'm dir que agraïm que el senyor Cullell hagi fet o hagi compartit amb nosaltres de manera evidentment succinta la diagnosi que fa des del càrrec que ocupa de la situació de l'autogovern de Catalunya, i que per tant estableixi una sèrie, ja dic, no completa, com ell mateix ha assenyalat, dels incompliments que aprecia per part del Govern de l'Estat respecte a l'autogovern de Catalunya i els problemes que aquest autogovern de Catalunya afronta a vegades per raó de la mateixa estructura de l'organització territorial de l'Estat, a vegades per la línia política de l'actual Govern d'Espanya. Però la compareixença en realitat era per explicar-nos el programa d'acció del Govern, i l'hem trobat a faltar. És a dir, ens ha explicat la seva diagnosi, ens ha explicat alguna de les tasques que ja ha realitzat o que estan ja, diguem-ne, molt enfocades a acabar, perquè estem en tramitació en aquest mateix Parlament, però en canvi no hem conegut quin és el programa d'acció del Govern en el sentit de la millora, l'aprofundiment, l'eixamplament de l'autogovern de Catalunya.

Entre altres coses, ens hauria agradat saber quins eren els plans respecte a aquesta sèrie de comissions i d'organismes bilaterals Estat-Generalitat, que estan dormint el son dels justos, i no només per responsabilitat de l'Estat, perquè aquí les responsabilitats, com en tot òrgan bilateral, són compartides: també pot haver-hi una actitud més proactiva per part del Govern de la Generalitat a l'hora d'exigir la reunió d'aquests òrgans, proposar una agenda i un calendari, i tractar, a través d'aquests, de procurar resoldre alguns, no tots, d'aquests elements de preocupació, que ho són del Govern de Catalunya i també ho són del Partit dels Socialistes de Catalunya, que fa temps que denuncia la pulsó recentralitzadora del Partit Popular.

A més, també hem trobat a faltar alguna reflexió respecte a la tasca que encara queda per endavant per desplegar plenament l'Estatut d'autonomia, perquè és veritat que, com vostè ha comentat, hi ha alguna iniciativa legislativa que va en aquesta línia, i n'hi va haver alguna, també, en la legislatura passada, encara que això ja no sigui estrictament matèria d'aquesta compareixença, però és, jo crec, just dir que queda tasca per fer, que, considerant com es considera que les eines per part del Govern –en alguns aspectes podria ser compartit pel meu grup parlamentari, en d'altres probablement no–, que el nivell d'autogovern de què es disposa és migrat, el que sembla no extraordinàriament raonable és no aprofitar les possibilitats que el mateix Estatut d'autonomia ofereix i que permetrien, encara sense necessitat de cap reforma constitucional, aprofundir en l'autogovern.

I em podran vostès –en funció, diguem-ne, de l'opinió política seva o, si la comparteixen, la del Govern o la dels grups parlamentaris que donen suport al Govern– dir que això potser doncs, es pot menystenir perquè és insuficient... Molt bé. Respectaré, òbviament, la seva opinió al respecte, però en el cas de la secretaria, i com a Govern que és del meu país, li exigeixo, diguem-ne, una tasca més decidida a l'hora de desenvolupar o explotar al màxim les eines de què es disposa ja ara. I això, molt lamentablement, ho hem trobat a faltar en la intervenció. Però deixi'm dir, també, que no ens ha estranyat

especialment, perquè no ens sembla que estigui entre les prioritats del Govern intentar explotar al màxim això.

Ja no li dic si s'ha, diguem-ne, recuperat aquell informe que va encarregar el darrer govern catalanista i d'esquerres amb relació a les possibilitats de confrontar les conseqüències de les sentències sobre l'Estatut d'autonomia, en alguns casos, reformes de llei orgànica, perquè això, evidentment, requeriria el concurs de les Corts Generals. I em poden dir que escapa al control del mateix Govern, però hi havia altres recomanacions en aquell informe que considerem que són interessants i que no entenem per què han caigut en l'oblit, i pensem..., vaja, de fet comminem que es reprenguin, es recuperin i que en la mesura del possible posem fil a l'agulla en tot això. Aquesta seria la consideració, i per tant en el fons li demano que aprofiti el torn que té, senyor Cullell, per estendre's respecte al que de fet era la matèria de la compareixença.

Pel que fa al senyor Viver i Pi-Sunyer, bé, d'entrada li agraïm l'explicació respecte a l'estructura i les tasques principals que s'aborden, o les línies principals d'actuació que s'aborden des de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, i també agraïm la informació molt succinta que ha donat sobre els informes que li encarrega el Govern de Catalunya en les més diverses matèries.

Però li ho hem de preguntar: si els informes als quals ha fet referència sobre la qüestió d'un possible referèndum sobre la secessió, en qualsevol de les possibles formulacions i acrònims a què últimament ens estem avesant, estan acabats, quina publicitat se n'ha fet? Perquè considerem que un informe que encarrega el Govern a l'Institut d'Estudis de l'Autogovern sobre matèries tan transcendents com aquestes, i especialment en una legislatura com aquesta, en què el Govern i la majoria parlamentària que li dóna suport s'ha fixat uns determinats objectius, hauria de ser accessible als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i en particular, també, als seus representants en el Parlament de Catalunya per tal de fer el millor possible les seves tasques. No hi va haver cap obstacle en el seu dia per donar publicitat i conèixer amb detall..., amb tant detall com que teníem la literalitat dels informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional, de lectura molt interessant, independentment de la valoració que poguéu merèixer cadascun dels informes, i no entenem per què ara no hauríem de poder conèixer què és el que el Govern rep en forma d'assessorament de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern. Considerem que és, a més, poc coherent amb tot allò que hem estat aprovant en aquest Parlament amb relació a la transparència i l'accés a la informació pública.

I, escolti, no m'agrada fer referència a informacions periodístiques, però si és cert allò que es va publicar i que s'atribuïa a declaracions seves, doncs, em sembla malament, i és una qualificació que pot perfectament no compartir, que hi hagi aquesta voluntat d'ocultació, eh? Perquè creiem que som mereixedors –nosaltres i la resta dels nostres companys i companyes, diputats i diputades, i evidentment el conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya– d'aquesta informació. Si el nostre Govern està preparant una secessió unilateral o està, senzillament, fent passos preparatoris de la creació d'un nucli d'un futur o hipotètic estat català independent, creiem que mereixem conèixer quins són aquests passos.

I si se'ns diu que hi ha fórmules per garantir que la transició jurídica d'una situació a una altra es dóna sense cap ensurt, sense cap salt al buit i amb plena seguretat jurídica, també tenim una certa curiositat per conèixer quines són aquestes fórmules, perquè em sembla que segur que han de contenir alguna innovació respecte al que es coneix fins al moment en termes de seguretat jurídica i d'ensurts en general.

Deixi'm dir que li dic tot això –i li ho dic tant al senyor Cullell com al senyor Viver i Pi-Sunyer– amb ple respecte no només a les seves opinions, sinó a les funcions que desenvolupen, però amb l'exigència que crec que és necessària des d'un grup parlamentari..., en aquest cas està a l'oposició, però crec que des de qualsevol grup parlamentari. I que nosaltres tenim tot l'interès a conèixer els arguments, jurídics i d'altra mena, totes les consideracions que es puguin estar fent, perquè des d'aquest grup parlamentari tenim tendència a estudiar amb respecte i amb deteniment els arguments d'aquells de què discrepem, i també tenim tendència a no caure –intentem no fer-ho– en els arguments *ad hominem*.

Però perquè això sigui possible, perquè un debat racional, democràtic sobre els pros i els contres d'una secessió unilateral, o de qualsevol fórmula de secessió, per-

què això es pugui produir és necessari que no hi hagi, diguem-ne, aquest recurs de l'astúcia de què feia gala l'anterior president de la Generalitat de Catalunya, i menys encara de l'ocultació d'allò que es pugui estar preparant, perquè creiem que els catalans i les catalanes mereixem poder tenir el debat també sobre les seves posicions i sobre el que vostès puguin estar assessorant el Govern de Catalunya amb plena transparència, eh?, i això no obsta, evidentment, perquè cadascú persegueixi els seus objectius polítics, que són ben legítims, però el que no és tan legítim és que no es pugui produir aquest debat amb igualtat d'armes, amb tota la informació disponible a l'abast de tots els actors socials i polítics del país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, i en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre senyor Franco Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies per la vostra compareixença i per les vostres aportacions. A veure, aquí jo em permetria, si m'ho permeteu, ressituar, perquè sempre, més que establir un debat jurídic... Reconec, des d'aquest punt de vista, que a mi em van ensenyar allò de «zapatero, a tus zapatos», eh?, i respecto molt els juristes tot i que de vegades, com a totes les professions, hi ha deformacions professionals. Totes les professions en tenen. De vegades els juristes trobo que tendeixen a fer un cert fetitisme del dret, i després en parlarem des d'un abordatge polític.

A veure, hi ha una cosa que s'ha esmentat abans però que la tenia anotada perquè, efectivament, els termes de la compareixença parlaven de l'acció de govern, no? I hi ha una cosa que seria de l'interès d'aquesta comissió i, en matèria d'anàlisi o d'avaluació de l'acció de govern, en matèria d'autogovern, o de foment o de recerca de l'autogovern, que és justament què fa en el context de la realitat.

Nosaltres compartim i compartiríem, i..., probablement, si ens ho rellegís, el llistat de greuges i de problemes que demostren la pulsio recentralitzadora que ha manifestat el Govern de l'Estat espanyol, podríem dir, si hi voleu fixar una data, des d'aquest moment psicològicament impactant de la sentència del Tribunal Constitucional, que va marcar potser un abans i un després en la situació política i en molts aspectes. Tanmateix, el que no està clar, i ja que parlem d'acció de govern, eh?, i no només d'una discussió sobre l'acció del Govern espanyol, i sobre l'acció del Govern de la Generalitat, fins a quin punt s'institucionalitza la política de la cadira buida. És a dir, de l'absència o de renunciar a l'acció de l'autogovern en aquells àmbits competencials dels quals encara disposa. Ho dic perquè és una discussió recurrent: sobre si el president de la Generalitat ha d'assistir a tal o qual convocatòria, si ha de participar o desentendre's de tal o qual trobada, si ha de desplegar o encara ha de treballar, o bé ja el donem per amortitzat, l'Estatut de Catalunya i les seves potencialitats.

Ho dic perquè hi ha un principi i una experiència..., perdoneu, ve de la cultura de la qual jo vinc, eh?, d'una certa esquerda que ens van ensenyar de petitets: que difícilment es poden conquerir noves fites si no ets capaç de defensar allò que tens. Això és una cosa elemental i de sentit comú, i ancorada en una experiència. Per tant, si l'acció del Govern es limita a constatar el greuge o té una acció, i, com us deia abans, s'institucionalitza la política de la cadira buida considerant que ja estem en una altra òrbita.

La ciutadania de Catalunya..., i després parlarem, eh?, de la incidència, de la possibilitat d'intervenir en la composició del Tribunal Constitucional, si ja hem desconectat o encara estem connectats, i, si estem connectats, doncs, potser que, sense renunciar cadascú a l'horitzó que consideri més oportú, actuï d'una manera responsable en funció de la realitat, i que utilitzi els àmbits i les potestats que té per defensar i respondre a les exigències de millorar les condicions de vida de la ciutadania a Catalunya.

Hi ha un segon aspecte –s'ha esmentat, també–: el tema de la publicitat. A veure, aquí jo no sé si el diputat Pedret feia referència al fet que la ciutadania es mereix saber quins són els informes que s'elaboren, en quins termes s'assessora sobre el futur del país o sobre una determinada visió de la transició nacional. No només és a la ciutadania de Catalunya, jo diria que és gairebé a la intel·ligència. Jo crec que seria bastant infantil pensar que algú pot jugar a fet i amagar en una qüestió d'aquestes característiques amb

un estat. Realment, si algú realment ho pensa, ens ho fem mirar, eh?, allò de «sóc tan espavilat»..., és allò que algú s'imagina que potser el senyor Rajoy arribarà un dia a les Nacions Unides i es trobarà una delegació d'un estat independent català: «Hostia, pues no me había enterado de que se había producido una secesión.»

A veure, això, jo crec que..., toquem de peus a terra, no? No hi haurà..., no hi ha astúcies: hem de discutir públicament si hi ha un procediment o si hi ha vies per canviar la situació, una situació que nosaltres volem canviar, ja els ho dic així de clar. Ens satisfà molt poc i pensem que hi ha una crisi política major institucional i de règim polític i territorial a Espanya que exigeix, que ens aboca a grans transformacions i a grans canvis. Nosaltres som partidaris de fer-ho i som partidaris de fer-ho en uns determinats paràmetres, però, clar, això no ho podem fer amb un tripijoc i per habilitats, a veure qui és més espavilat i qui cola un gol per l'escaire a l'altre. Estem parlant de transformacions que requereixen la intervenció conscient i democràtica de milions i milions de persones. Tripijocs, pocs.

Aleshores, des d'aquest punt de vista, tercera qüestió: hi ha el debat sobre..., que per mi és la qüestió més rellevant, una mica, de tota aquesta discussió que tenim. Les coses que hem de resoldre en la vida no les podem resoldre en el nostre cap, o pensar que perquè les hem resolt sobre el paper ja estan solucionades en la vida. A veure, el paper ho aguanta tot, i ens podem imaginar tot tipus de construccions i d'entelèquies, i em sembla molt bé, i la respecto profundament, la recerca en matèria jurídica, perquè és necessària, és necessària imaginar vies possibles i escenaris diferents; per tant, tots els respectes, però no perdem de vista el contacte amb la realitat.

Teníem la discussió sobre –m'interessa particularment– el referèndum. Nosaltres vam ser promotors i hem defensat durant molt de temps, i seguim defensant i seguim creient, que tard o d'hora, més enllà de les dificultats circumstancials del moment en què vivim, polític, serà necessari consultar la ciutadania de Catalunya sobre quin futur vol tenir i com vol organitzar la seva relació amb la resta dels pobles d'Espanya. Tard o d'hora serà inevitable, indefugible, perquè hi ha una realitat nacional i perquè, manifestament, aquesta realitat nacional té un problema d'encaix que només algú que no volgués mirar la realitat podria negar. Per tant, hi haurem d'anar, i nosaltres som partidaris que hi hagi això, que arribem a aquesta consulta.

Hi va haver una resolució aprovada majoritàriament pel Parlament de Catalunya en aquest sentit que no ha estat impugnada –efectivament, ho recordava. Això..., poden passar moltes coses, eh?, com vostè deia: pot passar que el moment s'il·lumini i hi hagi un moment d'il·luminació, i que finalment –en el Govern espanyol– es decideixi impugnar això. Pot succeir de tot, tot és possible. De moment no està impugnada, i té una força i una dificultat d'impugnació, perquè finalment demana que hi hagi una consulta a la ciutadania amb garanties, amb reconeixement; és a dir, finalment, una consulta pactada. I és difícil que un estat impugni la possibilitat de pactar una consulta democràtica. Bé, això és la primera qüestió.

La segona qüestió que vostès..., fan un raonament que sustenta probablement la línia d'actuació i de treballs de l'institut, que és dir: com que constitucionalment això es veu complicat... Ho podríem discutir, eh?: hi ha constitucionalistes que discuteixen que sigui necessària una reforma a la Constitució per fer una consulta, i determinat tipus de consulta que obrís la via a copsar l'opinió de la ciutadania de Catalunya és possible, i alguns ho demostren, crec, d'una manera –i hi insisteixo: no en sóc un especialista– prou raonable i prou fonamentada, expliciten i expliquen que sí que podria ser possible, i, per tant, hi ha un debat sobre aquesta qüestió.

Però el raonament és una mica el següent: atès que això és complicat –i sens dubte ho és–, no per raons de tècnica jurídica sinó per raons estrictament polítiques –per raons polítiques, eh?–, perquè el Govern d'Espanya no vol, en aquests moments, i perquè hi ha una correlació de forces tal i unes circumstàncies tals que fan difícil la realització d'aquesta hipòtesi... Però la conclusió és encara més peregrina, o és molt peregrina, perquè és dir: «Atès que això és difícil, doncs, articulem un artifici jurídic per desconnectar unilateralment», com si la desconnexió unilateral no tingués res a veure amb la correlació de forces que fa difícil la convocatòria d'un referèndum.

Les raons que en la primera ponència s'esgrimeixen i que poden fer que vinguin moltes ganes d'anar-se'n, doncs, són les mateixes raons per les quals és molt difícil marxar perquè una part del país vulgui marxar. I aquesta és la realitat i el fons de la qüestió.

Jo circumscriuria i els cridaria l'atenció sobre el problema de fons: és impossible resoldre, inventar-se sobre el paper coses que no se sustentin sobre la realitat. A mi m'inquieta molt, ens inquieta molt aquesta construcció intel·lectual molt artificial que és inventar-se, a partir d'una legitimitat que no es té, una legalitat que legitimaria una nova legalitat, i en la qual es podrien fer coses que no es poden fer i que només es poden fer a partir de la... És una bogeria –és una bogeria–, perquè, clar, a nosaltres ens preocupa moltíssim que hi hagi un desplegament ingent d'esforços intel·lectuals per imaginar-se com resoldre allò en què no hi ha força social ni legitimitat en l'opinió pública i en la ciutadania, en què no s'ha conquerit la legitimitat ni les condicions per realitzar.

Aleshores, escolteu, aquest és el problema que ens preocupa –i acabo amb això–: que es vulgui resoldre, hi insisteixo, a través d'un artifici intel·lectual, o jurídic, en aquest cas, allò que cal resoldre a través de la generació de condicions polítiques que permetin l'expressió democràtica de la ciutadania. I no hi ha dreces, i jo crec que tot el que ens hem sentit de les vostres intervencions són dreces –dreceres. I les dreces no existeixen, a la vida –no existeixen–; existeix picar pedra, existeix construir condicions que permetin generar àmbits de decisió democràtica de la ciutadania. Jo crec que estariem més ben inspirats de treballar en aquesta via i de no nodrir la idea que ens podem escapolir d'això, d'aquest canvi de correlació de forces, d'aquesta generació de majories socials, d'aquestes complicitats polítiques, que són les que poden generar..., com ha succeït en la història, eh? –com ha succeït en la història. La transició, i la història de la transició –els que tenim una certa edat ho vam viure des de diferents indrets–, va ser la combinació sobretot d'això: no només d'enginyeria jurídica sinó sobretot d'unes condicions que van permetre, doncs, això, que s'obrissin vies de transició i de canvi d'una situació política cap a una altra.

Aleshores, és això el que tenim al damunt de la taula i que no podem solucionar amb habilitats, i encara menys amb cartes amagades que sorprenentment traurem com un conill del barret en el moment apropiat.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passariem, doncs, al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en nom d'aquest grup té la paraula la il·lustre senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. El primer que volia dir, sense que els periodistes que tinc aquí al darrere se m'enfadin, és que a vegades el periodisme té molta cosa d'informació, d'opinió, però també de literatura, i ho dic perquè, vaja, en concret la poesia és una cosa que és bastant comuna al periodisme, i ho dic jo que he participat de la professió, no? Entre d'altres coses perquè vostès no poden ser «arquitectes»: els arquitectes creen, construeixen, i vostès el que són com a..., vaja, sent generosos, és gairebé un obscur, i *obtús* i *destructiu* comitè d'operacions de com planejar, amb el temps, un cop d'estat. És el que vostès estan treballant. El fet que sigui o no encapçalat per un il·lustre constitucionalista, home, la veritat és que és contradictori, però jo tampoc no li faré esment dels premis als quals ha de renunciar ni si, vaja, dins de la moralitat de cadascú, la seva és millor o pitjor que la dels que estem aquí, no?

Però és curiós que, quan ens han estat explicant no a què es dediquen, sinó que fonamentalment han fet pràcticament un llistat de suposats greuges o perjudicis, doncs, no ens han explicat el que és fonamental, que és que aquelles institucions i aquells organismes que estan *pagats* amb diners públics han de retre compte de quines són les seves funcions i quin és exactament el motiu de la seva creació. I per què dic això? Perquè amb aquesta compareixença al final ens falta el tercer de la santa Trinitat, diguem-ne, de com la Generalitat intenta, doncs, fer servir els diners públics per separar Catalunya de la resta d'Espanya.

Vostès ens han explicat inicialment quines eren les seves funcions, però al final ens tornem a trobar amb el mateix de sempre, no?: això de «el nom no fa la cosa», quan la cosa és la mateixa, que és el que ens trobem aquí, doncs, és una realitat. Primer, perquè no trobo –i ho hem demanat per escrit, i hem fet repreguntes al respecte– quina diferència hi ha entre l'Oficina per a la Millora de les Institucions d'Autogovern, l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern, que són exactament, pràcticament, la mateixa cosa. Encara no ens ho han aclarit, i aquesta

és la seva primera compareixença com a tal, i crec que és important que ens ho aclareixin, perquè si no –si no– al que arribem és a la conclusió que vostès simplement formen part d'organismes i d'institucions que s'han duplicat, que només tenen una missió, i la missió és: primer, repartiment de càrrecs, i, segon, cometre un cop d'estat, que és el que volen fer amb l'estudi de les lleis i com saltar-se-les, i com en frau de llei es pot articular aquesta vulneració per tal d'arribar a l'objectiu polític, al final, que és el del Govern i la seva coalició de Junts pel Sí, i, bé, la CUP és un recolzament que no..., que això no té a veure, no?

Trobo, a més, que, dintre d'aquesta compareixença, no és que siguin contundents determinades afirmacions... Deia el senyor Cullell: «He fet afirmacions contundents.» No, no, és que no són contundents, és que el que són, simplement, són falsedats. Entre altres coses... I la constatació que al final el seu secretariat, lluny de complir les seves tasques sobre aprofundiment, desenvolupament i evolució de l'autogovern, el que fa és una propaganda política més aviat pròpia d'un míting de campanya del partit a què pertany, que és Convergència, que no pas d'un alt càrrec. Jo crec que s'ha equivocat de sala, de taula i de funció, perquè això no és el faristol del Parlament, no estem aquí per fer mítings: vostè està aquí per retre comptes del que fa en una institució que és pagada pels diners de tots els catalans, siguin o no independentistes, siguin o no de Convergència.

I el reguitzell d'afirmacions que ha fet sobre el referèndum, i la dipositària de la sobirania nacional..., permeti'm que li digui que no li correspon a vostè i que és més pròpia d'una propaganda que d'un retiment de comptes. Entre d'altres coses, per què? Perquè en els últims quatre anys hi han hagut fins a vuitanta-dues normes estatals contra les quals la Generalitat, en l'exercici dels seus drets, ha decidit recórrer. O sigui, imagini's si hi ha aquí voluntat d'aturar determinades reformes, que al final també són beneficis per a la ciutadania de Catalunya. Per què ho dic, això? Perquè fins i tot contra la de sostenibilitat de l'Administració local, va recórrer directament la Generalitat.

Ens preocupa, però per altra banda crec que és important que ens ho aclareixi una miqueta més, senyor Viver, aquesta afirmació que ens ha fet de: «En cap moment hem estat treballant des de l'institut per a la creació d'un DNI per a una futura república catalana.» Per què? Perquè, vaja, això el que vol dir és que aquesta notícia que va sortir a *La Vanguardia* vostè la desmenteix per complet, no? No hi ha cap mena de credibilitat ni hi ha cap mena de treball darrere de l'institut amb la creació d'un DNI català, ni tan sols –i això li ho pregunto perquè crec que és important aclarir-ho– una targeta de serveis, que també se'n parlava? Ni tan sols un estudi sobre el cost aproximat dels 9 milions d'euros que podria tenir aquest DNI català? Si ens ho pot explicar. I si directament quan va sortir aquesta notícia no es va desmentir, doncs, aprofiti i desmenteixi clarament que en això no tenen res a veure i que la Generalitat no els ha encarregat això.

Li volia també preguntar una qüestió. Vostès van estar treballant sobre l'elaboració d'un inventari de béns, tant d'àmbit local, com d'àmbit autonòmic, com d'àmbit estatal a Catalunya. Què se n'ha fet, d'això? Segueixen vostès treballant sobre aquest inventari de béns? Això li ho pregunto perquè tant el Consell de Garanties Estatutàries, que és qui ha de donar dictàmens i informes sobre la constitucionalitat o no, o l'estatutarietat o no, de normes i d'iniciatives polítiques i legislatives que es portin aquí..., això ja va advertir que era inconstitucional.

Però és que el Tribunal Constitucional també ha dit que és inconstitucional. I m'agradaria saber exactament què estan fent vostès respecte a aquest inventari de béns locals, autonòmics i de l'Estat a Catalunya. A veure si compleixen vostès, o no, les sentències, perquè dir que... Ha explicat vostè que feien un seguiment de les sentències, i que fins i tot estudiaven el marge per actuar sobre competències que tenia la Generalitat, segons aquests informes. Escolti'm, no cal que facin un informe ni un seguiment. Vostè és constitucionalista; faci una lectura una mica acuradeta del 149 de la Constitució, que allà estan claríssimes, quines són les competències i no... I ja tenim una jurisprudència bastant llarga i extensa sobre quines són les competències de cadascun dels ens a nivell estatal, autonòmic i local. No cal que facin vostès un estudi, no els caldria. Només que respectessin una miqueta la Constitució i aquest article 149, no hauríem de destinar els catalans tants diners a pagar informes que fan

vostès per veure com ens saltem la Constitució. Faci el seguiment de les sentències, tal com diu que estan fent.

I després, ja en té una de nova, ja té una resolució nova: faci'n també el seguiment. I la resolució nova és que acabem de conèixer que el Tribunal Constitucional ha suspès la resolució sobre la realització d'un referèndum el 2017, que es va aprovar aquí el 6 d'octubre al Ple del Parlament. Ja en té una més.

Faci'ns vostè el favor d'explicar exactament això: què és el que fan, quin n'és el límit, quines diferències hi ha entre les diferents institucions sobre el suposat autogovern que paguem entre tots els catalans. I poca cosa més.

Ja està, gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Donem la paraula a la intervenció del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, a la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí; hola, molt bon dia, o bon migdia, ja, o bona tarda. Crec que això s'està convertint en una espècie de símil del *debate del estado de la nación*, i jo crec que tampoc era l'objectiu de la comissió. Vostès entenc que compareixen per donar, retre comptes dels objectius que han de desplegar, amb independència que aquests objectius siguin més o menys compartits. Com es pot comprovar, evidentment els objectius no són compartits per algunes formacions polítiques i, per tant, impugnen la totalitat, independentment del que vostès hagin dit.

Nosaltres entenem que les línies de treball o d'estudi justament de l'institut no són els de reeditar els avals legals a la unitat d'Espanya; això ja hi ha moltes institucions, i de fet hi ha fins i tot tribunals, que s'encarreguen de fer-ho. De fet, l'institut no està pensat tampoc perquè es torpedini l'exercici del dret a l'autodeterminació, perquè això també..., l'Estat espanyol ja hi posa molts efectius, eh? Per tant, l'objectiu de l'institut era un altre, i entenem, doncs, que tots aquells estudis, informes o material en el camp del dret comparat en el context europeu, mundial, amb relació a estructures territorials d'organització de l'estat, poden ser una contribució positiva en un moment en què justament nosaltres tenim un debat amb relació al model de relació que volem tenir amb l'Estat espanyol i amb la resta d'institucions.

Per tant, nosaltres no només no n'impugnem els objectius, sinó que som partidaris que la legalitat espanyola no esdevingui un límit per desplegar les tasques de l'institut, perquè, si no, sí que no tindria cap mena de sentit. Per tant, els defensors de la unitat d'Espanya i de la *soberanía nacional* identificada amb l'Estat espanyol, que no s'inquietin tant, perquè vosaltres ja teniu molts recursos que justament treballen per mantenir aquesta unitat de l'Estat. Per tant, no patiu, no serà per la feina de l'institut, eh?, que flaquejarà la seguretat de l'Estat espanyol: teniu molts més recursos per garantir-la.

A partir d'aquí nosaltres no volíem fer tant preguntes concretes, però sí que és veritat que no necessitem que invertiu el vostre temps a analitzar les suspensions cautelars del Tribunal Constitucional, no fa falta. És a dir, tota aquella tasca que vosaltres tingueu la temptació d'encaminar de cara a analitzar les sentències, les suspensions cautelars, el què admet a tràmit el Tribunal Constitucional, ja ens ho podem estalviar, perquè és que és de manual, perquè ho sabem d'antuvi, que nosaltres el 9-N, quan vam sotmetre a votació una declaració en aquest Parlament, ja ho dèiem, perquè ens anticipàvem òbviament al que faria el Tribunal Constitucional.

Ens sembla justament que el que és oportú que fem és, justament, donar una perspectiva històrica d'àmbit o de context europeu o mundial, que potser il·lustrarà algunes de les diputades aquí presents, que expliquem com s'han exercit els drets d'autodeterminació arreu del món en el decurs de la història, eh? I que, a partir d'aquí, si fins i tot sabent com s'han exercit els drets a l'autodeterminació en els diferents països de nova creació, ells són partidaris que Catalunya no esdevingui un estat independent, doncs, que participin de la campanya del no, que seran absolutament benvinguts, i potser convencen gent que ara és partidària del sí perquè s'apunten a la trinxera del no; cap problema. De fet, a nosaltres no ens fa cap por votar; fins i tot tampoc ens fa por perdre, hem perdut moltes coses pel camí. Demanem que a la resta no us faci por perdre, tampoc, i que sigueu valents i que anem a votar.

El president

Gràcies, diputada. Donaríem pas al Grup Parlamentari de Junts pel Sí, i en nom d'aquest grup té la paraula l'illustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, senyor president. Molt bon dia, senyor Viver, senyor Cullell; gràcies per la seva compareixença i les seves explicacions, com pertoca en aquesta comissió.

Al principi de les intervencions dels grups algun portaveu ha fet referència al nivell de la seva intervenció; evidentment, el nivell és cosa seva. Jo el que els demano és que el to que utilitzin sigui un to que no baixi fins als extrems de claveguera que hem vist en alguna de les intervencions, jo crec que fins i tot mal educades, d'algun dels portaveus.

Dit això, crec que caldria fer dues prèvies. En primer lloc, recordar que al Parlament de Catalunya hi ha setanta-dos diputats i diputades independentistes, que ens vam presentar amb un programa electoral on teníem la vocació i la voluntat de portar el país cap a la constitució d'un nou estat. I, que jo sàpiga, setanta-dos diputats i diputades són la majoria absoluta del Parlament de Catalunya.

Més enllà d'això, hi ha vuitanta-tres diputats i diputades en total que estem a favor d'un referèndum, i estem a favor que aquest país pugui exercir el dret a l'autodeterminació per tal que els ciutadans, a través del seu vot, puguin expressar si estan d'acord o no estan d'acord que Catalunya sigui un país independent.

Faig aquestes dues prèvies perquè, de vegades, quan estem en els discursos i en els debats parlamentaris, tots molt legítims, potser no tenim prou perspectiva que aquest resultat electoral és evident que marca la legislatura, que és excepcional, i és evident que marca la feina del Govern, i concretament també és evident que marca la feina tant de l'Institut d'Estudis Autònoms com de la Secretaria per al Desenvolupament de l'Autogovern.

Respecte al tema de l'autogovern, també una altra prèvia. Per nosaltres, l'autogovern és igual a la millora de la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; per tant, des de la perspectiva de Junts pel Sí, defensar l'autogovern vol dir defensar aquells instruments que ens permeten construir una vida millor per als nostres ciutadans i per als territoris del nostre país. Identifiquem, per tant, «autogovern» amb «benestar», i identifiquem també «autogovern» amb «gestió des de la proximitat». Per això, des de fa molts i molts anys hi ha hagut molts diputats i molts grups parlamentaris que han defensat l'aprofundiment de l'autogovern com la millor via per cuidar els ciutadans i les ciutadanes del nostre país.

I per això, davant aquest camí d'autogovern especialment truncat en moltes ocasions per una resistència forta, per no dir-ho d'una altra manera, per part del Govern de l'Estat i per part de l'Estat espanyol, i de les forces polítiques que han governat durant tants anys a l'Estat espanyol, doncs, s'ha arribat a la conclusió que l'aprofundiment de l'autogovern ha de suposar ja un salt cap a la consecució d'un estat propi, perquè és la manera que nosaltres entenem que es pot cuidar millor la gent del nostre país i també els nostres territoris. I així ens vam presentar en unes eleccions, i així la gent ho va votar, i així va sorgir una majoria parlamentària de setanta-dos diputats i diputades al Parlament de Catalunya.

Per tant, entenem que és important que des del Govern es pugui fer una tasca, que és fonamental per nosaltres, d'objectivar, acreditar els incompliments de l'Estat amb Catalunya, perquè és una manera de defensar millor els interessos dels nostres ciutadans. Si l'Estat incompleix aquells acords o aquelles qüestions que té l'obligació de prestar cap a les institucions del país o cap als seus propis ciutadans, és evident que és molt important que una part de la feina que vostès tenen encarregada sigui veure com s'objectiva això perquè tinguem els instruments necessaris per fer-hi front.

S'ha parlat de dependència; s'ha parlat de sanitat; s'ha parlat de beques, de transport, de pobresa energètica; s'ha parlat també, per part d'alguns dels portaveus, de la Llei de racionalització municipal, clarament contestada no només per la Generalitat sinó per la gran majoria d'ajuntaments d'aquest país: coses que afecten el dia a dia de la gent, qüestions que afecten fins i tot les seves expectatives vitals. I per això des d'aquest punt de vista nosaltres som fermes en la defensa de l'autogovern del país i som fermes també en la defensa de l'exercici al dret a l'autodeterminació.

Això entenc que no sorprèn a ningú: ho portàvem en un programa electoral i a més a més també el president de la Generalitat ho va explicar no fa massa mesos altra vegada.

da en el debat de la qüestió de confiança. Es parlava de la voluntat i de la vocació que el poble de Catalunya pogués, a través d'un referèndum, triar lliurement el seu futur. I si aquest futur passava per la constitució d'un estat propi, també, evidentment, això calia preparar-ho i calia tenir-ho a punt. I així ho va explicar el president Puigdemont, i entenc que vostès avui també ho han explicat com a part de la feina que els toca fer.

M'agradaria fer una pregunta concreta en una de les qüestions que s'han comentat respecte als incompliments de l'Estat. I en aquest cas, doncs, crec que era el senyor Cullerell que parlava del document de quaranta-sis punts, que en el seu moment es va entregar per part del president de la Generalitat al president del Govern espanyol, i que no sabem quina és la resposta que ha tingut. La podem intuir, però voldríem que vostè, des de la seva anàlisi i la seva acreditació en aquest cas, ens pogués explicar en quin punt està aquest document de quaranta-sis punts, que no té a veure directament amb el procés polític que està fent Catalunya sinó que té a veure amb coses que tenen un impacte directe en el dia a dia de la gent: rodalies –hi insisteixo–, beques, sanitat, temes de dependència, o fins i tot de pobresa energètica. Com està aquest document? Quina és la resposta que s'ha obtingut per part de l'Estat respecte a aquesta qüestió?

Ho diem també perquè, posats a objectivar, veiem en els darrers dies, doncs, un discurs, un relat al voltant del diàleg, no?: el diàleg amb Catalunya, el diàleg amb les institucions catalanes, el diàleg amb els catalans. Després vénen a dialogar i només s'asseuen amb els que pensen més o menys com ells, o directament com ells. Però, en tot cas, per objectivar si realment aquest diàleg s'està produint o no s'està produint, hi ha elements sobre la taula que van més enllà del procés que ens interessaria saber exactament en quin punt estan. I crec que veurem altra vegada, també en aquests temes concrets, que el diàleg es transforma en un monòleg, i a més a més un monòleg que no és còmic sinó tot el contrari, és bastant tràgic.

Un monòleg, com també es pot observar després de veure que una vegada més el Tribunal Constitucional el que fa és fer de corretja de transmissió al Govern de l'Estat i suspèn cautelarment la resolució aprovada per aquest Parlament per a la celebració del referèndum. Res de nou. El diàleg propugnat es transforma en monòleg, la política es transforma en judicialització i el Tribunal Constitucional no està en cap cas amatent al que els ciutadans i les urnes moltes vegades ens han dit, ens volen dir, i nosaltres farem que com a mínim es puguin expressar allà on pertoca, que és a les urnes.

I ho farem al costat de les institucions del país, el mateix Govern de la Generalitat, i també al costat –i permeti'm que ho digui avui– de la presidenta del Parlament que aquest divendres, exercint segurament aquest exercici de diàleg tan generós que ens ofereixen les institucions de l'Estat, tocarà que comparegui davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn per contestar les diferents preguntes dels grups parlamentaris. Hem arribat més o menys a un acord de temps, d'uns quinze-vint minuts entre tots els compareixents. Començaríem, doncs, donant la paraula al senyor Víctor Cullerell i Comellas. Té la paraula.

El secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern

Moltes gràcies, president. La veritat és que el to de les intervencions ha estat molt diferent i en algun cas, doncs, és agraït i en d'altres fins i tot jo diria que és..., o sigui, en algun cas és agraït però en alguns és fins i tot desagradable, eh? Aquí cadascú és conscient de les intervencions que ha fet i del to que ha utilitzat, tampoc jo ara aquí entraré a retreure res absolutament a ningú.

Al senyor Carrizosa, home, jo el que li diria... És a dir, fer cas dels mitjans està bé..., si més no llegir-los, això de fer cas o no ja també és un tema subjectiu. En qualsevol cas, tampoc s'ho cregui tot, eh?, perquè entre d'altres coses la notícia que vostè esmentava escriu malament el meu cognom; per tant, aquest ja petit detall, ja no sé si..., no diré que invalida, però en qualsevol cas vol dir que potser no ha tingut tota la cura que tocava. I si vol treure retalls jo també li puc treure retalls de la senyora Inés Arrimadas defensant el referèndum, no? Vull dir, escolti, això... (*Veus de fons.*) Sí, sí: «Malestar en Ciudadanos por el apoyo de Arrimadas en el referéndum», no? «Inés Arrimadas estaría

dispuesta a participar en un referéndum legal y con validez sobre el futuro político de Cataluña.» Bé, és a dir, per això li ho dic: les notícies a vegades, doncs, s'expliquen en funció de qui les vol explicar.

Respecte a altres qüestions que ha comentat. Jo –hi insisteixo– crec que el to potser no ha estat el correcte; és a dir, hi ha hagut algun moment en què vostè fins i tot ha esmentat la paraula «burla», no?, que nosaltres estàvem aquí «burlant». No ho sé. És a dir, jo el convido, quan acabi aquesta compareixença, a repassar part de la seva intervenció i veure si el to de burla, en el sentit de riure's, l'hem tingut... (*Veus de fons.*) Bé, el que recull el diccionari. Potser llavors és que no ha emprat la paraula correcta. Però el to de burla, eh?, jo crec que l'ha tingut més vostè per als que estem aquí exposant, que no pas a la inversa, que respectéssiu..., jo crec que he mirat de tenir un to conciliador i respectuós.

Pel que fa al senyor Pedret, estic totalment d'acord amb vostè. És a dir, jo crec que el seu to, doncs, ha estat sincer i constructiu en aquest sentit, però el desplegament de l'Estatut, eh?, de les polítiques d'autogovern, depèn en bona part, o gairebé en la seva totalitat, de la voluntat de l'Estat. I vostè sap perfectament que fins i tot en el moment que hi va haver el mateix color a banda i banda..., vostè esmentava el «govern catalanista i d'esquerres», entenc que es referia al govern del PSC que encapçalava en aquell moment el senyor Montilla, i que a l'altra banda hi teníem el senyor Zapatero; doncs, home, ja hi vam veure quin pa s'hi donava, eh?

I ja ho he esmentat abans en la meua intervenció: hi han àmbits on s'estan desenvolupant, doncs, plenament les competències de l'Estatut en matèria d'administració tributària, o de l'Agència Catalana de Protecció Social, on vostès en el seu moment, quan van tenir l'oportunitat, doncs, d'incorporar aquest discurs constructiu i de voluntat de desenvolupar l'autogovern que expressava, no ho van fer perquè hi van presentar l'esmena de totalitat. Per tant, jo crec que aquí vam perdre una oportunitat precisament per aprofundir en això.

Respecte a la intervenció del senyor Franco Rabell, estic bastant d'acord quan vostè planteja que no es poden fixar fites si no es defensa el que es té, i jo crec que en això estem. Té raó quant al fet que no hi ha dificultats jurídiques estrictes perquè, de fet, en el primer informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional, si no ho recordo malament, es plantejaven quatre o cinc vies, eh?, diferents per poder fer la consulta. I, per tant, el que no hi ha hagut és voluntat política, i, per tant, aquí coincidim plenament.

La senyora Esperanza..., García. És que el subconscient m'ha estat a punt de traïr, disculpi. La senyora Esperanza... (*Veus de fons.*) Eh? No, vull dir... (*L'orador riu.*) És que jo, d'Esperanzas, del Partit Popular em ve la senyora Esperanza Aguirre. (*Remor de veus.*)

El president

Podem continuar, si us plau.

El secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern

La diputada del Partit Popular. Totalment d'acord: no hi ha cap mena de voluntat a ser arquitectes de res, valga'm Déu que tingués el títol d'arquitecte. Jo vaig fer ciències polítiques perquè, si hagués estudiat arquitectura, segurament no sé si aguantarien gaires cases o gaires ponts. Però en qualsevol cas, home, a mi m'ha sobtat..., de debò, eh?, perquè jo de tots m'esperava una intervenció diferent, no? I més que res pel tarannà que sembla que vostès volen impugnar des del seu partit polític en les últimes setmanes. He trobat..., clar, parlar de «cop d'estat», vaja, no sé si aquest..., vaja, es fa difícil defensar la bandera del diàleg si la seva intervenció és una intervenció més aviat d'irritació, i un punt crispada i utilitzant paraules com «cop d'estat». (*Veus de fons.*) Bé, l'ha utilitzat vostè, aquest terme, eh? Doncs, la veritat, jo crec que es fa difícil.

I dialogar. Dialogar sí, però sobretot escoltar, i per poder escoltar no hi ha millor manera, doncs, que poder preguntar a la gent. I l'instrument per poder-ho fer, ja hem tingut oportunitat de comentar-ho, és la possibilitat de poder fer un referéndum.

I respecte a un mateix..., que suposo que el senyor Viver també ja els contestarà. Quan vostè parlava del tema d'inventaris, entenc que es refereix a una notícia que va sortir relacionada amb el tema d'actius i passius, que jo també vaig llegir perquè vaig tenir curiositat per saber què hi deia. I, vaja, és una notícia que fa referència, a més gairebé literalment, a l'informe precisament del Consell Assessor per a la Transició Nacional relatiu als actius i passius, informes que per altra banda són públics, són consultables i

que no van ser recorreguts en contra en el seu moment pel Tribunal Constitucional i que per tant estableixen si més no una base política i fins i tot legal per poder treballar-hi.

I la senyora Gabriel, amb relació a la feina que fa la secretaria. Jo crec que sí que hi ha aquesta obligació d'estar amatents a tot allò que fa l'Estat espanyol, diguéssim, en contra de la qualitat de vida dels ciutadans, perquè l'obligació del Govern no és només denunciar, sinó defensar els interessos d'aquests ciutadans. I per poder-los defensar s'han de poder conèixer; per cert, una defensa que es fa diferentment del que votin, del que pensin i del que parlin, perquè en definitiva quan aquests incompliments i aquestes sentències van en contra dels ciutadans de Catalunya, ens afecten absolutament a tots, inclosos els 750.000 que vostè esmentava abans.

I per acabar –miro de ser ràpid, el senyor Viver em demanava tenir prou temps per poder respondre–, al senyor Batalla, la resposta als quaranta-sis punts, que en deia vostè. La resposta formal sincerament jo mateix la desconec. La informal, jo crec que avui mateix en tenim una prova amb l'incident d'execució del Tribunal Constitucional respecte a les resolucions del debat de política general. I, en tot cas, ja li avanço que el dia que hi hagi una resposta formal tindran feina, perquè aquesta llista de quaranta-sis punts no para de créixer.

El president

Moltes gràcies. Donaríem la paraula, doncs, al senyor Carles Viver i Pi-Sunyer.

El director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern

Sí; gràcies, president. Respecte a les preguntes que formulava el Grup Parlamentari de Ciutadans, la primera qüestió: per què s'estan preparant estructures d'estat abans que el poble de Catalunya s'hi hagi pronunciat? Doncs, miri, ja ho he dit en part citant el president de la Generalitat: perquè seria una greu irresponsabilitat, per part del Govern, del qual jo formo part en un segon nivell, no preparar aquestes estructures quan s'està propugnant la independència. Dit d'una altra manera, si això no ho estiguéssim fent, vostès ens farien una crítica, jo entendria que raonable, del fet que estem fent una proposta sense haver preparat re i que som uns inconscients. Doncs, bé, no som inconscients, ho estem preparant, com preparem també altres escenaris, però aquest l'estem preparant i ho estem fent a fons.

Pel que fa al comissionat. El comissionat està suspès però no està declarat encara inconstitucional. I si vostè es llegeix la interlocutòria de la suspensió, és molt curiosa, perquè diu que «mantenen la suspensió perquè els treballs del comissionat podrien afectar la sobirania nacional i la unitat de l'Estat», i això, diu, «té relleu constitucional», i s'atura aquí. Lògicament, s'atura aquí perquè no ha d'entrar en el fons en aquest moment el tribunal. Per tant, de moment el que han fet ha estat suspendre, simplement suspendre el comissionat. El que passa, que hi ha un decret de la Generalitat que ha derogat ja aquesta figura.

Pel que fa a l'Orde del Mèrit Constitucional i la creu, etcètera. Jo no renuncio a re del que he fet professionalment –a re, a re. D'altra banda, aquestes són distincions que reben *tots* els magistrats del Tribunal Constitucional a l'acabar la seva feina, i, hi insisteixo, no hi renuncio. La meva vida professional, des d'aquest punt de vista, té molt poc relleu, no?, i em fa l'efecte que no cal explicar-la massa. El que succeeix és que, si pot tenir algun relleu, és perquè la meva biografia en aquest àmbit coincideix amb la biografia de milers de catalans i catalanes que vam començar pensant que podíem –jo, a la meva època al Tribunal Constitucional– ajudar a fer una relectura de la Constitució i de l'Estatut que obrís l'àmbit de les competències a les comunitats autònomes, per exemple, i això vam veure que no tenia sortida.

Jo vaig continuar treballant per la reforma de l'Estatut d'autonomia, i vam veure que no tenia sortida. Vaig treballar des del punt de vista jurídic en la proposta de la reforma del sistema de finançament: no tenia sortida. I he arribat a la conclusió, ja fa anys –ja fa anys–, que l'única sortida que té Catalunya és la de la independència. L'únic greuge..., l'únic que em sap greu és no haver-me'n adonat, d'això, abans, però no renuncio a re del que he fet professionalment, ho mantinc.

Pel que fa a les preguntes en què m'ha comminat dient que, si no, em cauria tot el pes de la llei al damunt. Pressupost de l'institut –sortosament el porto–: el pressupost de l'institut, per als capítols II i IV, que són els de les activitats, l'any 2016

hem gastat 240.000 euros. Si hi sumem el capítol de personal..., el capítol de personal són 797.000 euros, uns 800.000 euros. A l'Institut d'Estudis Autònomic hi treballen quinze persones, només sis de les quals tenen el nivell de 29-30. Això ens obliga a externalitzar part de la nostra feina, perquè no és que sigui una plantilla desmesurada. Per tant, aquesta és la qüestió que em demanava sobre els pressupostos de l'Institut d'Estudis Autònomic.

Respecte de les actes de les reunions: a mi no em consta que es facin actes, són reunions informals i, per tant, no em consta que es facin actes. Si se n'han aixecat actes, per descomptat els farem arribar.

Pel que fa a la documentació –i això també ha sortit en la intervenció del representant del Grup Socialista–, en la qüestió de si s'ha de donar publicitat o no als documents, els informes que elabora l'institut. Jo entenc, i ho he estat mirant per activa i per passiva, que no tenim l'obligació de donar la publicitat activa dels nostres documents, de penjar immediatament aquests documents que ens demana el Govern de la Generalitat a la nostra web. Són documents que lliurem al Govern perquè adopti les decisions que estimi oportunes, i, de fet, si vostè s'hi fixa, no hi ha cap document d'aquest tipus intern dintre de la Generalitat que l'organisme que assessora el publiqui abans que l'assessorat sàpiga fins i tot de què va l'assessorament que ha demanat, no? Si vostè s'hi fixa, en el portal de la transparència, no hi està publicat cap d'aquests documents.

Pel que fa a la publicitat passiva, és a dir, si ens ho demanen. Si ens ho demanen, aquí haurem de veure quins d'aquests documents –quins d'aquests documents– són esborranyats que serveixen per preparar decisions del Govern que aquí tenen un tractament una mica diferenciat. Però, en tot cas, la pregunta seria: l'Institut d'Estudis Autònomic, fins i tot en aquest cas de publicitat passiva, ha de fer-los públics o és l'òrgan assessorat el que els ha de lliurar? Perquè jo entenc que, en definitiva –i joestic actuant com un càrrec de confiança– jo trairia la confiança dels que em demanen els informes si, sense dir-los res, jo comencés a donar-los aquesta publicitat. Per tant, jo crec que el sentit comú diu que aquestes peticions s'haurien de dirigir essencialment als òrgans assessorats. El que no podem fer els assessors és anar explicant quin ha sigut el sentit del nostre assessorament i sobretot, menys encara, criticar si l'assessorat no segueix els consells que li hem donat, no? Per tant, aquesta seria la resposta a les preguntes.

L'última pregunta era: quan acabaré jo d'estar treballant en aquest àmbit, quan deixaré el meu càrrec? Doncs, mentre tingui la confiança del Govern, deixaré el meu càrrec en el moment que Catalunya sigui independent, que espero que sigui aviat.

Pel que fa al Grup Socialista, essencialment s'ha plantejat el tema de la publicitat, tant el dels informes i com de les actuacions que fem amb relació als departaments, no? Pel que fa als informes, ja ho he explicat una mica abans, és discutible, eh?, jo, tot el tema aquest de la Llei de transparència i fins on arribem a fer la publicitat activa i la passiva i tal, com saben vostès, encara estem a les beceroles, per dir-ho així. Però des de l'institut intentem ser-hi molt curiosos: vam fer la publicació de les nostres dades, informes, etcètera, les vam fer pel nostre compte i ens van advertir: «No, això vostè ho ha de fer en el portal de transparència de la Generalitat», de manera que ens vam anticipar nosaltres. Hi insisteixo, el tema dels informes ja l'he explicat.

Pel que fa a la publicitat de les relacions que tenim, d'aquest assessorament que fem amb els departaments... El problema que tenim aquí és que les activitats sobre les quals estem assessorant no estan encara acabades, s'estan fent, per dir-ho així. Estan..., els juristes en diem «*in itinere*», no? I llavors, com podem anar donant nosaltres explicacions del que encara no s'ha acabat? El que sí que els podem donar és la garantia total i absoluta, i ho va dir el president de la Generalitat també en aquesta compareixença del debat de la qüestió de confiança, que, abans d'anar a votar –per descomptat, abans d'anar a votar–, això s'explicarà, s'explicarà amb tot el detall fins on hem arribat en la preparació d'aquestes estructures d'estat, i s'explicarà perquè els que han d'anar a votar, han d'anar a votar amb perfecte coneixement de causa i de com es pot fer aquest trànsit cap a l'estat independent amb aquestes garanties que jo deia «de seguretat jurídica», de no fer salts al buit, etcètera. Per tant, sí que ho explicarem, tenim el compromís de fer-ho així, i complirem aquest compromís, no?

Pel que fa a les observacions de Catalunya Sí que es Pot, evidentment, no... A través de l'astúcia i amagant coses no avançarem, hi estem absolutament d'acord. I per tant, li

responc amb la resposta que li he donat abans: vull dir, nosaltres tenim una certa, evidentment, prudència a l'hora d'explicar el que estem fent, essencialment per això, perquè no està acabat –perquè no està acabat. En el moment en què es comencin a tenir resultats i ho tinguem enllestit, és evident que ho explicarem, som els primers interessats que això sigui així.

Que el referèndum ha d'anar precedit o no d'una reforma constitucional? Ja ho ha explicat una mica el senyor Víctor Cullell. Jo en sóc el primer convençut i he escrit sobre aquesta matèria. Hi han diverses fórmules, molt diverses fórmules per poder fer un referèndum sense necessitat de reforma de la Constitució. Hi ha la interpretació de l'article 92 de la Constitució, que ens estan dient: «No, és que diu “a todos los ciudadanos”». Bé, «todos los ciudadanos» pot ser..., no cal que sigui de tot l'Estat espanyol, poden ser tots els *ciudadanos* d'una comunitat autònoma o d'un municipi, quan es fan referèndums. I això es pot interpretar així, però, si no, també es podria fer simplement, per exemple, a través de la reforma de la Llei orgànica de referèndums, que el professor Rubio Llorente havia advocat per aquestes... El que passa és que tenim el Tribunal Constitucional que ha dictat ja tres sentències, la 31, la 32 i la 138 del 2015, que ens està dient que això ha de passar per una reforma de la Constitució, reforma de la Constitució que jo he dit abans que la veig molt difícil que això es porti a terme. Per què? Perquè hi han tres dels quatre grans partits d'àmbit estatal que ja ens han dit per activa i per passiva que no estan disposats a començar a fer aquest debat.

Llavors, la qüestió que vostè em plantejava: «Però encara és més difícil fer la independència que això...?» Jo ho veig diferent, però aquí, evidentment s'admeten opinions, no? I jo veig més difícil que puguem fer un referèndum prèviament a la reforma de la Constitució, que no pas que puguem fer la independència. En qualsevol cas, l'únic que demanem és..., jo crec que hem d'anar fins al final demanant la reforma de la Constitució, però la reforma de la Constitució perquè ens reconeguim el dret a l'autodeterminació i el referèndum, que això és el que realment és més important. I si això no s'aconsegueix, què passa? Ens aturem?, ens aturem *sine die*? Ens pleguem de mans i demanem perdó perquè hem arribat fins aquí i «perdonin vostès, ja no ho tornarem a fer»? O continuem?

I la meua resposta aquí és que l'experiència històrica demostra que, quan ens trobem amb un bloqueig –que és amb el que ens trobarem, perquè això ho diuen ells unilateralment, i ens diuen que nosaltres estem actuant unilateralment, però ells s'han negat unilateralment a fer això–, la política desplaça el dret, i immediatament s'ha de tornar a reconstruir, en el mateix instant, un nou ordre constitucional. I aquí ens trobarem, possiblement.

Re més. I pel que fa a les altres intervencions, simplement agrair el to i el contingut de les seves intervencions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies per la seva resposta. Atès que algun grup parlamentari m'ha demanat..., donaríem dos minuts i... –dos minuts. Ja ha donat el temps, i ens en queda un punt i una possible ampliació de l'ordre del dia, si és consensuada, i, donat el temps, donaríem dos minuts.

Començaríem, doncs, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Muy brevemente, solo tengo dos minutos. Al señor Cullell decirle que la segunda acepción de «burlar» es «engañar», y la tercera acepción en el diccionario es «esquivar». Ustedes quieren engañar o esquivar al Tribunal Constitucional.

Y también, por cierto, le daré la de «acrisolado»: «Acrisolado» es una..., «dicho de una cualidad positiva humana, como la virtud, la honradez, la lealtad, que puesta a prueba sale mejorada o depurada». Y el señor Viver tiene esa distinción de Isabel la Católica por su lealtad acrisolada a España, que ha puesto a prueba y ha salido mejorada y realzada.

En cuanto al presupuesto que decía el señor Viver i Pi-Sunyer. Mire, 1.040.000 para su *institut*, es..., se han reducido 730.000 euros en estos presupuestos para igualdad y respeto a la diversidad. Y solo en su *institut*. Los otros chiringuitos que están conec-

tados todos con el mismo fin y que tienen tantos nombres parecidos que si no los lees te equivocas, pues, todos esos no sabemos a cuánto ascenderá, pero lo preguntaremos.

En cuanto al *comissionat*, sí, se suspendió. Y yo creo que, usted, aquello que se suspendió por el Tribunal Constitucional lo está haciendo de escondidas como presidente del *institut*, que es exactamente lo mismo. Por tanto, usted está transgrediendo una resolución del tribunal al que perteneció.

Sigo. No me ha contestado usted. Y porque solo tengo dos minutos voy a cerrar prácticamente así: no me ha dicho usted en qué países, en qué derecho comparado se ha visto eso de que se creen estructuras de estado antes de que haya un estado o de que alguien le haya dicho que aquí se puede y se va a crear un estado.

Y, por último, dice usted que seguirá hasta que tengamos la independencia. Yo le digo a usted: seguirá mientras siga lo del «procesisme», ¿eh?, y ustedes formen parte de ese negocio lucrativo del que algunos viven durante mucho tiempo. (*Remor de veus.*) Eso va a seguir así. Y también les digo otra cosa...

El president

Demanaria silenci, si us plau.

Carlos Carrizosa Torres

...o seguirá hasta que gobierne Ciudadanos...

El president

El respecte...

Carlos Carrizosa Torres

...y entonces tendrá ya –ya–...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Un moment.

Carlos Carrizosa Torres

...que buscarse otro sitio...

El president

Un moment, senyors diputats

Carlos Carrizosa Torres

...de donde cobrar 109.000 euros anuales.

El president

Gràcies, senyor Carrizosa. Torno a demanar respecte dintre d'aquesta comissió. El respecte ha de ser mutu –el respecte ha de ser mutu–, i quan un diputat intervé, els altres guarden silenci. I els demano..., que això és una base fonamental també del respecte. (*Veus de fons.*) El president fa de president i no serà vostè qui vingui a donar lliçons a aquesta presidència.

Senyor Ferran Pedret, té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Per ser breu, perquè el temps hi obliga, senyor Cullell, li he demanat una cosa tan senzilla com que faci en la seva intervenció allò que, en principi, havia vingut a fer, que és explicar el programa d'acció del Govern.

No ho ha fet en la primera part de la seva intervenció; li he demanat que ho fes en la rèplica i s'ha limitat –i lamento haver-ho de constatar– a fer de comentarista de les intervencions dels diputats i diputades. En particular, jo li he d'agrair que m'agraeixi el to; li agraeixo menys alguna consideració, crec, una mica esbiaixada sobre l'actuació d'aquest grup parlamentari, però, més enllà d'això, no m'ha respost. Ha desaprofitat l'oportunitat de venir a fer allò que, en principi, havia de fer en aquesta compareixença. I lamento haver-ho de constatar, i dubto que en el temps que pugui tenir després pugui donar compliment al que aquest Parlament li demanava en aquesta compareixença.

Senyor Viver i Pi-Sunyer, a veure, sí, comparteixo, diguem-ne, la consideració que és opinable la publicitat activa o passiva que s'ha de donar a determinats tipus d'informes, etcètera. En el fons, jo no l'estava acusant, ni a vostè ni a l'institut, d'incomplir

una obligació, no és això. I, per tant, de la mateixa manera que jo abans retreia els arguments *ad hominem*, segurament era fora de la seva intenció, però li demano que no caiguem en l'home de palla, perquè jo no li deia això.

Jo el que li estava dient és que considerava, i efectivament ho demanarem al Govern també, que aquests informes que li han estat encarregats a vostès i que s'ha conegut que se li havien encarregat, a vostè i a l'institut, eren de vital importància i que creia que aquest Parlament n'havia de tenir coneixement. Li ho demanarem al Govern, també, eh?, perquè tampoc li demanàvem que vostès en fessin publicitat abans que l'òrgan assessorat en tingués coneixement. No..., vaja, de cap de les maneres ha estat la meua intenció. Però sí, potser, després que l'òrgan assessorat n'ha tingut coneixement i n'ha rebut els continguts, potser la cambra, tenint en compte el caràcter especial d'aquesta legislatura, n'ha de tenir coneixement. I seguirem batallant per això, perquè ens sembla raonable, i certament, si no respon estrictament...

El president

Diputat, ha exhaurit el temps.

Ferran Pedret i Santos

...i ja acabo— a la lletra de la Llei de transparència, almenys sí que hauria de respondre als principis allà continguts i al debat que s'ha tingut sobre transparència al Parlament.

En tot cas, si alguna cosa ha quedat constatada, una vegada més, i no necessàriament per la seva intervenció, que també, és que tenia tota la raó aquest autor que es diu Mathias Roux en el llibre *He demanat un informe*, en què diu: «No siguem ingenus, la intervenció dels experts mai és políticament neutra.»

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Franco Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, president. Molt breument, no? La discussió que encetàvem amb el senyor Viver i Pi-Sunyer, ara, al final, és una discussió en l'àmbit polític, i penso que és la discussió rellevant, no en tant que una polèmica entre nosaltres i l'institut, sinó de l'òrgan on som, el Parlament.

Dir-li senzillament una cosa. Vostè, que és un jurista, sap allò que diuen els clàssics —alguns hem parat l'orella, no?, al que dieu els juristes—, allò que «allí on no hi ha justícia no hi pot haver dret». Només dic que la pulsio, la voluntat social d'establir un ordenament és allò que sustenta el caràcter d'aquest ordenament.

I també l'experiència indica que, quan hi ha dues legitimitats que topen, com és la legitimitat en la qual s'empara un determinat ordenament i aquella que reivindicava el senyor Cullerell, que evocava el senyor Cullerell, doncs, de vegades la topada de legitimitats es resol o per la negociació o per la força, eh? I la força no vol dir necessàriament la violència, però sí una certa correlació de forces o d'hegemonies socials. És aquest el debat que tenim, és aquest el debat que està plantejant.

Per això —i acabo amb això, no el vull atabalar més—, la pregunta o la qüestió que plantejava sobre els informes, l'orientació, el camí que plantegen a seguir, té rellevància, perquè penseu que l'últim any hem passat, des del punt de vista del nostre debat polític, d'unes eleccions que eren plebiscitàries, que al final el plebiscit no va ser un plebiscit, però va generar una majoria suficient per donar, per legitimar una transició que al final era un procés, que al final no és un procés, que serà... Estem ja perduts, en tot això. No sé si vostès tenen més clara..., o la seva funció és aclarir, posar una mica de llum enmig de tot aquest sidral.

Per això és rellevant que els seus informes arribin al debat de la seu parlamentària, que ara com ara és un lloc on podem discutir aquestes coses amb una certa, diguem-ne, transparència, perquè, com li deia abans, i m'alegro que ho compartim, no serà de manera conspirativa que resoldrem una problemàtica d'aquest calat.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Definitivament hi ha una patologia crònica de confondre la part amb el tot. O sea, estem aquí en una comissió de control parlamentari. Punt. El partit de Govern és el Partit Popular, però això és una comissió de control parlamentari, i ells estan aquí per rendir comptes. I no ho estan fent, perquè el senyor Viver..., donar-me les gràcies per el to de la pregunta i no contestar a cap de les tres que he fet, no em sembla raonable. Està evadint les seves obligacions.

Primera cosa. «Golpe de estado: vulneración de la legalidad institucional de un estado liderada por miembros del mismo.» Lo que están ustedes haciendo, ni más ni menos. A veces sucede que, cuando uno se mira al espejo y no le gusta el reflejo, se escandaliza, pero es lo que es. No es que haya una sensibilidad especial o un exceso, sino que es el simple reflejo de lo que ustedes hacen, ni más ni menos. Eso no es ninguna falta de respeto, es lo que hacen.

Dicho esto, ustedes estaban preparando un informe sobre un RUI. No contestan exactamente qué es lo que están haciendo; un supuesto informe donde le iban a dar una cierta pátina de legalidad al golpe –repito: «golpe». Yo creo que ya pueden clicar sobre el documento y le dan ustedes a «guardar»..., a «no guardar» y a «cerrar», entre otras cosas porque le he dicho, señor Viver, que acaba de dictarse una resolución de suspensión cautelar de una resolución acordada el día 6 de octubre en este Parlamento sobre la celebración de un referéndum. Y usted, en este turno de réplica, se ha pasado la mitad de la intervención hablando sobre un referéndum que ya está invalidado por el Tribunal Constitucional. Así que haga el favor de respetar las decisiones de sus excompañeros de tribunal y cumplir con las resoluciones del Tribunal Constitucional.

Lo que pasa es que usted no me estaba escuchando, cuando yo lo estaba diciendo, estaba hablando con el señor Culler, no sé exactamente de qué, justo cuando le he dicho «que sepa usted que hace solo unos instantes se ha suspendido esa resolución sobre la celebración de un referéndum en el 2017.»

Le vuelvo a preguntar otra cosa: ¿usted aclara y desmiente...

El president

Ha exhaurit el temps, diputada.

Esperanza García González

...–es muy breve– creación de tarjeta de servicios, documento o tarjeta ciudadana o DNI alguno?

Segundo: vuélvame a hacer el favor de intentar contestar: ¿Están ustedes realizando un inventario de bienes de los entes locales, autonómicos y del Estado, vulnerando una sentencia del Tribunal Constitucional?

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí; molt breument, només... Nosaltres som conscients que no existeix la imparcialitat i el sentit neutre en ningú, tampoc en els experts, tampoc en aquelles persones que els demanem assessorament. Suposo que en època d'altres governs tampoc es va aconseguir contractar experts neutres, perquè, senzillament, no existeixen.

De fet, tampoc existeixen magistrats neutres, i avui segurament, doncs, algú proposarà que votem unes persones perquè siguin candidats a magistrats al Tribunal Constitucional, i nosaltres, justament, votarem que no, i ja m'avanço, perquè no existeix tampoc el sentit neutre en la justícia, no només en els experts. Per tant, nosaltres d'això n'estem convençudes i no us atribuïm a vosaltres una facultat que no la té absolutament ningú. Suposo que sou mortals, com la resta, i, per tant, no sou neutres. I en aquest terreny, si cal, discutim el que sigui.

Només afegir també, perquè algun partit us emplaçava que diguéssiu quines experiències, quins precedents hi ha de territoris que hagin generat estructures d'estat prèvies a ser independents. Jo tampoc..., vaja, no sé si cal que invertim recursos en això; en tot cas, l'Estat espanyol és un exemple d'això: l'Estat espanyol té estructures d'estat

prèvies a la seva conformació de l'estat nació. L'Estat espanyol té institucions pròpies d'ocupació efectiva de territori que són el que expliquen que ara sigui l'actual estat nació, mai donant veu als ciutadans (*remor de veus*), sinó per la via de les armes, que és una via molt diferent de la que nosaltres defensem.

El president

Diputat, demanaria silenci mentre intervé la diputada.

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, president. Molt breument. Simplement recordar que el que vostès avui estan explicant aquí és fruit d'un mandat del Govern de la Generalitat, dels consellers i les conselleres, del president de la Generalitat; aquest mandat, fruit d'una majoria parlamentària al Parlament de Catalunya, i aquesta majoria parlamentària, fruit d'un programa electoral que va passar per unes urnes i que la gent, d'una forma majoritària, doncs, va decidir aquesta majoria al Parlament de Catalunya.

Amb el convenciment, hi insisteixo, que l'aprofundiment de l'autogovern fins a la creació de l'estat propi és la millor fórmula per tal que els ciutadans del nostre país i els nostres territoris estiguin més ben gestionats i més ben cuidats, amb aquest convenciment... Malgrat tots els entrebancs que ens estem trobant pel camí i que arriben en forma de sentències del Tribunal Constitucional, o en forma de retallades per part del Govern de l'Estat, o en forma de moltes altres qüestions que ens hem anat trobant pel camí, malgrat això, nosaltres el que els demanem és que continuïn treballant perquè ho fem possible. I per fer-ho possible ho hem de fer bé.

I aquest és l'encàrrec que vostès també tenen: fer-ho bé i ajudar-nos, al Parlament de Catalunya, i al Govern i als ciutadans d'aquest país, doncs, a fer aquesta transició democràtica de la forma més correcta possible, també des del punt de vista de l'autogovern i des del punt de vista jurídic.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per contestar tindrien un temps d'entre cinc i set minuts. Si els sembla, donaríem pas ja a donar la paraula al senyor Víctor Cullell i Comellas.

El secretari per al Desenvolupament de l'Autogovern

Gràcies. Jo, sincerament, crec que hem mirat de donar resposta a tot el que s'ha comentat, ho dic perquè segons què responc després algú aquí m'acusarà de fer un míting. Jo miro de donar resposta a allò que s'ha plantejat. Crec sincerament, doncs, que ja hem tingut oportunitat de fer-ho durant gairebé aquestes dues hores i mitja que portem de comissió.

Una constatació, que és que el senyor Carrizosa i jo, doncs, no consultem el mateix diccionari. Dedueixo que vostè ha anat a consultar el de la Real Academia Española de la Lengua i jo ho he fet al de l'Institut d'Estudis Catalans, eh? (*Remor de veus.*) Per tant, res, una constatació. Li ho dic amb simpatia i amb to de cordialitat.

I respecte al tema de les estructures d'estat, jo també..., deixar constància, si més no –ho dic perquè moltes vegades sembla que estiguem parlant d'això, d'estructures d'estat, com si no existissin–, posar de manifest que bona part de les polítiques d'autogovern que fa anys que es desenvolupen en aquest país ja són estructures d'estat, perquè tenir una televisió pública és tenir una estructura d'estat; tenir policia, tenir Mossos, és una estructura d'estat; tenir un sistema sanitari és tenir una estructura d'estat; tenir un model d'ensenyament propi és una estructura d'estat, etcètera. Per tant, hem fet, continuem fent i esperem continuar fent estructures d'estat.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Carles Viver i Pi-Sunyer.

El director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern

Sí; gràcies, president. Molt breument. Pel que fa a la quasi acusació, no?, que em feien els del Grup Parlamentari de Ciutadans, que estic continuant fent exactament les mateixes funcions actualment que abans i, per tant, estic incomplint la suspensió... Jo no

hi estic en absolut d'acord. A mi em fa l'efecte que la posició que jo tenia com a comissionat és radicalment diferent de la posició que tinc com a director de l'Institut d'Estudis Autònoms, no només perquè com a director de l'Institut d'Estudis Autònoms el que faig és recerca, d'una banda, que no té res a veure amb la tasca de comissionat, i d'altra banda la tasca que faig és de pur assessorament i proposta, però jo no tinc cap mena de capacitat de funció executiva, com sí que tenia quan era comissionat, ni de capacitat autònoma de decisió... Ja ho he dit abans: totes les meves iniciatives han de ser validades per la comissió interdepartamental.

I, a més a més, estic convençut i tinc jo crec que bons arguments jurídics per defensar que la tasca que estic fent és absolutament constitucional. És absolutament constitucional perquè la meva intervenció, des del punt de vista, diríem, com a assessor, es produeix en una fase inicial del procés de presa de decisió que correspondrà a qui hagi de correspondre, però que no correspondrà mai a l'Institut d'Estudis Autònoms. I això el Tribunal Constitucional està cansat de dir-ho, perquè es poden fer aquests actes de preparació mentre no s'arribi a la fase d'iniciar la seva implementació, i implementació efectiva.

Fins i tot en l'última sentència respecte de la Comissió –si vostès la llegeixen bé– del Procés Constituent, en aquesta sentència no s'anulla aquesta comissió –no s'anulla aquesta comissió– ni es declara inconstitucional. S'hi adverteix: «Si vostè això ho tira endavant» –en definitiva, si això vostè ho porta al Ple– «i intenta fer efectives aquestes decisions, llavors sí, en aquest moment sí que esdevindria inconstitucional.» La meva intervenció, la nostra intervenció es produeix en una fase molt anterior.

I, a més a més, segon argument –segon argument–, l'únic límit és: si passem a aquesta fase, vostè ho ha de fer a través de la reforma de la Constitució. No hi ha ni un dels nostres assessoraments en què es digui: «I això forçosament s'ha de fer saltant-se les normes que regulen la reforma constitucional.» Mai es diu això. Si poguéssim ho faríem a través de la reforma constitucional, per descomptat, no?

Pel que fa a la rèplica del Grup Socialista, per descomptat, em fa l'efecte que sí, que el procés –ja ho deia abans– més raonable és demanar-ho, des del punt de vista de la publicitat passiva, al que rep aquests informes. Aquí ens podem trobar amb el fet que ja he dit abans: hi ha informes que són purament verbals, són verbals per la urgència. Diu: «Quan es poden produir informes verbals?» Doncs, hi han motius, alguns motius que ho aconsellen: per la urgència, perquè en alguns casos es feia referència a recordar informes previs, no? Bé, tot això ho hem de tenir en compte.

Respecte de les objeccions del Grup Parlamentari del Partit Popular. No li he contestat explícitament entre altres coses perquè estava implícit en la meua posició. És evident que jo desmenteixo que s'estigui fent el DNI. Ho he dit abans: a mi no m'han demanat, no m'ha demanat el Govern cap informe sobre el DNI ni cap informe sobre una targeta sanitària; no m'ho han demanat i jo, des del punt de vista, diríem, d'iniciativa pròpia, tampoc he fet cap informe sobre aquestes matèries. Desmenteixo, per tant, el que s'ha dit en aquests mitjans.

Pel que fa a l'inventari de béns, ja s'ha contestat per part del senyor Culler. I pel que fa a la tercera..., vostè diu: «Vostè no m'ha dit res respecte d'aquesta resolució, d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional.» N'he tingut notícia just quan entrava per aquesta porta, m'ho ha dit algun periodista. Jo no tinc el costum de comentar sentències sense haver-les llegit, i no trencaré el meu costum, per descomptat, en el moment actual. Per tant, en el moment en què jo ho hagi analitzat, si la comissió em crida perquè jo exposi la meua opinió sobre aquesta sentència, amb molt de gust ho faré.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies en nom de la comissió i en nom de la Mesa. Agrair als compareixents aquesta compareixença.

I suspendríem un minut, atesos el temps i la premsa.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i cinc minuts i es reprèn a tres quarts d'una i un minut.

El president

Si els sembla, reprenem...

Proposta de designació de candidats per a l'elecció de magistrats del Tribunal Constitucional

284-00013/11

Passaríem, doncs, al punt 5 de l'ordre del dia, que és la proposta de designació de candidats per a l'elecció de magistrats del Tribunal Constitucional. La vicepresidenta els explicarà com és el procés i en base a quin article farem un procés de votació amb urna.

La vicepresidenta

Els informem que s'han presentat candidatures per part del Grup Parlamentari Socialista. També els recordem que, seguint els antecedents en aquesta matèria, la votació dels candidats s'ha de fer mitjançant paperetes, d'acord amb el que estableix l'article 99.1.a del Reglament del Parlament.

Es faran dues votacions separades per cada candidat i les paperetes hauran d'indicar el sentit del vot: favorable, «sí»; contrari, «no», o abstenció, vot en blanc amb relació a la candidatura.

Es procedeix a la votació. Anirem fent la crida nominativament: senyor Albert Batalla... *(Veus de fons. Pausa.)*

El president

Per explicar la proposta de les candidatures, té la paraula el Grup Parlamentari Socialista i, en nom d'aquest grup, el senyor Ferran Pedret, per un temps breu, li ho demano.

Ferran Pedret i Santos

Molt més breu que els currículums que han presentat les persones candidates.

És que no renunciem a convèncer algú en el debat parlamentari; encara que això sembli una utopia irrealitzable, no hi renunciem.

Mirin, els diputats i diputades de la comissió són perfectament coneixedors que s'han produït unes vacants entre els magistrats del Tribunal Constitucional en què el Senat té l'opció de proposar les persones que les hagin de cobrir en substitució d'aquestes vacants.

En aquest procés hi ha la possibilitat que els parlaments de les diferents comunitats autònomes proposin persones per a la substitució d'aquests magistrats que han cessat i que han deixat la vacant.

Nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialista, creiem que sigui quin sigui l'objectiu polític de cadascun dels grups parlamentaris que ens trobem aquí, el cert és que seria del gènere absurd que renunciéssim a proposar persones, que en considerem –com a Parlament, però en aquest cas com a grup parlamentari que estem proposant– la idoneïtat per ocupar aquests càrrecs en atenció no només als seus mèrits professionals i acadèmics, i a les diferents especialitats que poden aportar en un òrgan col·legiat com és el Tribunal Constitucional –i ho dic amb referència a alguna intervenció en el punt anterior, que ja anticipava–, també algunes de les seves sensibilitats que han quedat acreditades no només en el seu camp d'estudi en concret, sinó també en la seva trajectòria professional.

En particular, considerem que el senyor Xavier Arbós, que és un especialista en dret constitucional i en teoria política, ara mateix a la UB, però que havia estat degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Girona, és una persona que en el context actual pot aportar uns coneixements, una sensibilitat que poden ser extraordinàriament interessants i, a més, creiem que –tot i que no és objecte d'aquesta intervenció defensar fil per randa els mèrits professionals i acadèmics– aporta un currículum que parla per ell mateix.

En segon lloc, pel que fa a Félix Vicente Azón Vilas, que és magistrat, havia estat vocal del Consell General del Poder Judicial, és una persona altament especialitzada en la jurisdicció social i entenem que havent com haurà de resoldre el Tribunal Constitucional respecte a qüestions laborals..., em permeto dir-ho d'altra manera: respecte a qüestions relacionades amb les reformes laborals, doncs, no està gens malament que una persona amb aquesta trajectòria professional, amb aquesta especialització i amb aquesta sensibilitat en l'àmbit social pugui formar part del Tribunal Constitucional, tenint en compte, a més, que és un òrgan que tradicionalment no ha comptat amb una representació, diguem-ne, segurament prou adient d'aquesta especialitat.

I és per tot això que nosaltres demanem als grups que puguin no compartir la proposta o que puguin no compartir el fet mateix de proposar que, almenys, permetin que aquells que sí que desitgem participar d'un procés de designació de magistrats al Tribunal Constitucional tinguem l'oportunitat de fer-ho, i, per tant, el prec que no bloquegin amb el seu vot negatiu la possibilitat que aquest Parlament proposi aquests noms, que entenem que són idonis i que per això els proposem, de fet, però que entenem, a més, que poden respondre a criteris d'idoneïtat d'altres grups parlamentaris.

El president

Moltes gràcies. Si no hi ha cap grup que demani la... (*Veus de fons.*) Sí. Algun grup més? (*Diversos diputats demanen parlar.*) Doncs, seguint el torn habitual, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Muy brevemente, nuestro grupo parlamentario va a abstenerse, no por la valía de los candidatos, que estamos seguros de que pueden ser adecuados para el puesto. Pero ciertamente, y lamentablemente, como no ha podido desbloquearse en absoluto la actitud de Junts pel Sí, que desde un principio ya anunció que desde el Parlamento de Cataluña cualquier candidatura iba a verse bloqueada por sus votos negativos, pues, en ese caso nosotros ya no hemos propuesto candidatos abocados a no superar la votación, y nos abstendremos respecto a los que sean propuestos, que tampoco podrían salir, dada la decisión previa adoptada por el grupo parlamentario mayoritario.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula l'illustre senyor Josep Lluís Franco Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí, molt breument, president; moltes gràcies. No, nosaltres érem partidaris, som partidaris i demanem als grups parlamentaris que reconsiderin el seu posicionament al respecte.

Nosaltres pensem que és una equivocació que, tenint la possibilitat, per minsa i limitada que sigui, d'incidir en la constitució d'un tribunal constitucional al qual aquest Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat estan adreçant una quantitat ingent de recursos, sembla lògic i sembla intel·ligent incidir en el sentit, tant com sigui possible, que la seva composició contingui o hi hagin magistrats que, pel seu tarannà, per la seva trajectòria, per les seves característiques, tinguin una actitud equànime i mereixedora de respecte quan ens hi adrecem. Per tant, nosaltres érem partidaris d'utilitzar aquesta possibilitat.

Hem sondejat –i vull dir-ho aquí, en seu parlamentària– magistrats que estaven disposats a ser candidats i que, tanmateix, davant de l'anunci, publicitat a través dels diaris, que hi hauria un bloqueig d'aquesta designació, ens han dit: «No cremeu els nostres noms.» Nosaltres no hem volgut forçar-ho més i hem respectat aquesta actitud.

Tanmateix, jo comparteixo els arguments que ha exposat el diputat Ferran Pedret, i davant d'una proposta que ens sembla, de nom, raonable, nosaltres donarem suport a la proposta del Partit Socialista.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Esperanza Garcia.

Esperanza García González

Gracies, president. Molt breument: nosaltres ens hi abstindrem. No estem d'acord a bloquejar la designació de nous membres del tribunal, tot i que és evident que el perfil dels candidats no ens acaba de convèncer, sense perjudici que creiem que, òbviament, faran un esforç de compliment de les tasques que formen part del seu càrrec.

I, per tant, nosaltres el que farem és abstenir-nos en aquesta votació.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, molt breument, també. Per explicar el sentit del vot, que, evidentment, està previst de fer amb aquest sistema de l'urna, però nosaltres, evidentment, no volem amagar-nos de res i el volem explicar.

Nosaltres votarem que no als candidats que es presenten, perquè seria del gènere absurd que la CUP - Crida Constituent intentés legitimar votant qualsevol dels candidats que es presentessin a formar-ne part. Seria del gènere absurd que un tribunal que impugnem en la seva totalitat per les funcions sobretot que té atribuïdes –després podem entrar en els perfils d'alguns dels seus magistrats però ara no és el més rellevant–..., nosaltres per tant no volem ser còmplices de tot això.

I després també afegir que és curiós, perquè avui votar que no és «bloquejar». Quan en moltes altres ocasions votar que no és exercici de la democràcia o és emparar-se en el legítim dret que tenen les diputades. Però avui veig que pren una especial rellevància el terme «bloqueig». Avui alguns bloquegem, d'altres en altres ocasions exerceixen la democràcia. Per tant, digueu-ne com vulgueu, a nosaltres ens és igual. Si voleu dir: «La CUP ha contribuït a bloquejar designació dels magistrats» ens semblarà bé. I si voleu dir: «Avui la CUP de nou ha apostat per l'exercici de la democràcia i per tant no vol legitimar un tribunal que no la fa possible», doncs, també ens semblarà bé.

Per aquestes qüestions, és evident que, amb independència del perfil que s'hagués presentat –en algun d'ells tindriem alguna cosa a dir-hi, però no hi entrarem–, nosaltres hi votariem clarament que no.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la il·lustre senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Sí; gracies, president. També molt breument. El Grup de Junts pel Sí, doncs, com ja han dit altres grups, votarem que no a la proposta del Partit Socialista. És una proposta que nosaltres respectem, però igual que és legítim presentar una proposta, votar a favor d'aquesta proposta, també és legítim votar-hi en contra.

I, com dèiem, no és un vot en contra d'aquestes persones proposades, no hi tenim res en contra ni posem en dubte la seva vàlua professional, sinó que és un vot que va en contra d'aquest veto, que és continu i constant per part del Tribunal Constitucional, i que avui, a més a més, doncs s'ha tornat a demostrar amb aquesta suspensió sobre l'aprovació, aquí, al Parlament de Catalunya, amb tota la legitimitat per una majoria parlamentària que hi ha..., doncs, s'ha suspès aquesta resolució sobre l'organització del referèndum.

I, en tot cas, això, no?, refermar aquesta decisió. Nosaltres no podem proposar ni podem avalar candidats ni de forma activa ni de forma passiva, i per això aquest vot en contra, que, ho repeteixo, en tot cas és un vot en contra d'aquest veto que ens ve contra l'activitat democràtica i legítima d'aquesta cambra, del Govern de la Generalitat també; un vot que és en contra de la judicialització de la política, i que és un vot en contra de la llibertat d'expressió i l'expressió de la democràcia. No ens deixen votar, no ens deixen decidir i, al final, és el que volem nosaltres.

I per tant aquest vot en contra de la proposta als candidats al Tribunal Constitucional. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada.
Passariem, doncs, a la votació.

La vicepresidenta

Iniciariem la votació del primer candidat, el senyor Xavier Arbós.
Anem anomenant cada diputat.

(La vicepresidenta crida per ordre alfabètic els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El president

Passariem, doncs, a l'escrutini.
(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Ha quedat rebutjada la candidatura per 11 vots en contra, 5 abstencions i 3 vots a favor.

La vicepresidenta

Procediríem, doncs, a la votació del segon candidat.

Iniciem la votació.

(La vicepresidenta crida per ordre alfabètic els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

El president

Queda rebutjat, doncs, per 11 vots en contra, 5 abstencions i 6 vots a favor.

Passaríem...

Compareixences relatives al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (trasllat a ponència)

353-00247/11, 353-00248/11, 353-00253/11 i 353-00254/11

Els voldria demanar una petita ampliació de l'ordre del dia, molt ràpida, per poder passar les compareixences que vàrem aprovar de la llei de ciberseguretat..., les que s'havien de fer en comissió poder-les traslladar a la ponència.

Vull dir, si no hi ha cap intervenció... Es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Doncs, aixequem la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i set minuts.